

„ÎNTÂMPLARE”
SAU
PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

O culegere de povestiri din viață

Volumul II

Editura:
Frații Doenges din Dillenburg

Tipografia: St. Johannis, Dinglingen (Baden)

CUPRINSUL

- Cuvânt înainte
1. INELUL CU DIAMANT
 2. ÎNTÂLNIREA DE PE DRUMUL SPRE BAL
 3. ÎNCARTIRUIREA
 4. BANCNOTA DE O SUTĂ DE MĂRCI REDOBÂNDITĂ
 5. TRÂMBIȚA JUDECĂȚII
 6. GAURA DIN CIZMĂ
 7. VAPORUL ÎMPOTMOLIT
 8. PANTALONII CONFUNDAȚI
 9. VERSETUL BIBLIC DIN ANTICAMERĂ
 10. DUOĂ VISE CARE FAC CUNOSCUȚE STRĂMTORĂRILE PRIETENILOR
 - I. Datoriile negustorului
 - II. Strămtorările studentului
 11. DOUĂ VISE ȘI O ÎMPLINIRE
 - I. Crima din cârciumă
 - II. Avertismentul împlinit
 12. O MINUNATĂ OCROTIRE
 13. EXISTĂ PRESIMȚIRI?
 - I. Fiul căzut în apă
 - II. Alte două cazuri
 14. OCROTIRE ÎN FURTUNĂ
 15. PEDEPSE
 - I. Ceasul furat
 - II. Împuşcătura spre cerului
 16. PREDICI CU INCENDII
 - I. Biblia arsă în șemineu
 - II. Biserica arsă
 - III. Pagina de Biblie aprinsă și purtată de vânt
 - IV. Pagina de Biblie în deșeurile arse de pe câmp
 - V. Versetul biblic din moscheea arsă
 17. DORINȚA NELEGIUITĂ ÎMPLINITĂ
 18. PUNGA DE BANI LIPSĂ ȘI COPILUL SALVAT
 19. LUCRURI MICI CA SALVATORI
 - I. Albina ca salvatoare
 - II. O insectă ca salvatoare a vieții
 - III. Mucegaiul de pe pâine ca eliberator
 20. GLASUL SALVATOR
 21. SALUTUL SALVATOR ȘI FUNCȚIONARUL DEVENIT INVIZIBIL
 22. UMBRELA UITATĂ
 23. SALVĂRI DE COPII
 - I. Fusta umflată de vânt
 - II. Căzuți în groapa de cărbuni
 - III. Copilul și îngerul
 24. LOCOMOTIVA CARE A MERS ÎNAINTE
 25. CAPRICIUL CĂPITANULUI DE CAVALERIE
 26. TRANSFORMARE CIUDATĂ
 - I. În Spania
 - II. În Franța
 27. DE TREI ORI SALVAT

28. ANIVERSAREA DOAMNEI RAT
29. ASTĂZI ETSE ZIUA DE PLATĂ A DOBÂNZII
30. ÎN CĂLĂTORIE
31. „DECI NU FIȚI ÎNGRIJORAȚI!”
32. MÂNA TĂIATĂ
33. AJUTOR ÎN NEVOIE
 - I. Predicatorul H.
 - II. Lavater și suma necesară găsită
34. MAI MULTĂ BUCURIE DECÂT PENTRU UN MULION DE DOLARI
35. JUNG-STILLING
36. GRENADA
37. BIRUINȚA BLÂNDEȚII
38. BĂRBATUL FĂRĂ INIMĂ
39. UNUL A VĂZUT CE S-A ÎNTÂMPLAT
40. HEMORAGIA
41. PĂIANJENUL ÎN SUPĂ
42. BILETELE DE INTRARE UITATE ȘI CHEIA ÎNFUNDATĂ
43. CANA GĂSITĂ
44. LUPII URMĂRITORI, SALVATORII COPIILOR

CUVÂNT ÎNAINTE

„’Întâmplare’ sau providența lui Dumnezeu”? – Întrebarea aceasta am mai pus-o o dată în fața binevoitorilor noștri cititori, când am editat un șir întreg de povestiri din viață, mai demult, într-un volum cu același titlu. Pentru mulți, această întrebare este decisă; dar și ei poate vor fi recunoscători pentru un nou număr de istorioare, care îi vor întări în convingerea că „întâmplarea este degetul mic al mâinii Celui Atotputernic”. – Iar alții, care în spatele „întâmplării” încă n-au recunoscut mâna care de multe ori înnodă și dezleagă încurcături miraculoase, care aduce o salvare și un ajutor rapid, când neașteptat, când dorit fierbinte, poate vor găsi prin citirea unui nou număr de povestiri din viață, lumina necesară pentru a-L căuta pe Dumnezeu. Și Dumnezeu se lasă găsit oricând de cei sinceri și anume, nu doar ca Cel Atotputernic în timpul necazului pământesc, ci și ca Dumnezeu Sfânt și Tatăl în Isus Hristos, care Se numește „Minunat, Sfetnic”, care a venit aicea jos ca să caute și să mântuiască ce era pierdut.

Ah, de li s-au deschide ochii încă multor făpturi omenești, pentru a vedea, și urechile, pentru a auzi, și inimile, pentru a recunoaște lucrurile care le dau pacea!

Trebuie remarcat totuși, că în acest nou volum nu am împărțit povestirile în grupe diferite, așa cum am făcut în primul volum, ci le lăsăm să succeadă într-o ordine amestecată și sperăm că numai prin alternarea conținutului vor putea să acționeze cu atât mai mult în binecuvântare, dar știm că numai Dumnezeu poate să binecuvânteze inimile și în El avem încredere, că El va face aceasta în har.

În ce privește stilul, el este același, deoarece relatările provin din penițe diferite și normal, la unele povestiri nu este același.

Darmstadt, 16 octombrie 1911

Editorul

1. INELUL CU DIAMANT

„Ah, aș vrea să mai putem fi o dată tineri”, a zis bătrânul Thomas Witt soției sale, Britta, în timp ce se așezau pe o bancă în fața casei lor; „bătrânele mele picioare nu mai vor deloc să vină cu mine.” Britta, care stătea cu ardoare lângă el, l-a privit îngândurată și a spus în felul ei prudent: „Ia uitate, moșulică, eu cred că aceștia nu se zbârcesc așa ca noi” și zicând acestea, i-a arătat, râzând, un cartof. „Păi, aceștia sunt în fiecare an chiar noi. Uită-te la mărunțul nostru, acolo, lângă gardul viu. Acum cincizeci de ani, când am venit aici, eu l-am sădit și în fiecare an face flori noi și poartă rod nou. Și eu cred că așa ar trebui să fie și la noi, făpturile omenești; nu știi cum zice psalmistul acolo, în Psalmul 92, versetele 13-15?” Femeia bătrână a dat din cap afirmativ și a spus: „Da, trebuie să aducem rod; numai de-am mai putea, bătrâni și săraci, să facem lucrul acesta. Că suntem bătrâni, încă nici nu este așa de rău, dar că ne împiedică bătrânețea noastră și în plus sărăcia, să slujim pe alții, aceasta este ceea ce mă întristează. Când îmi aduc aminte, pe când eram amândoi încă tineri și am putut să muncim bine, atunci nici un sărac n-a plecat flămând de la ușa noastră, dar acum nu suntem nimic altceva decât pomi morți, care stau inutil pe pământ.” „Nu, dragă mamă, nu spune asta”, a zis Thomas. „Dumnezeu și Tatăl nostru acolo sus ne cunoaște cel mai bine și dacă El găsește că este bine să mai rămânem pe pământul acesta, atunci nu avem dreptul să întrebăm de ce.” „Da”, a murmurat Britta, „așa ai fost mereu, dar spune-mi, pentru ce am fost șaptezeci de ani pe pământ? Patru copii am avut și toți ne-au murit. Am muncit din zori până târziu și am fost bucuroși când am adunat atât încât am putut să ne cumpărăm această casuță și ce ne-a rămas pentru zilele noastre bătrâne: datorii, sărăcie și nevoi.” „Păi, ce câștigăm cu legatul măturilor, nu este totuși așa de puțin”, a spus bătrânul Thomas. „Cu siguranță trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu”, a răspuns Britta; „dar ajunge numai pentru pâinea zilnică, nu rămâne nimic în plus, ca să le putem face o bucurie semenilor noștri, iar la bani albi pentru zile negre nu ne putem gândi deloc. Poți acum să-mi spui de ce mai suntem pe lume?” Thomas Witt s-a sculat, s-a așezat în fața nevestei lui, s-a uitat o vreme în ochii ei, apoi a spus: „Da, vreau să-ți spun lucrul acesta și încă foarte exact: suntem pe lume pentru că Dumnezeului și Tatălui nostru Îi place ca noi să învățăm să-L cunoaștem tot mai bine și pentru că El vrea ca inimile noastre să stea corect în fața Lui, pentru a face în orice vreme voința Sa de Tată. De aceea suntem aici. Nu ajunge aceasta?” „Poți avea, într-adevăr, dreptate, Thomas”, a răspuns soția lui care nu era fericită, „dar ce vrei să spui cu aceasta, când zici că trebuie să învățăm să-L cunoaștem mai bine? Doar Îl cunoaștem de-acum deja de atâția ani.” „Desigur”, a spus Thomas, „mă gândesc că Îl cunoaștem amândoi ca Dumnezeu și Tatăl nostru în Isus Hristos deja de mulți ani, mulțumire să-I fie adusă Lui pentru acest mare har. Dar eu cred, totuși, că în anii de demult noi am avut prea multă încredere în puterea noastră și ne-am gândit prea puțin că viața noastră și tot ce suntem și avem, sunt un dar al dragostei Sale și trebuie să-I fie închinată lui, care a murit pentru noi. Și acum Dumnezeu ia puțin din puterea noastră, dar ne mai lasă să trăim, pentru a ne face să învățăm să avem mai multă încredere în El și să ne arate cum vrea El să aibă grijă de noi. Oare n-ar trebui să luăm acum seama imediat și să ne punem mai mult încrederea în El?”

Bătrânii soți Witt erau în sat stimați de toți ca temători de Dumnezeu și fiecare le dorea numai bine pentru zilele lor înaintate. Dar o grijă deosebită, de care nimeni în sat nu știa, apăsa greu pe cei doi bătrâni. Un negustor, Rosenthal, din orașul învecinat, avea o pretenție de la ei de 200 de guldeni, care erau înregistrați pe casuța lor. Nici un om nu bănuia ce greu a devenit pentru bătrâni, din puținul pe care îl câștigau să economisească dobânzile pentru această datorie. Totuși, Dumnezeu care vede în ascuns, nu știa numai de ce Thomas Witt și soția lui nu-i mai ajutau pe săraci așa ca odinioară, El știa și despre îngrijorarea lor.

Așa era cu Thomas Witt și cu scumpa lui soție, ca și când vântul de primăvară iar ar sufla pe câmp și ar testa copacii dacă frunzele sunt bine prinse de ramuri. Exact așa vuia vântul mahnirii peste cei doi bătrâni, ca să vadă dacă într-adevăr se țin tare de Dumnezeu.

În vremea aceasta, tata Witt a vrut să repare ceva la acoperișul căsuței lui, dar a căzut și și-a rupt un picior. Mai multe săptămâni a trebuit să stea liniștit în pat. Atunci Britta era cât pe-aici să-și piardă curajul, dar bărbatul ei știa întotdeauna s-o mângâie, chiar și când guta ei nu voia să se facă mai bine și ea abia dacă se mai putea deplasa. Britta știa că credința soțului ei era mai adânc înrădăcinată decât cea a ei și de aceea îl cinstea; dar inima ei nu era fericită. Bătrânul Thomas vedea lucrul acesta și suferea pentru aceasta. Ce putea face decât să se roage Domnului, ca El să facă de rușine credința slabă a soției lui și să poată s-o scoată din necazul ei, înainte de toate de dragul mărturiei în satul care știa că el nădăjduiește în Dumnezeu cel viu și mereu L-a lăudat ca pe un purtător de grijă și un Răscumpărător în Isus Hristos. – Și Dumnezeu a răspuns.

Într-o zi, bătrânii citeau în liniștita grădiniță din fața colibei lor, un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu și au găsit consolare din belșug în făgăduințele și mângâierile Lui și în rugăciune. Apoi mama Britta a trebuit să meargă în sat la băcan, ca să cumpere niște cafea. Lui Thomas nu-i plăcea să-i lipsească aceasta; era băutura lui preferată. Britta și-a făcut cumpărăturile și când a ajuns acasă, a observat că ajutorul băcanului i-a dat în loc de cafea prăjită, cafea verde. Pe când chibzuia dacă să pretindă bătrânelor ei picioare să facă încă o dată acest drum și când tocmai lăsa să îi alunece printre degete boabele unul câte unul, a simțit în palmă un obiect mare și tare. A examinat boabele mai atent și iată că era un inel cu o piatră remarcabil de strălucitoare. Britta l-a ținut mult timp în mână meditând și când l-a ținut spre geam, în lumină, a scânteiat în mii de culori. „Ia te uită, Thomas”, a strigat acum „ce am găsit aici, în cafea”. Bărbatul ei a fost foarte uimit și a privit mult timp inelul; căci un asemenea giuvaer încă nu văzuse, cu atât mai puțin să fi avut în mână. Au contemplat împreună mult timp prețiosul obiect găsit și au estimat oare cam cât ar putea prețui. „Eu îl prețuiesc la cinci guldeni”, a zis Britta. „Oh, mult mai mult”, a asigurat-o Thomas, „sigur chiar zece guldeni”. „Zece guldeni? Aceștia ar fi dobânzile pentru datoria noastră pentru tot anul.” Apoi amândoi bătrânii au stat mult timp tăcând pe scăunelele lor și priveau inelul și meditau. „Oare cui ar putea să-i aparțină?” a întrerupt Britta tăcerea lungă. „Nouă, în orice caz, nu”, a răspuns Thomas, „poate negustorului?” „Nu, nici lui” a răspuns femeia, „căci acesta primește întotdeauna cafeaua gata împachetată și un asemenea inel nici negustorul nu poartă.” Iar s-a lăsat liniștea adâncă, până a fost tulburată de o vizită neașteptată. Erau amândoi încă foarte cufundați în gânduri, când deodată stătea în fața lor creditorul lor, domnul Rosenthal. Nici nu observaseră intrarea lui, de aceea sperietura lor a fost cu atât mai mare. „Iată, domnul Rosenthal”, a spus Britta temătoare, căci i-a fost imediat limpede pentru ce îi vizita. Totuși, înainte să poată vorbi mai departe, negustorul observase cu privirile lui ascuțite, inelul care stătea pe masă neacoperit. „De unde aveți inelul, cum a ajuns în mâinile voastre?” a întrebat el cu uimire pe față. Bătrânii cei cumsecade l-au asigurat că au ajuns la inel într-un mod cinstit, iar Britta a povestit cum l-a găsit între boabele de cafea. „A văzut deja cineva inelul?” a întrebat șiret evreul. „Nici un om”, l-a asigurat mama Britta. Domnul Rosenthal a luat inelul în mână și l-a examinat îndelung. Apoi l-a pus din nou pe masă și a spus pe un ton foarte indiferent: „M-am înșelat, totuși; am crezut la început că ar fi un inel cu diamant, dar acum văd că nu este decât o sticlă frumos șlefuită și că nu are o valoare mare.” „Dar inelul este totuși din aur?” a întrebat Thomas. „Da, aur de la căldărarul arămar; abia dacă valorează un gulden. Dar acum o altă întrebare: cum stăm cu dobânzile?” Tata Witt i-a povestit acum domnului Rosenthal cum a dat înapoi în ultima vreme prin căzătura de pe acoperiș și l-a rugat să aibă răbdare o vreme, căci el speră să-i poată plăti cu vremea. Dar negustorul regreta că poate va fi nevoit să le vândă căsuța la toamnă, pentru a nu pierde capitalul și dobânzile.

Cei doi bătrâni s-au speriat foarte tare și au plecat capetele. Și această nenorocire mai trebuia să vină peste ei, să le fie vândută casa în care locuiau deja de cincizeci de ani și pe care au achiziționat-o în mulți ani de economisire? Ce se va alege atunci de ei? Domnul Rosenthal a întrerupt tăcerea și a spus: „Păi, de ce vă faceți griji? Pentru dobânzile scadente s-a rezolvat. Voi ați fost întotdeauna oameni cinștiți, așa că vreau să văd, să transform pentru voi inelul în

bani și cu câștigul să acopăr dobânzile restante.” „Dar domnule Rosenthal”, a tresărit bătrânul Witt, „inelul nu este al nostru.” „Ce”, a strigat negustorul râzând. „doar l-ați primit cu cafeaua și nimeni nu știe de el, de aceea nici nu poate avea nimeni pretenție la el.” „Ba da, Cineva a văzut”, a spus Thomas serios. „Așa? Atunci tocmai m-ați mințit”, a strigat Rosenthal enervat. „Prima dată ați spus că nici un om n-a văzut inelul și acum vorbiți altfel.” „Și chiar n-a văzut nici un om inelul”, a spus Thomas, „dar Dumnezeu din cer nu vede? Nu vede El în ascuns?” „Nimeni altcineva”, a spus Rosenthal disprețuitor, „atunci dați inelul aici, să nu fie, într-adevăr, paguba voastră.” Dar Thomas ținea bine inelul și a spus: „Nu, inelul nu este proprietatea noastră și voi căuta să-l găsec pe acela căruia îi aparține. Niciodată nu voi încălca porunca lui Dumnezeu pentru o avuție mârșavă.” „Vorbărie prostească, deșartă” a striga acum Rosenthal enervat de tot. „Gândiți-vă totuși, că am putere să vă arunc îndată în stradă. Dați inelul aici și vă mai dau extra zece guldeni.” Pe când cei doi bătrâni refuzau acum mai departe, negustorul a oferit întâi cincizeci, apoi o sută de guldeni pentru inel. Dar Witt a rămas tare și amândoi soții au recunoscut în obrăznicia perpetuată a negustorului, că inelul trebuia să aibă o valoare mare. Rosenthal ar fi preferat să-și ia inelul cu forța, dar Thomas, care a observat aceasta, a băgat giuvaerul într-o clipă bine aleasă în paiele patului. Tocmai atunci a bătut cineva la ușă și a intrat predicatorul localității. Rosenthal a bătut atunci în retragere ca un om învins și la plecare i-a șoptit lui Thomas la ușă: „Dacă vă este dragă casa, atunci nu spuneți nici un cuvânt despre inel; mâine dimineată vin din nou.” Dar bătrânul Witt a răsuflat ușurat când chinuitorul a fost plecat. „Veniți în ceasul potrivit”, au spus amândoi ca într-un glas, „și cu siguranță Domnul v-a trimis la noi.” Au povestit deci toată istoria cu inelul, pe care Witt l-a scos din ascunzătoarea lui. Predicatorul l-a contemplat cu admirație și a promis prietenilor că va merge pentru ei la magazin încă în aceeași seară și se va informa. Căci și el găsea cu totul de la sine înțeles, că trebuie descoperit proprietarul inelului. „Totuși mă va surprinde cui îi aparține; cu siguranță unui om bogat, căci inelul are o mare valoare. Și fără îndoială veți primi potrivit acesteia, o răsplătire.” „Ah, atunci poate reușim să-i plătim lui Rosenthal dobânzile”, a exclamat Britta. Dar ce să-i spunem mâine, când va veni iar?” Predicatorul, care nu observase situația, a întrebat: „Ce are de pretins omul acela?” „Mâine dimineată zece guldeni și la Anul Nou iarăși atât”, a răspuns Thomas suspinând. „Așa”, a spus predicatorul, „vă trimit imediat banii pentru mâine și pentru ce urmează se va purta de grijă. Voi vorbi cu niște prieteni; Dumnezeu nu vă lasă în nici un caz să ajungeți pe stradă.”

Predicatorul s-a dus încă în acea seară la proprietarul magazinului și i-a arătat obiectul prețios găsit în cafeaua lui. Negustorul n-a fost puțin mirat de aceasta. Dar multă explicație n-a putut nici el să-i dea; puțină lumină s-a făcut totuși în problema aceasta. Soiul de cafea în care s-a găsit inelul, a ajuns la negustor direct dintr-o plantație din Surinam, printr-un prieten de afaceri din oraș. Atunci s-au așezat amândoi, negustorul și predicatorul și au scris proprietarului plantației. Ei l-au întrebat dacă a pierdut un inel. Totodată, predicatorul i-a descris situația celor doi bătrâni, în mâna cărora ajunsese inelul. Între timp, Thomas și Britta stăteau iar, ca acum câteva săptămâni, pe bancă în fața casei și-I mulțumeau Domnului că i-a ajutat până atunci și că în ceasul ispitei i-a păzit atât de milostiv.

*

*

*

Dar să-i părăsim acum pentru o vreme pe soții cinstiți și pe prietenii lor și să ne mutăm în îndepărtata America de Sud, pe plantația de unde a venit inelul. Aici, în Guyana, în nord-estul Americii de Sud, vedem o plantație de cafea, pe care arbuștii de cafea se înșiră unul lângă altul. De aici și-a găsit cafeaua împreună cu inelul, drumul lung peste marea îndepărtată până în căsuța celor doi bătrâni.

În timpul când recoltarea cafelei era în toi, proprietarul plantației, domnul Luden, și-a făcut într-o zi rondul obișnuit, pentru a se interesa dacă munca pretinsă este făcută în mod adecvat.

Sacii plini de cafea erau așezați în rânduri lungi unul lângă altul; domnul Luden a mers de la sac la sac, a examinat conținutul și a cercetat dacă negri n-au făcut vreo escrocherie și poate au pus pietre în saci, pentru a obține mai repede greutatea necesară. Cu această ocazia i-a alunecat neobservat domnului Luden inelul de pe deget și a rămas prins între boabe. După rond, bogatul om s-a așezat cam obosit într-un șezlong, într-un locșor umbros, pentru a se odihni puțin. Curând a adormit și s-a trezit abia când soarele era deja destul de jos, din cauza unui zgomot din apropierea lui. El a privit buimac de somn și a observat cum un negru pe nume Robert, care lucra deja de mult pe plantație, trece repede pe acolo. Negri de acolo nu erau sclavi, dar se temeau de patronul lor sever, care îi privea ca pe animale de povară, aproape ca un hăitaș de sclavi. Domnul Luden l-a strigat pe Robert și acesta s-a oprit. „Ce făceai aici?” a strigat la el. „Doar treceam pe aici.” A răspuns Robert. „N-ai de ce să treci prin fața mea când mă odihnesc; marș la treaba ta, leneș bătrân!” Domnul Luden, odată trezit, s-a îndreptat spre casă. Ajuns acasă, a vrut să se mai dedice odihnei; întâi și-a răcorit puțin mâinile care se înfierbântaseră și acum a observat spre spaima lui, că lipsește inelul lui prețios cu diamant. S-a gândit unde ar fi putut să rămână. Știa precis că dimineața încă l-a purtat. Acum și-a amintit că a dormit puțin afară și că Robert se furișase pe lângă el foarte aproape, în grabă. Normal, nici un altul decât acest negru putea avea inelul; sigur el a fost hoțul, era limpede. Negrul a fost chemat și interogată sever, dar el nega neclintit că avea inelul. Așa că a trebuit biciul să intre în acțiune, pentru a-l sili pe bătrân să recunoască, dar totul a fost zadarnic. Plantatorul era furios și făcea scandal: „O să scot eu inelul de la tine. Afară de-aici, în pușcărie cu el!” Acolo, într-o gaură nenorocită trebuia încăpățânatului, prin foame și lovituri de bici, încetul cu încetul să-i fie învinsă rezistența. După ce a fost adus de la închisoarea care mișuna de găngănie, a mai fost bătut o dată până i-a dat sângele, dar Robert și-a susținut mereu nevinovăția.

Multe luni a suferit aici sărmanul, nu numai fizic, ci și lăuntric sub acuzația falsă. Apoi, într-o seară, a venit din Scoția la plantator cu poșta vaporului o scrisoare, care l-a lovit ca un trăsnet din senin. Era scrisoarea predicatorului din Scoția, care aducea vestea despre inelul găsit acolo. După descriere nu era nici o îndoială că era inelul lui, inelul din cauza căruia bătrânul negru Robert suferise deja așa de mult și de greu. Îl treceau fiori calzi și reci pe omul căruia până atunci nu i-a păsat nici de Dumnezeu, nici de oameni; era profund emoționat. Ce să facă? Cum să apară în fața sărmanului negru, care de luni întregi se prăpădea în temnița lui nenorocită? Aceste gânduri îl torturau. În amurgul serii s-a grăbit la coliba izolată, dărăpănată, care-i servea drept temniță sărmanului negru. Aici a stat liniștit sub foșnetul copacilor. Atunci deodată... Ce-a fost asta? S-a înșelat? Oare n-a auzit voci și chiar pomenit numele lui? Ce să însemne aceasta? Să fi dat poate totuși de urma unei conspirații sau a unei adunări de negri nemulțumiți? S-a furișat atent mai aproape și a ascultat. Acum auzea deslușit ce se vorbea. „Azi te simți mai bolnav, Robert?” a întrebat o voce compătimitoare. „Da”, a răspuns întemnițatul, „și cred că în curând voi putea pleca acasă.” „Deci tu ești în lăuntruul tău foarte convins că Dumnezeu ți-a iertat păcatele și că te va primi în Împărăția Sa?” „Da, sunt”, l-a auzit acum domnul Luden pe Robert spunând, „și Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că prin acuzația falsă a domnului Luden am fost izolat aici de toată lumea și de muncă și că Dumnezeu v-a trimis pe dumneavoastră la mine, să-mi propovăduiți evanghelia scumpă despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor. El m-a salvat.” „Dar i-ai și iertat domnului Luden din toată inima tot ce ți-a pricinuit? A întrebat din nou vocea necunoscută. „O, sigur că din toată inima! Mergeți, vă rog, la domnul Luden și spuneți-i lucrul acesta. Spuneți-i încă o dată, că bătrânul Robert nu a furat inelul; și povestiți-i și despre Isus Hristos, care-l iubește și pe el și care a murit și pentru el.” „Desigur, vreau să fac aceasta, îndată ce voi avea ocazia”, auzea plantatorul răspunzând. Acesta n-a mai putut acum să se abțină, a deschis brusc ușa și l-a văzut șezând lângă Robert pe misionar, pe care îl gonise deja de pe plantație în repetate rânduri. În clipa următoare, mândrul și asprul proprietar de plantație stătea lângă patul lui Robert și i-a întins mâna și i-a cerut iertare. Robert și chiar misionarul erau ca unii care visau. Bucuria era prea mare pentru amândoi, îndeosebi pentru sărmanul negru. „'Master' Îl iubește și pe Domnul Isus?” a exclamat Robert.

O oră mai târziu îl găsim pe Robert îmbăiat și pansat într-un dormitor al domnului Luden, într-un pat curat. Plantatorul ședea lângă pat și dorea mult să îndrepte ceea ce îi pricinuiseră sărmanului negru. Dar se vedea deslușit că ceasurile lui Robert, pe care le mai avea aici jos, sunt numărate. Dar el a trebuit să vadă cu mirare și admirație, ce efect minunat a săvârșit evanghelia în negru. Robert nu putea să laude îndeajuns dragostea lui Isus pentru păcătoși și de fiecare dată încheia cu vorbele: „Și pentru ‚Master’ a murit Isus.” Au fost zile de profunde exerciții sufletești, cele pe care domnul Luden le-a petrecut la patul bolnavului. Dar au fost zile de binecuvântare durabilă, căci inima lui dură s-a topit și s-a deschis pentru dragostea Răscumpărătorului, care a murit pentru vrăjmașii Lui și care îi învață și pe răscumpărații Lui să se roage pentru vrăjmașii lor. El a găsit pace în sângele Mielului. Suferințele lui Robert au adus astfel rod bogat. Plantatorul convertit l-a rugat acum pe misionar să rămână pe plantația lui, ca să-i învețe pe negri Cuvântul lui Dumnezeu și a pus să se construiască în locul unde Robert a suferit nevinovat atâta timp, un local în care le-a fost propovăduită evanghelia negrilor și albilor. Robert a putut să plece curând acasă.

În ziua de după înmormântarea lui Robert, domnul Luden a scris o scrisoare lungă predicatorului din satul îndepărtat din Scoția și l-a rugat să-i trimită inelul. La scrisoare a fost adăugat un cec cu o sumă mare pentru găsitorii cinstiți, pe care-l puteau ridica de la o bancă.

*

*

*

Vechii noștri prieteni, Thomas și Britta Witt, l-au încredințat lui Dumnezeu problema cu inelul și au fost foarte liniștiți în privința deznodământului problemei, cu atât mai mult cu cât Domnul s-a folosit deja de ea pentru a-i ajuta să treacă peste ea. – Dar apoi i-a vizitat într-o zi predicatorul și le-a adus aminte că în curând va fi ziua în care concomitent va fi cea de a 70-a aniversare a bunului Witt și în care vor putea să-și serbeze nunta de aur. În același timp și-a exprimat dorința ca festivitatea să se țină în casa de adunare. „Ah, noi, oameni simpli, bătrâni”, a spus Britta, „n-avem nici copii, nici nepoți care să serbeze ziua cu noi și aceasta face totuși parte din ea.” „Bine”, a spus predicatorul, „atunci noi vom fi copiii voștri în acea zi și toți cei care vin, se vor bucura împreună cu voi.”

Astfel s-a apropiat dubla zi de sărbătoare. Predicatorul și un țăran i-au luat pe cei doi bătrâni într-o căruță și i-au dus spre casa de adunare împodobită sărbătorește. Aici se prezentase cea mai mare parte a comunității, pentru a petrece cu ei sărbătoarea ca niște copii și nepoți. După ce au mulțumit lui Dumnezeu pentru toată binecuvântarea și dragostea pe care El le-a arătat-o atât de îmbelșugat bătrânilor cumsecade în viața lor de până acum, predicatorul a împărțit perechii jubiliare că prieteni binevoitori au hotărât să plătească datoria care apăsa pe căsuța lor și le-a înmânat o sumă considerabilă ca dar de sărbătoare.

Thomas și Britta au fost profund emoționați pentru dragostea prietenilor, dar și mai mult jubilau inimile lor față de Dumnezeu, credinciosul lor Tată, care, ca să spunem așa, de câteva luni i-a copleșit cu binecuvântare.

Dar bucuria urma să fie și mai mare. Va să zică după ce predicatorul a mai împărțit scurt adunării cum el i-a găsit altădată pe dragii de bătrâni în mâhnire, pentru că în ultimele lor zile nu mai puteau să împartă nimic din al lor cu Domnul și poporul Său, a povestit întâmplarea cu inelul găsit și a citit apoi scrisoarea de la domnul Luden. Astfel au aflat acum, cum prin vestea că inelul a fost găsit, în țara îndepărtată un sărman negru convertit a fost eliberat din temnița lui, iar proprietarul inelului l-a găsit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui. Abia atunci inima lor s-a umplut într-adevăr de laudă către Domnul și Răscumpărătorul lor; ei l-au laudat cu ochii în lacrimi, că El le-a dat odinioară putere să se împotrivescă ispitei de a-și ușura pe moment situația prin vânzarea inelului. Ei au laudat împreună cu adunarea harul lui Dumnezeu, care mereu poate face minuni și nu-l părăsește niciodată pe poporul Lui și care are permanent mijloace și căi noi și să-I atragă la Sine pe oameni, ca acolo pe negri și pe plantator. –

Astfel serbarea aniversării de 70 de ani și a nunții de aur a devenit o zi de sărbătoare de preamărire. Și mama Witt a spus seara, acasă, către soțul ei, smerită sub atât de multă dragoste și bucurie: „Ah, dragă Thomas, ce rușine îmi este că mai înainte m-am plâns de atâtea ori și am întrebat de ce mai suntem pe pământ. O, cât L-am întristat pe Domnul prin aceasta și mai ales, cât de puțin am cunoscut bunătatea și harul Lui.” – „Da, dragă Britta”, a spus bărbatul devotat, tare în credință, „și chiar dacă problema cu inelul nu s-ar fi petrecut și Dumnezeu n-ar fi intervenit atât de minunat, El tot ar fi fost cu noi și pentru noi și ne-ar fi arătat acolo sus, în fericita lumină, dacă am fi umblat cu El, că rămânerea noastră pe pământ în greutate și trudă, n-a fost zadarnică. Felul Lui de a proceda este întotdeauna desăvârșit; „El este singurul Dumnezeu înțelept” și este dragostea. Da, „ferice de cei”, cum spune Mântuitorul nostru, „care nu văd și totuși cred”.” –

Deoarece acum așa este, vrem să spunem oricărui cititor care trece prin suferință sau care la bătrânețe este sărac și singur și nu-și poate serba aniversarea de 70 de ani ca scumpii soți Witt, împreună cu mulții frați în Domnul și prieteni și nici n-a avut parte așa ca ei, de o asemenea intervenție minunată a lui Dumnezeu: „**Perseverează!** Domnul este, dacă Îi aparții Lui și ai încredere în El, și scutul și marea răsplată a ta!”

2. ÎNTÂLNIREA DE PE DRUMUL SPRE BAL

Era într-una din sâmbetele mele libere, pe care în mod obișnuit le petreceam în una din cele mai frumoase vile țărănești din Scoția. În această casă Cuvântul lui Dumnezeu și lucrurile care priveau Împărăția lui Dumnezeu erau subiectul principal al conversației. În acea zi vorbeam despre minunile harului lui Dumnezeu, în legătură cu o nouă trezire într-un oraș învecinat. După ce ne-am întreținut în legătură cu câteva întoarceri la Dumnezeu deosebit de îmbucurătoare, de care am avut parte în ultima vreme, un prieten, unul dintre cei mai cunoscuți și mai iubiți predicatori ai Scoției a spus: „Acum vreau să vă mai povestesc tuturor încă o istorioară, care vă va interesa foarte mult. Pentru adevărul ei pot să garantez în orice privință. Eroina principală a plecat acasă abia de curând, în Franța, în vârstă de 80 de ani. Dar ea era cunoscută de 60 de ani ca o conducătoare în cercurile protestante credincioase ale claselor înalte din Franța catolică. Începând din ziua convertirii ei, a umblat devotată pe calea îngustă a credinței. Acolo unde a mers, a purtat mărturia luminoasă și veselă despre Isus, atât în clasele cele mai înalte ale societății, ca și printre săracii cu care era permanent în legătură.

Doamna M. era fiica unei familii distinse și bogate din Paris. Când a avut aproximativ 20 de ani, s-a măritat cu un bărbat tânăr la fel de bogat și cu o poziție înaltă. Această tânără pereche, ca majoritatea din clasa lor, era mondenă. Doar putea participa la tot ce îi oferea lumea distinsă și nu avea nimic altceva de făcut decât să se distreze. Cum este de presupus, amândoi erau, bărbatul și femeia, cu desăvârșire neștiutori privind Cuvântul lui Dumnezeu și gândurile de mântuire, cu toate că, sau tocmai pentru că erau sever catolici și mergeau zeloși la biserică și se supuneau orbește tuturor prescripțiilor și practicilor ei.

Erau căsătoriți de câțiva ani, când, ca de atâtea ori, au mers într-o seară iar la teatru sau la operă. S-a jucat o piesă în care a fost prezentată noaptea sfântului Bartolomeu, uciderea hughenotilor. Aceasta a fost atât de impresionantă și de plină de viață, încât a făcut o profundă impresie asupra doamnei M.

Ea și-a întrebat soțul încă în clădirea teatrului, cu inima bătând și cu priviri pline de spaimă, ce fundal istoric avea această piesă. Răspunsul a fost: „Păi știi, este baia de sânge a hughenotilor din anul 1572.” „Cum au putut acești oameni să fie măcelăriți așa de perfid?” a întrebat tânăra femeie îngrozită. „Din cauza religiei lor eretice”, a răspuns tânărul bărbat evaziv. – „Nu s-a petrecut din nici un alt motiv?” – „Din câte știu, din nici un alt motiv; tocmai pentru că erau eretici.” – „Și cine a provocat toată această baie de sânge? Sfânta noastră biserică a aprobat într-adevăr această crimă sau chiar o are pe conștiință, pentru că acești oameni cumsecade erau

creștini fără să-i aparțină?’ – ‚Ajunge’, a răspuns soțul ei, deranjat de multele ei întrebări, ‚au fost **eretici!**’

Spectacolul și scurtele răspunsuri pe care le-a obținut la întrebările ei serioase, au impresionat tânăra femeie atât, încât l-a rugat pe soțul ei să părăsească imediat teatrul împreună cu ea.

Au trecut zile – dar doamnei M. îi era cu neputință să-și alunge din minte impresia zguduitoare a acestui spectacol și istoria hughenoșilor. Permanent era o apăsare pe sufletul ei, până a decăzut într-un fel de melancolie și dintr-odată – nici ea n-a știut cum și de ce – a simțit greutatea propriilor ei păcate. Nimeni nu putea s-o ajute sau s-o învețe. Bineînțeles că n-avea nici o Biblie; încă și mai puțin cunoștea evanghelia în simplitatea și puterea ei.

Domnul M. a devenit foarte neliniștit de starea soției lui și a ajuns aproape disperat, din care cauză s-a adresat unui medic. Când acesta a auzit despre necazul sufletesc al doamnei și despre sperietura acelei seri de la teatru, el a pus problema foarte serios și s-a pronunțat deschis față de soțul ei: ‚Este un atac extrem de grav de melancolie religioasă de care suferă doamna, soția dumneavoastră. Trebuie să interveniți cât mai repede cu putință împotriva lui, altfel soția dumneavoastră va cădea într-o melancolie fără speranțe, suferința ei va deveni incurabilă. Trebuie să mergeți cu ea în călătorie, s-o duceți iar la concerte, la baluri, în societate. Faceți tot ceea ce îi poate distra mîntea de la aceasta groaznică vedenie care-i apasă sufletul.’ –

Domnul M. a insistat după aceea pe lângă soția lui până ea s-a învoit să meargă iar cu el la tot felul de divertismente și distracții, mai mult decât a făcut-o vreodată. – Seară de seară ieșeau la teatru, la concerte, la baluri, în societate; totuși, soția lui îl însoțea după toate aparențele numai din ascultare. Ea a rămas cea supusă.

Așadar, într-o seară domnul și doamna M. au fost invitați de o familie prietenă la un bal de societate. Ei au acceptat invitația și tocmai intrau în hala mare și mergeau de-a lungul culoarului viu luminat, care ducea printr-un șir lat de trepte la sala unde erau așteptați oaspeții. În aceeași clipă a apărut în fața lor, ca o arătare, un domn îmbrăcat în negru, aparent un pastor sau preot, care a pășit exact spre doamna M. și i-a spus foarte direct: ‚Stimată doamnă, să știți că sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice păcat.’

Doamna M. a stat nemișcată ca înlemnită în urma acestei vești neașteptată și privea pe domnul necunoscut. ‚Ce spuneți?’ a întrebat ea. Acesta a reluat expresiv și serios, fără a lua seama la anturaj, mesajul lui ceresc: ‚**Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat.**’ Apoi și-a acoperit capul cu pălăria neagră pe care o ținuse în mână respectuos și a dispărut la fel de brusc cum venise. Doamna a mai rămas o clipă consternată, apoi și-a privit întrebător soțul care era și el foarte uluit și a spus: ‚Ce cuvânt minunat a fost acesta în locul acesta! Și de ce a trebuit să-mi fie adus mie?’ Pe când încă vorbea și medita la minunatele cuvinte și la semnificația lor, pe când tocmai urca ultimele trepte impunătoare, a cuprins-o dintr-odată o pace atât de prețioasă, încât inima îi sălta de bucurie; oare nu auzise unde putea găsi curățirea și iertarea păcatelor ei? – Chiar fața ei ar fi devenit deodată luminoasă, iradiind de bucurie interioară după o atât de lungă apăsare a sufletului, cum a povestit bărbatul ei mai târziu. – Astfel a pășit în salon și apropiindu-se de stăpâna casei, i-a strigat: ‚Tocmai am auzit o veste prețioasă! Ce fericită mă face! Oare o cunoașteți și dumneavoastră deja? **Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu ne curăță de orice păcat.**’

Cum era de prevăzut, dar ceea ce nu bănuia cea acum nespuse de fericită, stăpâna casei a încremenit în urma acestor cuvinte. Iar uimirea ei s-a răspândit curând în toată sala, când doamna M. n-a știut să vorbească despre nimic altceva și cu ceilalți oaspeți, decât despre fericirea ei proaspăt găsită. Curând se șoptea de la ureche la ureche: ‚Doamna M. și-a pierdut mințile. Dar ca și Pavel, nu era ‚ieșită din minți’, ci ca și el, cea mai fericită dintre toți, plină de bucurie pentru minunata pace a lui Dumnezeu.’

Domnul M., căruia toată povestea aceasta îi era penibilă în cel mai înalt grad, a plecat cu soția lui acasă mai devreme ca de obicei. Timp de câteva zile, doamna M. a fost nespuse de fericită. Iar și iar repeta cuvintele: ‚**Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de**

orice păcat!' – Tristețea ei, așa-zisa ei exaltare religioasă, apăsarea sufletească – totul a dispărut dintr-odată; o pace de negrăit și o bucurie niciodată bănuită o însuflețeau. Oricui care venea în casă, servitorilor, prietenilor și rudelor, atât cât aveau legături cu ea, lucrul acesta nu le-a rămas ascuns; dar ei nu-și dădeau seama de motiv, că de fapt lucrarea lui **Dumnezeu** a fost aceea care i-a dat pace prin Cuvântul Lui, pace prin credința în sângele lui Isus Hristos.

Când doamna M. a aflat că acest verset minunat fusese luat din Sfânta Scriptură, n-a avut liniște până n-a avut o Biblie. Și ea a găsit cuvântul după multă căutare, spre marea ei bucurie. Prin cercetare devotată în Cuvântul lui Dumnezeu, inima ei a fost firesc consolidată în harul și adevărul Domnului. Pacea ei s-a întărit, iar bucuria ei a fost de durată. –

Soțul ei, poate acum neliniștit el însuși în conștiința lui, a vrut să fie lămurit în legătură cu cauza și motivul schimbării petrecută la soția lui; de aceea a chemat medicul pentru a doua oară. Medicul, care n-o văzuse pe doamna M. de câteva luni, a fost surprins s-o găsească acum pe aceasta așa de fericită și vioaie. Dar când a auzit motivul fericirii ei și a sănătății ei lăuntrice și exterioare, că prin credința în sângele lui Isus ar fi găsit iertare și pace cu Dumnezeu, a făcut o mutră îngândurată. Căci omul firesc, după cum știm, nu percepe sau nu înțelege lucrurile lui Dumnezeu, până nu sunt și conștiința și inima lui luminate și apucate de Duhul lui Dumnezeu. Da, bărbatul învățat i-a explicat domnului M. dând din cap: ‚Aici încă mai este toată aceeași exaltare religioasă la doamna, scumpa dumneavoastră soție. Este un caz deosebit de greu. Boala gravă i-a schimbat numai caracterul. Acesta s-a manifestat la început prin tristețe, iar acum prin exaltare, prin mare bucurie. Mă tem că starea de acum este mai gravă decât cea dinainte. Trebuie s-o supravegheați pe soția dumneavoastră extrem de conștiincios și să faceți tot ce îi poate distra mintea.‘

Mai mult n-a putut medicul să spună; el credea că a dat sfatul cel mai bun. Dar bucuria și liniștea în Domnul a doamnei M. n-au scăzut. Dimpotrivă, viața nouă din ea se exprima tot mai mult în vorbă și în umblare. Biblia era cum însoțitoarea ei zilnică, iar doamna M. a devenit o lumină vie și o mărturie plăcută pentru Domnul Isus, Răscumpărătorul și Domnul ei. Iar și iar îl ruga pe soțul ei să-L accepte și el pe Isus ca Mântuitor al lui. Ea a rupt-o definitiv cu lumea și cu mersul la biserica romană, iar Dumnezeu a făcut ca ea să audă despre câțiva protestanți cu adevărat credincioși, care se bucurau de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste cercuri credincioase le frecventa acum și continua să lase lumina ei să strălucească viu și deslușit în mediul ei întunecat; astfel a devenit o mărturie adevărată și o binecuvântare pentru mulți. Domnul M., soțul ei, citea și el din când în când Cuvântul lui Dumnezeu și căuta partea binecuvântată care îi fericise soția, dar fără a rupe cu lumea. Prietenii lui lumești chiar încercau să-l țină bine. Într-o seară a invitat un grup de artiști, erudiți și scriitori. În timpul discuției au ajuns să vorbească și despre religie, care în general, fără a ține seamă de stăpâna casei, fie că nu-i cunoșteau poziția, fie că voiau s-o discrediteze în ochii bărbatului ei, a fost caracterizată ca superstiție și iluzie. Curând s-au manifestat chiar în discuții nepoliticoase și batjocuri asupra Bibliei și a învățăturilor și persoanelor ei. Atunci domnul M. n-a mai putut să tacă. ‚Domnii mei‘, a spus el, ‚nu pot să permit ca Cuvântul lui Dumnezeu și învățăturile lui Isus să fie disprețuite și să fie făcute subiectul batjocurii în casa mea. Și eu cred în Sfânta Scriptură și sunt convins că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Mântuitorul nostru; sângele Lui ne curăță de orice păcat.‘ –

Efectul acestui discurs poate fi mai bine imaginat decât descris. Domnul M., care niciodată înainte nu-și exprimase credința sau convingerea lăuntrică, pășise hotărât cu această mărturisire liberă și curajoasă, spre marea bucurie a credincioasei sale soții, de partea Domnului și a poporului Său. El a rupt-o, de asemenea cu lumea și cu biserica romană și viața lui ulterioară a demonstrat oricui, că Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu au trezit și în el viața nouă.

Domnul și doamna M. puteau acum să slujească împreună lui Dumnezeu și să umble pe căile Domnului. – Doamna M., care fusese trezită așa de minunat într-un teatru și convertită în drum spre un bal, a mai trăit șaiszeci de ani și a plecat acasă abia acum câteva luni. Până la fericita ei plecare, ea a fost și a rămas creștina hotărâtă, martora devotată a Domnului, călăuză pentru multe inimi spre Hristos și spre binecuvântările Lui.

Doamna M. a putut câțiva ani după mântuirea ei, să cunoască și unealta de care s-a folosit Domnul și Mântuitorul, pentru a conduce la pacea cu Dumnezeu inima ei minunată și doritoare de mântuire; a fost curajosul și credinciosul pastor P., al cărui curaj de partizan este bine cunoscut. În seara aceea el avea o treabă de afaceri la o familie într-o altă parte a acelei case distinse. Pe când cobora scările și întâlnea oaspeții în costumul de bal, l-a cuprins o profundă durere sufletească pentru acești sărmani oameni, care voiau să-și vindece în distracția lumii sărmanele lor inimi lipsite de bucurie sau măcar să le amortească pentru o seară. Dragostea lui Hristos l-a silit să îndrepte un cuvânt scurt unei persoane care trecea pe lângă el. Și fără a se putea gândi prea mult, i-a spus doamnei M. cuvântul serios: **„Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat.”**

Că tocmai M. a trebuit să fie persoana, absolut necunoscută lui și care tânjea după pacea lui Dumnezeu, căreia i-a spus cuvântul și tocmai acel cuvânt, aceasta cu siguranță n-a fost nici o **„întâmplare”**, ci minunata providență a lui Dumnezeu. Chiar Dumnezeu care l-a trimis pe Filip din Samaria pe drumul spre Gaza, să-i vestească evanghelia despre Isus famenului însetat după mântuire, mai poate face și astăzi minunile harului Său. Dumnezeu n-a uitat să fie îndurător și Duhul Sfânt n-a încetat să-i convingă pe oameni despre păcatele lor și lumea despre dreptate și despre judecată și nici să-i călăuzească pe cei răscumpărați în mărturia și slujba lor pentru Isus Hristos, numai ei să vrea să trăiască cu devotament pentru El, care a murit pentru ei.”

3. ÎNCARTIRUIREA

La începutul secolului trecut trăia într-un sat din Württemberg un țăran bogat. În el Dumnezeu S-a adeverit de multe ori; în îndurarea Sa, în dragostea Sa El a mers pe urmele lui. Și care a fost urmarea? Descoperirea vrăjmașiei ascunse împotriva lui Dumnezeu și împotriva celor care erau martorii Lui. Toată îndelunga-răbdare, toată dragostea lui Dumnezeu n-a rodit nimic pe moment în el. Da, părea că inima lui devenea tot mai întunecată și mai ostilă. Se știa de mult că el îi ura pe „evlavioși” și oriunde putea, le pregătea o suferință sau o dificultate.

A venit vremea războiului de eliberare. Satul a primit pentru o vreme soldați încartiruiți și anume, o divizie de soldați ruși. În multe locuri, la fel și în acest sat, rușii erau foarte de temut, nu întotdeauna fără motiv.

Apoi așa s-au petrecut lucrurile, că într-o casă țărănească din sat, în care aveau loc adunări creștine, a fost încartiruit un rus. Așadar, când credincioșii se adunau aici la ora obișnuită cu Bibliile și cărțile lor de cântări, s-a prezentat și rusul și s-a așezat în cameră. Majoritatea au devenit temători. Dar după oarecare șovăială, creștinii, chiar dacă de cele mai multe ori cu inimi îngrijorate, și-au început „ora” cu cântare și rugăciune. Abia a observat rusul cu ce scop s-au adunat oamenii, că și-a împreunat mâinile cu ochii strălucind de bucurie și s-a așezat în mijlocul celor adunați. Nu înțelegea nici un cuvânt, dar inima lui era evident fericită și binecuvântată. Era recunoscător că era acolo unde Isus Hristos era lăudat și Cuvântul Său era cercetat. Teama credincioșilor a dispărut într-o clipă și pentru ei a fost o mare bucurie să-l aibă pe străin în mijlocul lor. Da, ei au fost binecuvântați împreună prin prezența, evlavia și bucuria lui. Și au putut încheia adunarea cu o mulțumire deosebită. Dar soldatul rus n-a lipsit de la nici o adunare cât timp a fost încartiruit în sat.

Dar așa s-a făcut, că în scurt timp după încartiruire, soldații să fie încartiruiți altundeva în sat și iar printr-o „întâmplare”, nu, iar prin providența divină, el a ajuns în casa potrivită, acolo unde, de asemenea, singur n-ar fi găsit niciodată drumul, dar unde, de asemenea, trebuia să aducă binecuvântare și anume, în casa țăranului ostil. Dumnezeu avea, evident, gânduri de pace pentru el.

Prietenul nostru rus avea intenția să viziteze devotat mai departe strângerea credincioșilor; le-a anunțat pe noile gazde că ar trebui să-și aibă cina devreme. Dar acestei rugăminți nu i s-a dat ascultare, probabil pentru că nu l-au înțeles. Abia se așezase rusul la cină, că afară a bătut ora în

care noii lui prieteni se adunau la Cuvântul lui Dumnezeu. A sărit repede în picioare, s-a îmbrăcat și la ieșire l-a luat de braț pe stăpânul casei cu cvintele: „Țărane, vino cu mine!” Țăranul și-a ieșit din fire; nu putea să-și explice comportarea soldatului. Se gândea deja că cina care i s-a pus în față, a fost insuficientă și că acum voia să-l pârască la superiorul lui. Tremurând de teamă, l-a urmat pe rus. Dar cât s-a mirat că acesta s-a pregătit să intre în casa evlavioșilor, pașii lui se opreau, nu voia să-l urmeze. Ar fi preferat să-l urmeze la cartierul general al ofițerilor, decât în această casă, urâtă de el din suflet. Dar rusul, care i-a observat șovăiala dar n-a înțeles, l-a apucat din nou pe țăran tare de braț și i-a spus: „Vino, țărane, vino!” Acesta n-a avut încotro, a trebuit să-l urmeze pe soldat, fie că a vrut sau nu.

La acest musafir nu s-au așteptat în nici un caz „orarii”, cum erau numiți. Pe vizita țăranului cunoscut în tot satul ca fără Dumnezeu și vrăjmaș al copiilor lui Dumnezeu ar fi contat ultima dată. Cât necaz și mâhnire le făcuse deja; și acum îl vedeau dintr-odată în mijlocul lor, împreună cu tânărul lor prieten. La început, cu sentimente amestecate și în parte cu inimi neliniștite, au cerut de la Dumnezeu har deosebit pentru „ora” lor.

Țăranul stătea liniștit pe locul lui. Cât i-ar fi plăcut să fugă! Dar nu îndrăznea. Și iată că inima lui tare ca stânca a fost sfărâmată de ciocanul lui Dumnezeu, adică prin Cuvântul Său (Ieremia 23,29); sufletul și duhul său au fost străpunse de această sabie cu două tăișuri (Evrei 4,12-13). El a observat spre spaima lui, că tot ce era în el, stătea gol și descoperit în fața ochilor Aceluia cu care avea de-a face. Cuvântul lui Dumnezeu l-a lovit și l-a zdrobit. El s-a smerit încă în ceasul acela. El, care până astăzi i-a prigonit pe copiii lui Dumnezeu cu mândrie rece și plin de amărăciune, ședea acum în mijlocul lor ca un păcătos distrus, ca unul care are nevoie de ajutor, ca unul care caută har și pace cu Dumnezeu.

Credincioșii au băgat de seamă cu mare mirare chinul sufletesc al dușmanului lor și i-au propovăduit cu mare bucurie vestea cea bună despre harul și mântuirea lui Dumnezeu. Ei l-au îndrumat spre Cel ce a venit pentru cei pierduți. Iar Domnul Isus, Mântuitorul păcătoșilor, i-a deschis inima ca să capete încredere în El, Răscumpărătorul; iar el, amarnicul dușman de odinioară, a fost iertat de Dumnezeu. Da, harul lui Dumnezeu l-a învățat și l-a făcut capabil să devină, spre marea bucurie a credincioșilor, un urmaș devotat al Mântuitorului și Domnului său.

4. BANCNOTA DE O SUTĂ DE MĂRCI REDOBÂNDITĂ

Unui mare negustor de mobilă din R. îi făcea menajul mama lui văduvă; aceasta era o credincioasă. Fratele său mult mai tânăr era ucenic în afacere. Într-o zi, fratele mai vârstnic i-a dat ucenicului sarcina să se ducă la bancă, pentru a schimba acolo o bancnotă de o sută de mărci în bani mărunți, deoarece a în ziua următoare voia să facă socoteala și să plătească muncitorilor salariul cu ei; pe lângă aceasta i-a dat ordinul cel mai sever, să fie foarte atent cu banii, ceea ce tânărul a și promis. Drumul la bancă ducea peste râu. Acolo, la pod, a întâlnit niște prieteni, care jucau ceva de zor. El a vrut să treacă pe lângă ei, dar ei i-au așinut calea și l-au convins să joace cu ei. El a cedat, și-a pus șapca pe balustrada lată, de piatră a podului și sub șapcă a pus bancnota de o sută de mărci; el credea că a ascuns-o bine. În timpul jocului o pală de vânt a măturat în râu șapca cu tot cu bancnota de o sută de mărci. Când după un joc scurt tânărul a vrut să se aștearnă iar la drum spre bancă, șapca și banii dispăruseră. După multă căutare a reușit să găsească șapca și anume, plutind în apă, dar unde erau banii. Știa că fratele lui era un bărbat absolut cinstit, dar în afară de aceasta era și sever. De aceea nici n-a îndrăznit la început să se întoarcă acasă. După o vreme s-a furișat în casă pe ușa din spate, a întâlnit-o pe mama în bucătărie și a rugat-o să vină cu el sus, în dormitorul lui, pentru că era la mare ananghie și în teamă și nu știa ce să facă. Tânărul a făcut o mărturisire deschisă printre multe lacrimi; mama a plâns cu el, apoi a spus: „Sărmanul meu copil, nu știi să-ți dau nici un sfat și nici nu știi pe nimeni care ne-ar putea ajuta, totuși, - știi Unul, vino, îngenunchează, ne vom ruga și-L vom ruga pe Acela care a spus: cheamă-Mă la necaz și te voi ajuta, iar tu Mă vei proslăvi!” Au

îngenuncheat împreună și mama s-a rugat. „Această rugăciune a mamei”, așa a mărturisit acest tânăr mai târziu copiilor lui, „a fost momentul de cotitură în viața mea și mi-a dat primul îndemn durabil pentru noua mea viață; a fost primul imbold spre calea care m-a condus mai târziu, sub minunata călăuzire a Domnului, în slujba misiunii din Africa de Sud. Dar care a fost rezultatul acestei rugăciuni? Mama și fiul s-au ridicat și mama a spus: „Vreau să merg imediat cu tine la râu și să te ajut să cauți încă o dată; la Dumnezeu nu este nimic imposibil; poate ne face să găsim din nou banii. La râu au căutat o vreme zadarnic, până au ajuns într-un loc, unde ramura lungă a unui arbust cobora în apă, care prinsese iarba și frunzișul aruncate la mal. Acolo au găsit bancnota de o sută de mărci pierdută, udă de tot, dar în rest intactă. – Mama s-a grăbit acasă, a uscat bancnota la cuptor, a netezit-o și s-a grăbit cu tânărul la bancă. Bancnota a fost examinată și acceptată ca deplin valabilă; cu banii mărunți obținuți în buzunar și cu sentimente coplesitoare de recunoștință în inimi, mama și fiul s-au întors acasă.

5. TRÂMBIȚA JUDECĂȚII

Într-adevăr, minunat și ciudat se încrucișează cărările acestei vieți pământești. Omul are de multe ori cărări ascunse și chichițe tainice, pe care crede că numai el le știe și le cunoaște; dar cum se înșeală! În mijlocul pădurii, într-o zonă din centrul Germaniei, într-o noapte de primăvară, pe timp de lună plină a fost săvârșită o faptă groaznică. Un bărbat a îngenuncheat pe un altul, care zăcea acolo ucis. Puținele stele luminau la acest incident nocturn, luna și-a ascuns fața palidă în dosul unui nor întunecat, privighetoarea a tăcut speriată cu cântatul ei răsunător, când cel îngenuncheat la buzunărit pe cel întins acolo și tot ce a găsit în valoare nominală și reală a banilor a îndesat la el.

Acum l-a luat pe cel jefuit pe umăr și voia să-l ducă jos, la râul care vuia de departe și să-l îngroape acolo, în apă. Deodată s-a oprit, gâfâind sub povara moartă. Luna pășise iar afară din ascunzătoarea ei întunecată și își arunca lumina blândă printre trunchiurile înalte. Foarte aproape, un corn de poștalion cânta melodia cunoscutului cântec „Gândește-te la acesta?” Celui care căra i s-a făcut negru în fața ochilor, îi treceau fiori calzi și reci pe spinare și se simțea ca și când cadavrul ar fi înviat și ar fi vrut să-l sugrume. A aruncat repede povara și a fugit de acolo tot mai departe și mai departe.

În sfârșit, la râu s-a oprit și a respirat din nou și a ascultat avid; totul era liniștit, numai valurile curgeau repede mai departe, ca și când voiau să fugă de ucigaș. Acesta s-a necăjit și era supărat pe sine însuși că n-a șters urmele faptei lui și s-a lăsat gonit de acolo de o teamă ciudată. Așa că s-a întors grăbit, a umblat de colo-acolo, a fugit la deal și la vale, sudoarea îi curgea de pe frunte: se simțea de parcă ar fi avut plumb în toate mădulele. În timp ce a pătruns căutând astfel în desiș, câte o pasăre de noapte zbură de acolo peste el sau pe lângă; dar ucigașul se speria de fiecare dată de strigătul păsării, la fel de tare ca păsărea de foșnetul printre frunze. Mult timp a alergat în goană și a căutat să descopere în stânga și-n dreapta, în sus și-n jos, dar nicăieri nu găsea lucrul căutat. Mai înainte s-a temut că leșul îi va rămâne lipit de spate și a fost bucuros să se poată descotorosi de povară; acum a dat iar de frică și era necăjit că nu-l mai poate găsi pe cel ucis. S-a oprit pentru a-și reprezenta exact zona, dar abia mersese trei pași, că iar s-a rățăcit. Totul scânteia în fața ochilor lui și îi era ca și când copacii se mișcau în sus și în jos pentru a-i închide drumul. Zorile s-au ivit, în sfârșit, în spatele pădurii, înălțându-se peste Rin, iar luna s-a ghemuit în spatele muntelui; păsările s-au trezit, s-au avântat din tufele joase și din pădurea înflorită și și-au cântat cântecele lor sonore; din vale și din munți se auzeau pocnete de bici. Ucigașul a plecat grabnic de acolo. - -

Cadavrul a fost găsit, examinat medical și judiciar și apoi dus în satul învecinat. La tâmpla dreaptă corpul neînsuflețit purta urmele unei lovituri ca de la o piatră ascuțită. Nici o carte de muncă a meseriașilor ambulanți, nici un document, nici un semn nu era de găsit, din care s-ar fi putut recunoaște proveniența trupului neînsuflețit.

Așa că în cealaltă zi, străinul mort trebuia îngropat în curtea bisericii, care era situată lângă biserică, sus, pe deal. O mulțime de oameni fără număr a urmat cortegiul funerar. Veniseră din toate satele învecinate (era duminică). Fiecare voia să-și aducă la lumină nevinovăția, tristețea, compasiunea. Convoiul se deplasa pe munte în sus liniștit, fără bocete sonore, doar cu adâncă durere în inimi. Predicatorul s-a simțit obligat să spună câteva cuvinte și a ținut o cuvântare emoționantă.

Întâi i s-a adresat celui neînsuflețit:

„Ai căzut pe drum. Cine știe dacă vreun prieten drag, dacă părinții tăi nu te așteaptă încă în această clipă și doresc să te vadă? Fie ca Cel ce cunoaște și vindecă totul, să trimită liniște și pace în sufletele alor tăi! Într-adevăr, omul știe cum pleacă, dar cum se va întoarce iar, aceasta îi este necunoscut. De aceea, fericit este creștinul care pleacă în Numele Domnului și care în toate căile lui Îl alege ca însoțitor al său pe Dumnezeu și sfânta lui lege ca îndreptar pentru fiecare pas al lui. Fericit, chiar foarte fericit este de aceea fiecare creștin care ține seamă de cuvintele sfântului nostru Mântuitor, care ne spune nouă, muritorilor: Dar voi, fiți pregătiți (de moarte) „căci nu știți ziua, nici ceasul”, care-și păstrează curată conștiința și poate aștepta în orice clipă moartea, fără a fi surprins de ea. Ferice de tine, o, străine, dacă ai fost pregătit prin harul lui Dumnezeu și sângele lui Isus! Ai pierit neștiut de o mână necunoscută. Nimeni nu știe de unde ai venit, încotro te duceai; dar Acela care a cunoscut intrarea și ieșirea ta, care-i spune pe nume fiecărei creaturi a Lui și ai Cărui ochi sunt deschiși peste tot și văd chiar și cele mai adânci taine ale inimilor, El te-a cunoscut; El a văzut viața ta, acțiunile tale, a știut gândurile tale, intențiile tale; ferice de tine dacă și pe ultima cărare ai mers pe căile Domnului. Necunoscută ca viața ta ne este și soarta ta în veșnicie. Necunoscută ne este vina ta pe pământ ca și partea ta veșnică înaintea lui Dumnezeu; de aceea nici nu ne este îngăduit să ne dăm cu părerea asupra ta. Numai Judecătorului suprem Îi revine să rostească o sentință! Dar știm din Cuvântul Lui care este partea celor drepti și a celor nelegiuiți.”

Apoi, predicatorul a continuat către cei adunați:

„Ridicați-vă mâinile împreună cu mine, voi toți care v-ați alăturat acestui cortegiu funerar.” Și toți au ridicat mâinile în sus; apoi a spus mai departe: „Ne ridicăm mâinile spre Tine, o, Atotștiutorule. Ele sunt nevinovate de vărsarea de sânge. Aici, în lumina soarelui și înaintea Feței Tale recunoaștem în gura mare, că suntem nevinovați de această faptă. Dar dreptatea nu va întârzia. Oricine ai fi și oriunde ai sta, tu, cel care ți-ai ucis aproapele în întunericul pădurii, sabia judecății divine planează invizibil deasupra capului tău și ea va cădea și te va zdrobi. Întoarce-te și căiește-te de fapta ta cât mai este timp. Nu aduna nelegiuire peste nelegiuire, căci cândva, când va răsuna trâmbița judecății...”

Atunci, deodată, s-a auzit de pe drum în sus sunând cornul poștalionului. Cântecele răsuna: „Gândește-te la aceasta?” Toți au tăcut și și-au ținut respirația. Dar din mijlocul celor adunați, un bărbat tânăr s-a aruncat jos și a strigat: „Eu sunt ucigașul!” –

După ce l-au ridicat, și-a mărturisit plin de remușcări fapta, cum a jucat în oraș banii domnului la care slujea, cum l-a omorât pe străinul pe care a vrut doar să-l doboare, cum l-au tulburat sunetele cornului de poștalion, cum și-a simțit mâna arzând când a ridicat-o spre cer și cum acum aceleași sunete ale cornului poștalionului, la discursul predicatorului, i-au zguduit conștiința și i-au smuls mărturisirea.

Tăcut, fără bocete sonore, numai cu durere liniștită în inimi, convoiul s-a deplasat iar pe munte în jos; mulți s-au întors acasă cu sufletul tremurând, cu lacrimi în ochi, spunând: „Într-adevăr, azi iar am trăit și am putut vedea că există un Dumnezeu!”

6. GAURA DIN CIZMĂ

Într-unul din marile noastre orașe a fost văzut într-o dimineață foarte devreme, un bărbat tânăr străbătând străzile cu pași grăbiți. Aspectul lui exterior lăsa să se vadă că aparținea unei clase sociale mai bune. Și într-adevăr, părinții lui erau oameni distinși și bogați, așa că tânărului nostru prieten nu-i lipsea în aparență nimic. El personal a studiat cu succes și a fost la vremea lui un colaborator iubit la unul dintre cele mai serioase cotidiene. Dar nici recunoașterea și prietenia de care s-a bucurat în cercul cunoștințelor și al colaboratorilor săi, nici împrejurările pământești favorabile n-au putut să-i dea o satisfacție adevărată a inimii. Dimpotrivă, l-a cuprins o neliniște lăuntrică ce creștea, legată cu un adânc sentiment de insatisfacție. Da, într-adevăr, viața, lumea nu mai puteau să-i ofere nimic ademenitor, era sătul de distracțiile și amuzamentele ei și dezgustat din inimă de viață. Ultimele zile au făcut să se maturizeze în el hotărârea de a pune capăt vieții sale în lumea aceasta și el credea c-o poate face cu atât mai ușuratic, cu cât el nu credea într-o dăinuire în lumea cealaltă, în Dumnezeu și într-o dreaptă răsplătire. Deci cu această intenție îl vedem pășind spre marele pod care ducea peste râul din apropiere. Când a ajuns la acesta și a vrut să încalce balustrada pentru a se arunca apoi în mijlocul râului, a observat o gaură mică în cizma lui. Cu toate că permanent dădea atenție cu exactitate excesivă hainelor sale și aspectului său, această mică avarie la cizmă îi scăpase până acum. Și cine poate să înțeleagă lucrul acesta, căci abia dacă este de crezut că sinucigașul tulburat de priveliștea găurii din cizmă, a fost împiedicat de la intenția lui groaznică! „Ce se va crede despre mine când îmi va fi găsit cadavrul și cizma mea va fi spartă?” așa s-a gândit. „Nu, întâi trebuie să fie petecită gaura.”

Cu acestea, M. H. a întors spatele podului, cu intenția să-și ducă imediat cizma la reparat și apoi să se întoarcă aici și să-și pună capăt vieții pentru totdeauna. Astfel a hoinărit pe străzile încă pustii de oameni, când deodată au ajuns la urechea lui sunetele ușoare ale unui cântec. M. H. s-a întors și a văzut venind spre el un om simplu, cu șorț de piele, împingând o roabă mică cu piele și unelte de cizmar; omul arăta așa de mulțumit și de liniștit, iar cântecul lui se potrivea foarte bine înfățișării lui. „Acum pot să-mi repar imediat cizma și atunci nu mai trebuie să aștept până mâine cu ce am de gând”; așa s-a gândit M. H., s-a îndreptat spre bărbat și a spus: „Păreți a fi cârpaci și puteți să-mi faceți neapărat acum o mică reparație la cizmă?” „Cu plăcere, domnul meu”, a răspuns cântărețul, căci el fusese acela care l-a lăudat pe Dumnezeu cu inima lui fericită, „vom fi imediat în micul meu atelier, apoi trebuie să așteptați numai puțin și defectiunea la cizma dumneavoastră va fi reparată.” M. H. l-a însoțit pe omul simplu la locuința lui din apropiere și a dat cizma în tratamentul lui. În timp ce cârpaciul cosea gaura, tânărul nostru bărbat a început o conversație cu omul: „Păreți a fi foarte fericit, dacă puteți să cântați deja dis-de-diminează!” „Da, dragă domnule”, a răspuns omul neprefăcut, „este adevărat; sunt așa de fericit, încât nu pot deloc altfel decât să cânt din când în când câte o cântare. Vedeți dumneavoastră, este dragostea lui Isus, a Domnului și Răscumpărătorului meu, care mă umple de recunoștință și bucurie.” „Atunci pot într-adevăr să vă invidiez”, a fost de părere M. H., „căci eu, de partea mea, mă simt mort de nefericit; sunt sătul și dezgustat de viață.” „Ah, dacă așa stau lucrurile cu dumneavoastră”, a răspuns cârpaciul, în timp ce-l privea serios și afectuos pe tânărul bărbat, „îmi pare rău din inimă pentru dumneavoastră. Doresc cu adevărat să mergeți deseară cu mine în strada Acolo veți auzi ceva prin care puteți deveni la fel de fericit cum sunt eu deja prin harul lui Dumnezeu.”

Cuvintele și privirile calde ale omului simplu n-au rămas fără impresie asupra sârmanului tânăr. El a hotărât să urmeze invitația cârpaciului și în seara aceasta să viziteze acea adunare. Desigur, astfel trebuia să-și amâne până mâine drumul morții spre pod, dar în definitiv, o zi tot nu mai conta.

Într-adevăr, M. H. chiar a apărut seara la adunare, iar Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost propovăduit acolo sub binecuvântarea Domnului, s-a dovedit a fi ca puterea lui Dumnezeu în această inimă atât de înstrăinată de Dumnezeu. Mesajul despre dragostea lui Dumnezeu pentru

toate faptele omenești și despre Isus Hristos care a venit la noi ca să caute și să mântuiască ce era pierdut, l-a impresionat în mod minunat. Abia putea crede că Dumnezeu l-a iubit într-atât pe el, care până acum fusese cu desăvârșire indiferent, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu pentru el. Și-a dat într-adevăr Isus prețioasa Lui viață pentru el, care tocmai era pe cale să pună un capăt violent propriei sale vieți nenorocite? A murit El pe cruce pentru a-l salva pe el, păcătosul, de judecata binemeritată și de pierzarea veșnică? Într-adevăr, această dragoste minunată, dumnezeiască a Domnului, i-a impresionat inima cel mai profund și având în vedere aceasta, el însuși s-a simțit nespus de rău și de detestabil. O, ce s-ar fi ales de el dacă astăzi sau mâine și-ar fi pus singur capăt vieții și ar fi fost pus în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu cu toate păcatele lui! Nu fusese o „întâmplare” – nu, n-ar fi putut să fie – așa că Dumnezeu Însuși i-a arătat în ultima clipă gaura din cizmă și prin aceasta l-a întors de la groaznica intenție și pe de altă parte, prin gaura din cizmă l-a și condus la cârpaci, la acest copil fericit al lui Dumnezeu, care, cu siguranță, nici el n-a trecut „întâmplător” pe acolo la o oră atât de matinală și laudând pe Dumnezeu în cântare. – Acum a putut să audă evanghelia mântuitoare și chiar L-a recunoscut și L-a primit pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu **ca Mântuitor al lui**. Inima lui a fost umplută acum cu o pace de nespus și cu o bucurie cerească fără precedent, în loc de disperare deprimantă; da, el a gustat acum o pace desăvârșită, preafelicita parte a tuturor acelor care cred din inimă în Isus Hristos. El a părăsit ca un om nou acea adunare, în care intrase atât de profund nefericit. Viața lui a luat acum o direcție cu totul schimbată. Curând a înțeles că el nu-și mai aparține lui, ci Aceluia care l-a răscumpărat cu propriul Lui sânge și i-a dăruit mântuire și fericire veșnică. De aici înainte n-a mai cunoscut decât o singură misiune în lumea aceasta și anume, să trăiască pentru Hristos, Domnul și Mântuitorul lui.

De atunci înainte, tânărul bărbat, totuși cult, de fapt, a fost văzut de multe ori șezând în atelierul cârpaciului simplu, pentru a se întreține cu el despre minunatele gânduri și căi ale lui Dumnezeu, așa cum le găsim în Cuvântul Său. Mai târziu, prietenul nostru a ajuns într-un post privilegiat în învățământ. Totuși, a rămas permanent un simplu, devotat și dedicat urmaș și adept al Domnului, care a purtat de bunăvoie ocară lui Hristos.

În străngerile simple ale credincioșilor pentru cercetarea Sfintei Scripturi, slujea de multe ori fraților în Domnul, în mod rodnic, cu darul pe care i-l dăduse Domnul. Chiar până la bătrânețe a fost bucuria lui să vestească sărmanilor păcătoși pierduți vestea bună despre dragostea lui Dumnezeu și despre mântuirea lui Hristos, dintr-o inimă caldă, fericită, dar n-a uitat niciodată în ce mod minunat a fost păzit odinioară de moarte și de pierzare și apoi, în decurs de o oră a devenit un copil fericit al lui Dumnezeu, dintr-un păcătos disperat. Când, în cele din urmă, slăbiciunea progresivă l-a oprit de la slujirea verbală în evanghelie, a continuat să facă în scris cunoscută mântuirea în Hristos și să slujească sufletelor, până când Domnul l-a condus acasă, de pe această scenă a luptei și a trudei, în odihna și mântuirea veșnică acolo sus, la Domnul.

7. VAPORUL ÎMPOTMOLIT

Pe drumul spre frații lui, la St. Goar, Otto Funcke ședea într-un mic birt din Oberlahnstein așteptând vaporul care trebuia să-l ducă la St. Goar. Era după-amiaza devreme. Și ce a trăit aici, a povestit în biografia lui după cum urmează: „Spre marea mea mâhnire, birtașul mi-a spus deodată că a venit o depeșă, că vaporul meu a rămas înțepenit la Nonnenwert și ar putea sosi cel mai devreme în trei-patru ore. Aceasta era crunt. Ce să fac? Cum mă gândeam eu așa, au răzbătut la urechea mea din camera alăturată, vocile tari ale unor bărbați, care curând s-au dovedit a fi negustori de vite. Despre ce discutau acești bărbați, n-am înțeles; îmi era și indiferent. Numai acest cuvântul „Frucht” se auzea mereu tare, iar acesta nu-mi era indiferent. M-am gândit unde și în legătură cu ce m-am mai întâlnit cu acest cuvânt și deodată mi-am amintit: „Acesta este sătucul unde locuiește pastorul Ninck, cu care am corespondat deja de mai multe ori pentru lucruri scriitoricești.” (Este același, care mai târziu a devenit atât de cunoscut

poporului german, ca pastor hamburgez și ca scriitor.) Mie personal îmi era pe atunci încă necunoscut, dar îmi doream de mult să-l privesc în ochi. Așadar, când am aflat în felul acesta că Frücht este numai la o distanță de ‚oră bună’ de Lahnstein, hotărârea mea a fost repede luată și tot așa de repede am urcat drumul în singura companie a toiașului meu de călătorie.

L-am și găsit acasă pe scumpul frate, care acum este de mult în patria de sus. Avea o statură înaltă, nobilă, cu trăsături faciale blânde și totuși cu multă putere de voință și ochi minunați. M-a primit cordial. Dar înainte de toate, nu era singur. Câțiva învățători ai parohiei sale erau adunați în jurul lui. M-a invitat să iau parte la conferința mică ce se termina în curând. Dar aproape m-a neliniștit că bărbatul se uita permanent la mine cu priviri lungi, întrebătoare și cercetătoare. Nu bănuiam ce înseamnă aceasta. După ce învățătorii au plecat și am fost singuri, a rămas, totuși, unisilabic și introvertit. Orice acord aș fi luat, nu rezulta muzică. Atunci am spus: ‚Frate Ninck, îmi pare că aveți ceva mai important de făcut, decât să conversați cu mine; voi coborî înapoi la Lahnstein.’

‚Dimpotrivă’, a răspuns el serios, ‚am mare nevoie să vorbesc tocmai cu dumneavoastră. Să mergem în grădină.’ Așa am făcut. Când am intrat acolo, a sunat clopoțelul de vecernie. Scumpul om și-a dat jos căciulița, după obiceiul pământului și s-a rugat. Dar rugăciunea lui a durat mai mult decât trebuia făcută în mod obișnuit cu această ocazie.

Apoi a început și a povestit ce îi mișca inima: Acum 14 zile a primit de la Bremen invitația să intre acolo în slujba misiunii interne, la care ar fi vorba în special, de întemeierea unei noi adunări în marea și prospera Ostertor-Vorstadt. Chestiunea este foarte importantă și îi stă tare pe inimă. Pentru el este mai mult decât problematic, dacă are voie tocmai acum să-și părăsească adunarea. Pe de altă parte era convins că trebuia să prezinte la Bremen un bărbat și anume, unul care îi aparține Domnului și care avea deja multă experiență. Căci așa a vorbit serios zi de zi cu Dumnezeu și L-a rugat să i-l trimită pe omul potrivit, sus, la Frücht. ‚Și’ – așa a încheiat – ‚de când v-am văzut, am devenit cu fiecare clipă tot mai sigur, că dumneavoastră sunteți omul pentru Bremen.’”

Și acolo a ajuns O. Funcke într-adevăr, prin această coincidență.

8. PANTALONII CONFUNDAȚI

Abatele Lemennais, care a trăit sub domnia lui Ludovic al XV-lea și prin evlavie lui a întărit sufletește Parisul, era cunoscut deja ca bărbat tânăr pentru extraordinara lui filantropie. El se bucura de un venit lunar cam de 100 de livre, dar împărțea aproape toți acești bani printre săraci deja la începutul lunii și pentru a putea face aceasta, se descurca pentru propria lui persoană cu foarte puțin și nu locuia niciodată singur într-o cameră și o mai împărțea pe a lui cu un alt bărbat tânăr. Odată, spre sfârșitul lunii, abatele s-a grăbit deja dimineața devreme la un program de slujbă divină, pentru care s-a îmbrăcat repede, dar a fost asaltat la ușa casei de o femeie bătrână, care cu încredere sigură în cunoscuta lui binefacere, i-a cerut insistent de pomană. „Ah, de unde să mai iau bani?” Dar abatele știe prea bine că deja în prima jumătate a lunii a împărțit totul, iar în buzunarele lui nu mai este de găsit nici măcar un bănuț. Dar degeaba a vrut s-o facă pe bătrână să înțeleagă lucrul acesta; nevoia ei este prea mare, plânge, strigă, spune: Se pot petrece minuni, domnul abate numai să vrea să-și mai întoarcă o dată buzunarele; cu siguranță se va mai găsi în ele un mărunțiș pentru o nefericită ca ea; îl implora. Abatele, nerăbdător și supărat și-a tras în cele din urmă buzunare afară, pentru a arăta că într-adevăr nu mai este nimic înăuntru; dar cine poate descrie sperietura lui, bucuria lui, uimirea lui, când patru taleri mari, o monedă pe care n-a avut-o nicicând altădată, a căzut afară, la picioarele bătrânei bucuroase! Aici este o minune! Ce altceva poate fi? Abatele a venit abia târziu acasă, unde colegul de camera îl aștepta deja în fața ușii. „Bravo!”, i-a strigat acesta nerăbdător în întâmpinare, „îmbraci pantalonii mei în loc de ai tăi și iei cu tine cei patru taleri ai mei, cu care voiam să-mi plătesc spălătoreasa, care m-a agasat toată ziua. Unde sunt banii mei?” Ne putem închipui

spaima sărmanului Lemennais. Astfel, se pare că minunea a fost restrânsă la un simplu fapt și a mai rămas minunat numai în măsura în care realitatea salvării unei familii strâmtorate din marele ei necaz, printr-o ciudată confuzie, nu mai este de tăgăduit.

9. VERSETUL BIBLIC DIN ANTICAMERĂ

Cam la o jumătate de oră de la reședința de vară Reinhardsbrunn, este situat, în frumoasa provincie Turingia, pensionul Schnepfenthal, care a fost fondat în urmă cu o sută de ani de Christian Gotthilf Salzmänn. El a început construcția institutului în Numele lui Dumnezeu și mereu a avut parte la ceasul potrivit de ajutorul necesar. Aproape întotdeauna au venit la timp trimiterile de bani din toate localitățile posibile, pentru continuarea casei. Dar o dată a fost pusă la o încercare foarte grea încrederea bărbatului evlavios. Sâmbătă seara muncitorii trebuiau plătiți în orice împrejurare, dar nu mai erau bani în casierie. Salzmänn și-a consolată nevasta îngrijorată cu vorbele: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului!” Dar a trecut o zi după alta, fără să vină bani. Salzmänn s-a hotărât sâmbătă dimineața cu inima grea, să facă un drum la Gotha, la binefăcătorul lui, la consilierul intim Tambach, care îi oferise deja în repetate rânduri un împrumut pentru caz de nevoie. Salzmänn a trebuit să aștepte mai mult timp în anticamera binevoitorului său. Atunci a luat o carte care tocmai era pe masă, ca să citească din ea. A deschis cartea absolut la întâmplare și a găsit în ea cu litere mari, ca titlu pentru un studiu, versetul biblic „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.” (Psalmul 55,22.) Acest cuvânt i-a atins sufletul ca un fulger. A închis imediat cartea la loc, a luat pălăria și bastonul și a părăsit casa consilierului fără să fi vorbit cu acesta, cu cuvintele: „Da, încredințează-ți soarta în mâna Domnului!” Curajos și mângâiat s-a întors pe drumul lui spre casă. Drumul ducea pe lângă poștă. Atunci i-a venit brusc ideea, să întrebe aici dacă nu era acolo ceva pentru el. Spre marea lui mirare și bucurie, poștașul i-a dat o scrisoare împreună cu un fișic greu de bani. Salzmänn a desfăcut repede scrisoarea care venea de la un vechi prieten și a citit: „Dragă Salzmänn! Alăturat îți trimit 200 de taleri în aur pentru construcția casei tale. Poți să-mi restitui banii după cum îți convine. În rest, nu uita ce este scris: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului!” – Atunci au țâșnit lacrimi de recunoștință și de bucurie din ochii lui Salzmänn. A plecat voios de acolo spre iubitul lui Schenpfenthal

10. DOUĂ VISE CARE FAC CUNOSCUTE STRĂMTORĂRILE PRIETENILOR

I. Datoriile negustorului

Domnul D., un misionar al orașului, ne-a povestit: „M-am trezit într-o dimineață cu impresia categorică a unui vis, în care mi s-a dat misiunea săi duc domnului C. 96 de mărci și 90 de pfenigi. Banii nu mi-au făcut greutate, căci abia în ultima duminică am primit de la domnul A. 125 de mărci pentru vreun caz de nevoie, iar eu L-am rugat pe Domnul să mă călăuzească în această privință și să mă facă să-l găsesc pe cel corect. Dar în primul rând nu-mi puteam imagina că domnul C. ar avea nevoie de un asemenea ajutor, iar cifra era una așa de curioasă, pentru că dacă într-adevăr ar fi avut nevoie de ceva, atunci sigur ar fi trebuit să fie o sumă rotundă.

„Nici eu nu mi-am imaginat vreodată, că J. C. ar avea nevoie de sprijin”, a zis soția mea reflectând, „dar tu știi să ajungi la fondul problemei, Eduard.” „Voi încerca”, a spus domnul D.; și totuși, este ceva așa de curios! Cum să-i spun unui respectabil proprietar de prăvălie: „Domnule C., aveți nevoie de 96 de mărci și 90 de pfenigi? Oricum, voi merge în această seară la el.

Aproximativ pe la ora șapte am pășit în băcănia mică dar bine aranjată, din apropierea străzii G... și am întrebat de domnul C. Soția lui stătea la tejea și a spus că bărbatul ei este plecat cu afaceri la Cr., dar n-a dat nici o altă informație, cu toate că am rămas o vreme, pentru a mă interesa prietenos despre starea de sănătate a întregii familii. A trebuit să mă retrag cu problema nerezolvată, dar dimineața următoare avea să-mi aducă mai multă lumină.

Această chestiune nu mi-a dat pace; m-a preocupat atât de tare noaptea, încât am hotărât să merg încă o dată acolo. De data aceasta l-am găsit pe domnul C. în prăvălie și am observat că arăta foarte plin de griji. Această împrejurare m-a încurajat să merg direct la țintă. „Domnule C., am spus, „iertăți-mă dacă-mi iau marea libertate de a vă pune o întrebare confidențială, - sunteți cumva în impas de bani?” –

Negustorul a pălit vizibil, o emoție interioară puternică s-a întipărit pe fața lui și tremurând a spus: „Cum ați putea să știți lucrul acesta? Credeam că acesta este un secret care există numai între mine și soți mea; dar pentru că tot mă întrebați, trebuie să vă spun adevărul. N-am fost în viața mea încă niciodată într-o asemenea lipsă de bani. Relațiile comerciale au fost în ultima vreme foarte dificile, nu mi-a fost încă niciodată atât de greu să-mi pun în ordine socotelile ca acum, din cauza grevei muncitorilor și totuși, nu pot să-mi văd soția și copiii ducând lipsa; poate am dat mai mult credit decât am fost autorizat și datoriile mele de afaceri sunt mai mari ca niciodată de când am prăvălia. Sâmbăta trecută am avut de făcut o plată mare; aceasta mi-a epuizat casieria și o alta este astăzi scadentă, despre care știu că n-o pot acoperi. Aseară m-am dus la Cr. în speranța de a putea încasa diferite datorii, pentru a satisface propriile mele obligații; dar nimeni n-a putut plăti și când am plătit ulterior acasă rezerva de bani, îmi lipseau exact 100 de mărci, care astăzi după-amiază trebuiau să fie la îndemână.”

„100 de mărci”, am reluat eu uimit, în timp ce mă gândeam la diferența dintre suma care mi-a fost spusă în vis și aceasta, de care omul tocmai avea nevoie.

Apoi doamna C. și-a întrerupt bărbatul cu zel. „Dar Jakob, nu te gândești la banii de copii?” Fața lui s-a luminat. „Da, nu trebuie să uit lucrul acesta. Aseară, când m-am întors cu problema nerezolvată din Cr., eu și soția mea am fost foarte deprimați; noi nu suntem obișnuiți cu asemenea griji, am putut mereu să facem față îndatoririlor noastre și încă să punem ceva deoparte; ne temem de datorii ca de ceva care este nedemn de un creștin. Am vorbit despre aceasta și ne-am gândit că Tatăl nostru ceresc, care ne-a poruncit: „Să nu datorați nimănui nimic!”, ne va ajuta să ieșim din încurcătură, căci El știe că am trăit întotdeauna economic; astfel am ajuns între noi la o înțelegere, să mergem cu necazul nostru la El și pentru că tocmai era timpul pentru închinarea în familie înainte de a merge copiii la culcare, eu m-am rugat și apoi ne-am simțit amândoi atât de ușurați, ca și când Domnul deja ne-ar fi luat povara.

Cei mici nu ne-au auzit niciodată rugându-ne așa, părea că îi preocupă și-și șopteau ceva la ureche într-un colț. Apoi au dat fuga pe scări în sus și iar în jos, cu pușculițele lor de bani și le-au golit pe masă. Micuța Jessi s-a cățărat pe genunchii mei și a spus în felul ei copilăresc: „Vreau să-L ajut pe Isus, să-ți dea bani, tată.” Ea avea o marcă în pușculița ei, iar Walter două mărci și zece pfenigi, iar eu a trebuit să le promit că voi folosi banii, așa că nu mai am nevoie decât de 96 de mărci și 90 de pfenigi.”

Norii s-au risipit când omul cumsecade a vorbit despre copiii lui, dar s-au întors când a adăugat: „De unde să vină restul de bani, încă nu știu până acum. Mi-am spus toată dimineața că sunt în mâna lui Dumnezeu. Timpul se scurge și o minune nu putem aștepta.” „Dar mie îmi pare că Dumnezeu încă mai are corbii lui”, am exclamat eu și pe când domnul și doamna C. mă priveau mirați, am început să le număr suma exactă și să le explic cum mi-a devenit mie cunoscută nevoia lor.”

II. Strâmtorările studentului

Inspectorul seminarului misiunii din Basel, Blumhardt, a fost fiul unui pantofar foarte-foarte sărac și ca atare a avut de luptat în tinerețe și mai ales în timpul anilor de studiu, cu tot felul de griji pământești.

Odată, tânărul evlavios a fost din nou la mare ananghie și aceasta a fost exact în vremea când și-a terminat studiile cu onoruri și apoi, la recomandarea unor prieteni respectabili, voia să dea examenul pentru dobândirea titlului de profesor în teologie. Dar acest examen costa 200 de guldeni și de unde să ia Blumhardt această sumă, nesfârșit de mare pentru el? Mai bine, desigur, ar fi renunțat definitiv la acest examen scump. Dar pentru că prietenii n-au slăbit cu insistențele, s-a pregătit pentru examen în cele din urmă, cu inima grea, plină de griji. Trecea o săptămână după alta, fără să vină ajutorul mult dorit și cu sufletul aproape descurajat, prietenul nostru s-a dus în ultima zi înainte de examen, la cursul unui profesor vârstnic. La sfârșitul lecției, venerabilul bătrân s-a uitat în jur și a întrebat în cele din urmă:

„Prietenii, este cumva între dumneavoastră un domn Blumauer?” Studentii s-au informat amabili între ei, dar un bărbat cu un asemenea nume n-a putut fi găsit. Neîncrezător, profesorul a dat din cap. ”Nu pot să mă înșel; și chir dacă studiosul nu se numește Blumauer, atunci trebuie să poarte totuși un nume care sună asemănător.”

Atunci Blumhardt s-a ridicat rușinos și și-a spus numele. Bătrânul l-a privit bucuros. Vedeți bine, știam eu! ‚Blumhardt’, foarte exact, așa mi s-a spus. La bătrânețe se uită ușor așa ceva. Și acum, dragul meu Blumhardt, veniți cu mine în camera mea. Am ceva să vă spun.”

Cel apelat n-a fost doar puțin speriat în prima clipă, pentru această cerere absolut neobișnuită. Poate s-a făcut vinovat cu ceva fără să știe și acum trebuie să i se ceară socoteală pentru aceasta? De aceea l-a urmat pe profesor cu inima bătând, iar teama lui n-a scăzut în nici un caz când acesta a scos o listă lungă a tuturor celor care îi ascultau cursurile și părea să caute de zor în ea. După vreme îndelungată a arătat cu degetul pe locul unde era prenumele și numele de familie al lui Blumhardt și a întrebat serios:

„Dumneavoastră sunteți acest Blumhardt care este înscris aici?” „Da, eu sunt”, a răspuns tânărul onest, cu toate că la înfățișarea ciudat de solemnă a bătrânului, el s-a simțit și mai încurcat. Dar acesta părea că ia prea puțin seama la emoția musafirului, și a continuat pe același ton: „Nu-i așa, dumneavoastră aveți urgent nevoie de bani?” Surprins la culme, studentul a privit în sus. De unde știa acest bărbat aproape străin față de el, de nevoia lui, câtă vreme el doar nu se destăinuise nici unui om?

Și profesorul a întrebat din nou: „Dragul meu Blumhardt, nu-i așa, aveți nevoie de bani?” Și când a observat încurcătura crescândă a tânărului, a continuat binevoitor. „Nu trebuie să-mi răspundeți; o știu foarte exact, căci Domnul mi-a descoperit în noaptea trecută în vis, în ce necaz vă aflați. Alăturat mi s-a specificat și prenumele și numele de familie și suma de care aveți nevoie.”

Cu aceste cuvinte, bătrânul s-a dus la un dulap, a scos de acolo o pungă de bani și a numărat exact 200 de guldeni în fața lui Blumhardt. Acesta n-a știut în prima clipă dacă era treaz sau visa. Dar apoi a mulțumit lui Dumnezeu și omului bun, cu ochii scăldați în lacrimi, pentru ajutorul în nevoie. Întrebat încă o dată, el a povestit pe larg despre marea lui strâmtorare, iar profesorul plin de emoție, a ascultat povestirea simplă a tânărului. În ziua următoare, acesta a luat cu bucurie și onoruri examenul de profesor.

11. DOUĂ VISE SERIOASE ȘI O ÎMPLINIRE

I. Crima din cârciumă

Sub titlul „**Puteri misterioase**”, contele Nikolaus Bethlen a povestit într-o revistă ungurească o istorioară enigmatică, care **se bazează pe trăirile unui judecător francez**. „Acum zece ani mi-am îndeplinit datoria ca judecător de instrucție într-un groaznic proces de omucidere; de săptămâni vedeam zi și noapte în mintea mea numai cadavre, scene din crime și sânge. Pentru refacerea mea, am mers într-o stațiune climaterică izolată, unde nu exista nici cazinou, nici cale ferată, numai diligență; m-am plimbat toată ziua prin păduri, care au acolo o întindere uriașă și m-am rătăcit într-o seară în așa fel, încât am fost epuizat de tot când am ajuns din pădure într-un drum îndepărtat, de unde locuința mea era încă zece kilometri mai departe. Lângă drum se afla o cârciumă de han cu firma „La prietenul bun”. Am intrat și am cerut o cină. Cârciumarul și nevasta lui aveau o înfățișare suspectă și în rest nu se vedea nici o ființă omenească în casă. După mâncarea foarte proastă, am cerut un adăpost, căci era deja prea întuneric pentru a porni pe drumul spre casă. Cârciumăreasa m-a condus de-a lungul unui culoar în mansardă, care se afla deasupra grajdului. În cameră, în afară de pat am găsit numai două fotolii și o masă cu un urcior cu apă. Ca bărbat prevăzător, am cercetat camera și am găsit o ușă, care se deschidea afară, pe o scară care ducea la ușa grajdului. Am baricadat ușa cu fotoliile și masa; pe aceasta din urmă am pus un urcior, în așa fel încât să nu se poată deschide ușa fără a se răsturna masa și urciorul. Mort de oboseală, am căzut într-un somn adânc; apoi m-am trezit din cauza unui zgomot mare; licărea lumină prin gaura cheii. „Ce se petrece?” am strigat eu speriat. Nici un răspuns; liniște adâncă. După mult timp, spre dimineață, am adormit din nou și am avut următorul vis: mi se părea că s-a deschis trapa, cârciumarul mi-a apărut cu un cuțit mare în mână și în urma lui nevasta cu un felinar, în fața căruia ținea mâna; cârciumarul s-a apropiat cu pași ușori și a înfipt cuțitul în pieptul bărbatului care zăcea în pat; cârciumarul a prins pe cel ucis de picioare și femeia l-a prins de la cap și astfel l-au dus pe scară în jos. Cârciumarul a luat în gură inelul de care atârna felinarul. În clipa aceea m-am trezit lac de sudoare; soarele era deja sus pe cer. Am sărit agitat în haine și m-am năpustit pe scări în jos. Când am ajuns în stradă, m-am simțit foarte ușurat și m-am grăbit la locuința mea din stațiune. – Am uitat de tot visul; după trei ani am citit următoarea notiță în ziar: „Clienții stațiunii X. se află în mare agitație; avocatul Viktor Armand a dispărut de opt zile, de când a făcut o excursie pe jos în munți: este de temut ca el să se fi accidentat.” În clipa aceea, când am citit notița, mi-am adus aminte de visul meu. Și mai tare m-a cuprins amintirea, când câteva zile mai târziu am găsit următoarea informație: Suntem pe urmele avocatului dispărut; el și-a petrecut noaptea de 24 august la cârciuma hanului „La prietenul bun”. Un căruțaș l-a văzut acolo. Cârciumarul și cârciumăreasa au reputație proastă; acum șase ani a dispărut un englez în aceeași zonă; pe de altă parte, o păstorită a declarat că în 26 august cârciumăreasa a ascuns într-o cârpă, sub lemne, cearceafuri însângerate. Va fi începută o cercetare riguroasă.” O voce interioară mi-a șoptit că visul meu s-a transformat în realitate și ceva irezistibil mă trăgea spre stațiunea X. Acolo judecătorii se străduiau să descopere secretul, dar o dovadă neîndoielnică nu putea fi găsită. Am ajuns în X. chiar în ziua în care judecătorul de instrucție o audia pe cârciumăreasă și l-am rugat să-mi permită să particip la interogatoriu. Femeia nu m-a recunoscut; nici n-a observat prezența mea. Ea a declarat că în 24 august seara, un domn a fost la han, dar n-a petrecut noaptea acolo; ca dovadă a declarației ei a spus că hanul nu are decât două camere și că ambele au fost ocupate de căruțași; o realitate pe care persoanele în cauză au confirmat-o. Atunci am intervenit brusc în interogatoriu și am strigat: „Și a treia cameră de deasupra grajdului?” Femeia a tresărit speriată și părea că mă recunoaște în clipa aceea. M-am simțit ca inspirat și am continuat: „Viktor Armand a dormit în această a treia cameră; noaptea ați urcat în cameră cârciumarul și dumneavoastră pe scara grajdului, în timp ce ați deschis trapa; bărbatul dumneavoastră ținea cuțitul în mână, iar dumneavoastră un felinar. Ați rămas la ușă, în timp ce cârciumarul a omorât turistul și i-a furat

ceasul și portofelul.’ Acesta a fost visul meu acum trei luni; colegul meu, judecătorul de instrucție, era năucit de tot; iar femeia tremura din tot corpul, dinții îi clănțăneau de frică și groaza vorbea în ochii ei. ‘Apoi’, - așa am spus mai departe, - bărbatul dumneavoastră a luat cadavrul de picioare, iar dumneavoastră ați luat capul. Amândoi ați dus cadavrul în jos pe scară; pentru a lumina, cârciumarul a luat în gură inelul de care atârna felinarul.’ Palidă ca un cadavru, cârciumăreasa stătea în fața noastră și murmura fără să vrea cuvintele: ‘Acesta a văzut totul!’ Dar s-a recules imediat, a refuzat să-și pună semnătura pe procesul verbal și n-a mai scos o vorbă. Apoi a fost introdus cârciumarul. Colegul meu a reluat pentru el povestirea mea; cârciumarul a crezut că nevasta lui îl trădase. El a strigat furios cu o înjurătură groaznică: ‘Nenorocita o să mi-o plătească!’

Deci visul meu a devenit realitate după trei ani, în cel mai mic amănunt – ca, de exemplu, că birtașul a luat în gură inelul felinarului -. În grajdul cârciumii, îngropate sub grămada de gunoi, s-au găsit cadavrul nefericitului Viktor Armand și încă alte oseminte omenești, poate cele ale englezului dispărut în urmă cu șase ani. Am mereu senzația că mie îmi fusese hărăzită aceeași soartă. În acea noapte, când am visat, am văzut într-adevăr licărind lumina prin gaura cheii sau a fost și aceasta tot numai un vis, o presimțire înspăimântătoare? Nu știu, dar simt de asemenea, că o putere tainică m-a folosit ca unealtă, pentru a aduce la lumină o crimă, care altfel ar fi rămas nepedepsită. Și în timpul îndelungatei mele activități ca judecător, am avut de mai multe ori ocazia să văd că infractorul – pentru a-și ascunde fapta – nu are de luptat numai cu noi oamenii, ci și cu o putere tainică, pe care știința încă n-a putut s-o pătrundă.”

Aceasta este povestirea contelui Nikolaus Bethlen sau mai mult a necredinciosului judecător francez. El are dreptate: „Știința încă n-a pătruns puterea tainică” și n-o va face niciodată. Dar cititorul va putea s-o ajute și să-i spună că nu o „întâmplare” oarbă, ci intervenția lui Dumnezeu în lucrurile acestei lumi ne explică taina de mai sus.

II. Avertismentul împlinit

Anna B. l-a cunoscut pe primul ei soț la administratorul O. din W., unde lucrau amândoi. La căsătoria lor li s-a dăruit, pentru slujire devotată de ambele părți, toată mobila pentru casă, ca dar de nuntă. Soțul ei, Georg H., a ales de acum înainte meseria de miner și a locuit la socri lui, în D. Pentru că-L iubeau amândoi pe Mântuitorul, căsnicia lor a fost una foarte fericită. Patru ani au trecut în fericire netulburată, când într-o noapte bărbatul s-a trezit speriat de plânsul tare, cu sughițuri al nevastei lui. Plin de teamă a întrebat-o ce este cu ea, de ce plânge, dar fără să-i răspundă, ea a strigat: ‘Dumnezeu și Tatăl meu, o, nu lăsa să se îplinească aceasta!’ Soțul ei o ruga acum stăruitor să se liniștească și să-i povestească ce avea. ‘Dumnezeu meu!’ a strigat ea, ‘mi te-au adus mort în casă.’ După ce s-a liniștit puțin, a povestit că a avut următorul vis cumplit:

‘Eram la muncă și fredonam încet o cântare, atunci a venit sora mea Helene, m-a privit ciudat de serios și de trist și a salutat: ‘Bună ziua, Anna, mama este în spate?’ Am răspuns: Du-te numai în cameră; și m-am gândit: De ce s-a uitat așa de serios și de trist la tine? Abia ajunsese la mama, când a venit doamna B. Și ea m-a privit trist și a întrebat dacă Lenchen este la mama și la răspunsul meu afirmativ s-a dus înăuntru la ea. Apoi a mai venit doamna D., vecina celei dinainte și s-a dus la mama, după ce, la fel și ea, mi-a aruncat o privire profund tristă. M-am gândit că trebuie să se fi întâmplat ceva, de arătau toate așa de triste; n-am avut liniște și m-am grăbit după ele și am vrut și eu să intru în odaie, când am auzit prin ușă cum sora mea spunea: ‘Mi-e cu neputință să-i spun’. Am împins ușa, am rămas pe loc o clipă și ce am văzut? Toate sedeau și plângeau, mama își sprijinise capul în mână și lacrimile îi curgeau pe obraji. Am strigat: ‘Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? S-a petrecut vreo nenorocire?’ Cu ambele mâini am cuprins brațul mamei și am strigat: ‘Mamă, a pățit Georg ceva? O, spune-mi-o, spune tot!’ Brusc m-a străfulgerat un gând groaznic și am strigat: ‘Mamă, soțul meu este mort?’ Atunci și-a

petrecut brațul pe după mine, m-a tras la pieptul ei și a spus: ‚Anna, liniștește-te, Domnul, Dumnezeul nostru ne coboară în adânc, dar ne ridică iar, ne lovește dar ne și pansează, ne duce prin necaz adânc, dar ne ajută și să-l purtăm, căile Lui sunt nepătrunse și înțelepte. O, Anna, ce face și îngăduie Dumnezeul nostru, este oricând cel mai bine pentru copiii Lui; ce face El, este bine făcut. ‚Mamă, am strigat, tu vrei să mă mângâi, dar spune-mi tot adevărul! Ah, numai să nu fie mort! Voi purta totul în rest. O, spune-mi dacă mai trăiește sau dacă... ‚ – N-am mai putut pronunța cuvântul, inima mea amenința să se frângă. Atunci s-a deschis ușa și a intrat domnul pastor Wolf de la Mülheim a. d. Ruhr, nu vesel ca altădată, ci serios, ba chiar trist. Am alergat la el, i-am luat mâna și am spus: ‚Domnule pastor, ați fost trimis ca să-mi comunicați că soțul meu s-a accidentat. Spuneți-mi dacă este mort. ‚ El s-a așezat lângă mine și a spus: ‚Scumpă doamnă H., Tatăl nostru ceresc vă iubește și El spune: ‚Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine. ‚ Apoi a luat el mâna mea și a spus: ‚Liniștiți-vă, Domnul l-a iubit pe soțul dumneavoastră și mai mult, l-a luat acasă. ‚ ‚Deci totuși este mort, am gemut eu printre lacrimi. În timp ce încercam să mă consoleze, s-a iscat în bucătărie un zgomot. Sora mea și ceilalți au ieșit afară, iar eu am auzit cum cineva a spus: ‚vin, îl aduc. ‚ Mama a venit la mine și a spus: ‚Să ai curaj, Anna! ‚ ‚Mamă! ‚ am strigat, ‚Îl aduc; soțul meu... mort. ‚ Am sărit în picioare cu forța și am fugit afară. La începutul coridorului am rămas încremenită. Bărbații tocmai duceau sicriul înăuntru, în care tu erai cadavru. Visul a trecut și m-am trezit. ‚ Acesta a fost visul.

Apoi a povestit mai departe: ‚În acea dimineață l-am rugat pe soțul meu să nu intre în schimb, pentru că mă temeam că visul meu se va împlini îndată. Dar el a zâmbit și a spus: ‚Liniștește-te, Anna, nu este decât un vis, care nu se va împlini în nici un caz. Viața mea stă în mâna lui Dumnezeu și suntem peste tot ai Domnului. ‚

Consolându-mă astfel, a plecat în tură; dar eu n-am putut altfel, decât să-L implor în genunchi pe Dumnezeu, ca soțul meu să ia seama la acest vis de avertizare, pentru ocrotirea vieții lui. De multe ori am putut, pentru scurt timp, cu inima fericită, să predau totul Domnului, chiar și pe soțul meu. Dar vai, cum atârnă sârmana inimă de cele pământești, de ceea ce iubim! Iar și iar mă năpădea frica și grija cu toată forța, așa că atunci când venea timpul ca el să ajungă acasă, priveam de cinci-șase ori de-a lungul drumului, în fața ușii sau la fereastră, dacă încă nu venea. Mereu-mereu stătea visul groaznic în fața sufletului meu și-l rugam pe soțul meu tot mai insistent, să renunțe la meseria de miner plină de primejdii și să intre din nou în slujbă la O. Dar el mă refuza permanent și spunea: ‚Suntem peste tot în primejdie; este un lucru mărunț pentru Dumnezeu, să găsească o cauză a morții, fie în mină sau în afara ei. ‚ Și eu mi-am spus lucrul acesta de o sută de ori. Au trecut luni printre griji și lacrimi, rugăciuni și suspine, apoi, într-o zi, soțul meu a venit în fața mea și a spus: ‚Anna, tu nu mai ești ca altădată; unde a rămas voioșia ta? Chiar cântând, rar te mai aud și pe lângă aceasta deja de mult ești foarte palidă; tot nu poți să-ți uiți încă visul? ‚ Atunci am început să plâng amarnic și l-am rugat încă o dată să renunțe la meseria lui de miner. ‚Bine, a spus el, îți voi îndeplini dorința și voi demisiona. ‚ O, ce bucuroasă și fericită am fost, când acele 14 zile au trecut, iar soțul meu a isprăvit sănătos și vesel ultimul schimb. Acum îl credeam totuși mai puțin înconjurat de primejdii, dacă va intra din nou în slujbă la administrator, la domnul O. Nu știam că îi doream tocmai munca la care urma să-și piardă viața. O, cum a trebuit Domnul să aibă o asemenea răbdare mare și îndelungă răbdare cu mine, câtă trudă a avut cu cârtirea mea și cu îndărătnicia mea! Cum s-a împotrivit încăpățânarea mea mâinii milostive a Tatălui care disciplinează, da, a fost un timp de suferință și de luptă, dar – spre lauda Domnului pot să mărturisesc – El a câștigat; eu am învățat să mă smeresc sub voința Lui milostivă, să mă învălui în întregime în harul Lui.

Odată am fost din nou apucată cu putere de teama pentru viața lui. De fapt am auzit că soțul meu împreună cu un altul, trebuiau să taie un trunchi de copac în scânduri. În îngrijorarea mea m-am dus la domnul O. și l-am rugat să dispună ca soțul meu să aibă voie să-și execute munca nu stând sus pe trunchi, ci jos, iar domnul O. a prevenit aceasta, prin aceea că a spus că nu

poate să-i pretindă așa ceva soțului meu, pentru că el era cel mai în vârstă. Am fost bucuroasă după ce a trecut și această muncă primejdioasă, așa cum credeam eu, iar acum mă simțeam fericită și lipsită de griji. Dar deodată a fost să fie altfel.

Domnul O. avea în casa lui o fântână, pe care era o pompă. Dar în ea nu mai era apă, pentru că fântâna era înămolită. Soțul meu s-a oferit benevol să execute lucrarea. Pompa a fost scoasă, iar soțul meu a fost lăsat jos într-un coș, în fântână, pentru a o curăța și repara. Domnul O. însuși stătea sus la scripete și învârtea. Pe când erau așa la muncă, s-a pornit o furtună mare. Un trăsnet cumplit a bubuit, care a făcut casa să se cutremure, au urmat vânt puternic și ploaie, ușile au zburat de perete și domnul O. a văzut printr-o ușă larg deschisă, cum caii, care se speriaseră, năvăleau de pe câmp spre casă într-o goană nebună, trăgând plugul în urma lor. El a strigat-o pe slujnica cea mai vârstnică și i-a dat ei în grijă pentru scurt timp scripetele, a închis ușile și a ajutat să fie prinși caii înnebuniți. La această ocazie, fata trebuie să fi lovit la tragerea încoace a găleții încolăcite, o piatră din partea de sus a fântânii, care s-a prăvălit în adânc și l-a lovit atât de nefericit pe soțul meu în cap, încât el s-a prăbușit fără cunoștință. Au fost chemați vecinii și cu efort unit au reușit să-l scoată. Ajuns sus, a mai respirat de câteva ori și apoi a fost mort. După ce a trecut prima consternare, un argat a trebuit să călărească la Mülheim și să facă rost de un sicriu. Și domnul pastor W. a venit să mă consoleze, exact așa cum văzusem în vis. De unde venise visul? Nu l-a trimis **Dumnezeu** pentru a mă avertiza sau pentru a mă întări în El?"

12. O MINUNATĂ OCROTIRE

Acum mulți ani trăia în un țăran cu frica lui Dumnezeu, pe nume Johann Daniel, într-o gospodărie singuratică. Cunoștea și cinstea Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea se ținea departe de tot ce nu corespundea cu sfânta Lui dorință. Dogmele și obiceiurile omenești nu voia să le recunoască; dimpotrivă, se străduia să slujească devotat Domnului, atât cât putea. Chiar propovăduia frecvent în micul lui cerc vestea bună a mântuirii pentru suflete serioase, căutătoare de adevăr. Din cauza aceasta, firește, avea multă batjocură și ostilitate din partea lumii, da, chiar suporta împotrivire din partea unor autorități bisericesti, căci legile de atunci stânjeneau orice dezvoltare liberă a unei vieți de credință adevărată. Chiar au ajuns la el avertizări să înceteze cu predicile, cântatul și rugatul, altfel o să-i meargă rău. Dar Daniel era un om al credinței; el s-a ținut de cuvântul: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul”, prin urmare asculta mai mult de Dumnezeu decât de oameni și a continuat liniștit să slujească lui Dumnezeu și oamenilor în maniera de până atunci.

Apoi s-a întâmplat într-o noapte, că a crezut că a auzit deslușit în vis cuvintele: „Scoală-te și ascund-te în șură!” S-a trezit, și-a trezit și nevasta și i-a spus ce a auzit în vis. „Ah, Johann”, i-a spus ea, „ce, o să te lași neliniștit de vise? Adormi la loc!” Daniel s-a culcat din nou. Dar în scurt timp au răsunat aceleași cuvinte în urechea lui: „Scoală-te și ascunde-te în șură!” „Nevastă”, a spus el atunci, „trebuie să mă scol, cuvintele au fost destul de limpezi.” „Ah, prostii!” i-a spus doamna Daniel aproape exasperată, „tu îți închipui numai. Afară este cumplit de frig și până la șură sunt mai multe minute de mers. Ai putea să răcești foarte tare dacă ieși acum afară. Ar fi mai bine să nu te întorci la visele tale și să rămâi liniștit în pat.”

În cele din urmă, Daniel a fost convins că nevasta lui avea dreptate și a adormit din nou. Între timp a auzit pentru a treia oară în somn deslușit cuvintele: „Scoală-te și ascunde-te în șură!” El s-a trezit din nou și de data aceasta i-a fost foarte limpede că acest glas venea de la **Dumnezeu**. Prin urmare nu s-a mai lăsat oprit de nevasta lui, ci s-a îmbrăcat în grabă și a părăsit casa. După câteva minute a ajuns la șură și s-a ascuns cu grijă în fân. După ce a părăsit casa, nu trecuse nici jumătate de oră când doamna Daniel a fost speriată dintr-odată de bătăi puternice în ușa casei și de voci bărbătești aspre. De frică nu s-a mișcat. Dar slujitorul casei, care se trezise și el, a deschis ușa și doi-trei soldați grosolani de poliție au intrat forțat în holul casei. Au cerut în

numele regelui să vorbească cu țăranul Daniel. Doamna Daniel, care se îmbrăcase sumar, a venit aici și i-a asigurat conform adevărului, că bărbatul ei nu era în casă. După aceea soldații au cotrobăit toată casa, din pod până în pivniță, dar firește, fără succes. Atunci unul și-a dat cu părerea: „Nu m-ar mira dacă ipocritul ar fi ascuns în șură. Veniți, să căutăm acolo!” Este de imaginat ce spaimă a străbătut-o pe sărmana femeie la aceste cuvinte; s-a adunat totuși și n-a lăsat să se observe nimic, dar a cerut lui Dumnezeu protecția Lui pentru bărbatul ei.

Soldații au plecat și au pornit spre șură, pe care au scotocit-o cu lanterna, dar fără rezultat. Deja erau pe cale să plece cu treaba nerezolvată, când unul între ei și-a dat cu părerea: „Doar vrem să fim foarte siguri de treaba noastră; la aceasta și-a înfipt de două sau de trei ori sabia adânc în fân. „Nu, nu este aici”, a spus el camarazilor lui, „de data aceasta ne-a scăpat”. Așa că s-au îndepărtat toți. Dar Daniel, care ședea ascuns în fân, n-a putut decât să se minuneze de harul, puterea și credințioșia lui Dumnezeu. Nu numai că auzise totul, că înțelesese fiecare cuvânt al soldaților, dar sabia trecuse foarte aproape de brațul lui și i-a sfâșiat halatul. Cât de minunat i-a ocrotit Dumnezeu viața! A mai așteptat o vreme, până ce soldații s-au îndepărtat suficient. Atunci a ieșit din ascunzătoarea lui și a plecat acasă cu inima liniștită și recunoscătoare. Nevasta lui, care îndurase marea teamă, l-a lăudat în gura mare pe Domnul când l-a văzut din nou pe bărbatul ei. Găurile din mâneca lui, spre care arăta el, i-au dovedit, dacă mai era nevoie, cât de aproape fusese el de primejdia de a cădea în mâinile dușmanilor, dar și cât de minunat și-a întins Dumnezeu mâna peste el.

Daniel n-a mai ajuns din nou, mai târziu, într-o asemenea strâmtorare. După anul revoluționar 1848, legile prin care credincioșii erau atât de tare asupriți, au fost anulate și li s-a dat mai multă libertate. Daniel putea acum să continue nestânjenit să fie activ în slujba Mântuitorului său. Dar niciodată n-a uitat acea minunată ocrotire despre care am relatat mai sus. Vechea șură, care de mult era deja șubredă, a pus să fie dărâmată, iar locul unde a fost ea și o grădină învecinată, le-a transformat într-un cimitir. Potrivit hotărârii sale, aici au fost îngropate mai târziu, după ce el a plecat acasă la Domnul, rămășițele lui neînsuflețite. Și acum versetul biblic de pe piatra mormântului său mai mărturisește despre ceea ce a pățit el în viață, aici jos: „Cel ce se încrede în Domnul, este înconjurat cu îndurarea Lui.” (Psalmul 32.10)

13. EXISTĂ PRESIMȚIRI?

Cine-L tăgăduiește pe Dumnezeu și realitatea vieții nevăzute, nici nu știe ce să facă cu presimțirile și cu visele adevărate. Și cu toate acestea știm toți că există ambele. Despre presimțirile adevărate să povestim mai multe cazuri, mai întâi un caz pe care l-a prezentat un ziar din Berna:

I. Fiul căzut în apă

„Un localnic, care l-a dat în îngrijirea rudelor din Geneva pe singurul lui fiu, încă de vârstă școlară, a fost năpădit deodată în seara de duminică trecută, la ora cinci, de o inexplicabilă neliniște și teamă. „S-a petrecut ceva la Geneva, încă în noaptea aceasta trebuie să călătoresc acolo.” Bărbatul a plecat într-adevăr cu trenul de noapte și când a ajuns luni dimineața la rudele lui din Geneva, și-a găsit fiul inconștient și pe toți în mare îngrijorare pentru viața băiatului. Între timp, noaptea, a fost trimisă o depeșă la Berna, pentru a-l chema pe tată urgent acolo. Băiatul a desfăcut duminică seara la ora cinci un vaporăș de la mal, pentru a naviga în întâmpinarea unui vapor care sosea și să se lase legănat de valuri în felul cunoscut. Deodată a căzut în apă și a dispărut în valuri, în ciuda faptului că era cunoscut ca un înotător capabil. Cu mare efort a putut fi salvat în cele din urmă de către cei de pe vapor și readus la viață de un medic care era întâmplător prezent. Dar încă timp de 24 de ore medicii și rudele s-au temut pentru tânăra viață.”

II. Alte două cazuri

Alte două cazuri din timpuri mai vechi relatează cunoscuta revistă „Der Türmer:

În scrisorile lui Heinrich Voss este relatat că Goethe i-a scris lui Schiller o scrisoare de felicitare în dimineața ultimului An Nou pe care l-a apucat Schiller. Când Goethe a parcurs-o, a văzut spre spaima lui, că din greșeală scrisese: „ultima zi de An Nou” în loc de „reînnoit” sau „revenit” sau ceva asemănător. Plin de mirare și spaimă, Goethe a rupt cartea poștală și a început să scrie din nou. Când a ajuns la rândurile fatale, numai cu greu s-a putut abține să nu scrie iar despre ultima zi de Anul Nou. Așa l-a împins presimțirea! Încă în aceeași zi, Goethe i-a povestit doamnei von Stein întâmplarea și a spus că presimte că el sau Schiller va muri în acel an.

*

*

*

Egiptologul Heinrich Brugsch-Pascha ne-a lăsat o autobiografie. În ea povestește că la însărcinarea guvernului egiptean din anul 1875, a participat la deschiderea expoziției mondiale din Philadelphia. „Pe cale de a merge spre gara situată în apropiere (el se afla pe atunci la ai săi, în Göttingen), pentru a lua trenul de dimineață care pleca spre Bremen, am primit pe drum o telegramă, pe care am deschis-o imediat. Ea suna scurt și concis: „Khediv-ul vă cere să vă întoarceți la Cairo imediat!” Cu următorul tren rapid am apucat direcția spre Triest, pentru a mă întoarce în Egipt cu scadentul vapor Lloyd. De la plecarea mea nu citisem nici un ziar și a trebuit să fiu nu puțin mirat, când mi s-a comunicat vestea de către comandantul vaporului, că pe ultimul vapor Bremen, același cu care am vrut să încep călătoria, a explodat prematur o mașină infernală construită de un american pe nume Thomas și a omorât și rănit mai mulți călători și alte persoane. Am mulțumit lui Dumnezeu în tăcere că am scăpat de o posibilă primejdie pentru trup și suflet prin rechemarea mea și m-am prezentat viceregelui imediat la sosirea mea la Cairo. Crezând că voi primi de la el ulterior sarcini deosebite, pe care mi le putea împărtăși numai verbal, am fost nu puțin mirat să aud din gura lui asigurarea, că este foarte bucuros să mă vadă teafăr și sănătos, dar că nu are absolut nimic să-mi spună. El s-a simțit îndemnat să mă cheme imediat înapoi prin telegraf, pentru că noaptea l-a sfătuit o viziune să mă facă să mă întorc îndată, în caz contrar ar urma să mi se întâmple o mare nenorocire.”

14. OCROTIRE ÎN FURTUNĂ

O publicație din Berna scrie:

O familie din Alpi, din Isental (cantonul Uri), a avut „Noroc în nenorocire”. Proprietarul unei gospodării izolate, Theodul Bissig, săptămâna trecută, într-o seară tocmai era ocupat cu hrănirea animalelor lui, când a tresărit de spaimă din cauza unui zgomot mare ca de tunet. S-a repezit din grajd spre casă și atunci a observat că sus pe munte s-a desprins o **masă de stânci enormă** și duruia la vale în blocuri uriașe peste pământul înghețat bocnă. Un asemenea bloc de stâncă, de mărimea unei sobe de cameră, venea în salturi înfricoșătoare direct spre casa în care se afla familia din Alpi, femeia cu doi copii mici și o îngrijitoare. Blocul de stâncă a izbit cu un pocnet îngrozitor, ca o ghiulea uriașă toată clădirea pe lungime, așa că s-a prăbușit ca o casă din cărți de joc și într-o clipă a fost transformată într-o grămadă de ruine. În ultima secundă, doamna Bissig, care și ea tocmai era ocupată în bucătărie cu pregătirea cinei, a putut să fugă afară. Dar ce s-a ales de cei doi copii și de îngrijitoare, care în clipa accidentului se jucau în sufragerie? Plini de teamă, părinții s-au apucat de căutat și săpat și spre bucuria lor fără margini, i-au găsit pe cei trei **absolut nevătămați** în singurul colț al casei, care mai rămăsese pe jumătate în picioare. Toate celelalte, împreună cu mobilierul, erau în totalitate sfărâmate, în parte împrăștiate până departe peste pajiște, numai colțișorul unde slujnica cu copiii au stat jucându-se în spatele mesei, fusese protejat printr-o **minune**.

15. PEDEPSE

I. Ceasul furat

Bătrânului Dessauer i-a fost furat într-o noapte pe câmp, din cort, ceasul de aur – o lucrare de artă valoroasă. Dimineața, tocmai când statul major se prezenta în cortul prințului, acesta a observat dispariția. Bănuiala lui s-a abătut imediat asupra unui santinele. Muschetarul a fost chemat și audiat. „Să mă ia dracul pe loc, dacă am ceasul!” a strigat învinovățitul susținându-și nevinovăția. Dar în acel moment a răsunat mecanismul de bătut ora al ceasului în buzunarul hoțului. Soldatul s-a prăbușit ca lovit de trăsnet; l-a lovit damblaua din cauza sperieturii. În timp ce cei din jur încă se priveau buimăciți, un căpitan bătrân, de treabă a luat ceasul din buzunarul mortului și i l-a dat prințului Leopold cu laconicele cuvinte: „Așa, acum are și domnul general și dracul ce le aparține.”

II. Împușcătura spre cerului

În Udine (în nordul Italiei), în vara anului 1911, în toiul furtunii, un moșier căruia recolta i-a fost distrusă parțial de grindină, a luat flinta de pe perete și a tras plin de furie pentru distrugerea pe care o făcuse furtuna, spre cer. În clipa aceea a venit un fulger din cer și l-a lovit pe hulitor și l-a omorât.

Despre o pedeapsă asemănătoare am relatat deja în primul volum, din Belgrad, din vara anului 1891.

16. PREDICI CU INCENDII

I. Biblia arsă în șemineu

Contele Franz Nadasdy din Ungaria a poruncit ca martorul credincios al evangheliei, Stephan Pilaricke să fie izgonit cu mână armată din târgușorul Beczko și toate cărțile și tot avutul lui le-a transportat în castelul lui, care era la o depărtare de o oră, la Csej'tsche. Contele obraznic a poruncit aici, să se facă focul în castelul lui și să se arunce în el toate cărțile predicatorului. Dar în îndrăzneala lui nebunească, a poruncit ca în Biblie să fie înfiptă o frigare și s-o rotească, în timp ce el și câțiva dintre tovarășii lui urmăreau cu plăcere spectacolul nu departe de acolo. Atunci s-a întâmplat ca prin deschiderea bruscă a ferestrei să se iște un vânt și să smulgă mai multe pagini din foc și să fie purtate prin jur. Una dintre acestea a zburat exact în poala contelui, a fost ridicată de baronul Ladislau Revay, dar a fost luată din mâna acestuia de Nadasdy. Atunci contele a citit cuvintele: „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” (Isaia 40,8) și contele care pălise și-a părăsit pe loc reședința, la care strigătul bufonului curții sale a făcut impresia și mai puternică, spunând contelui care pleca grăbit: „Domnule conte, ce vei simți când vei zace-n foc odată, ca Biblia aici?”

II. Biserica arsă

În Altenkirchen (Westerwald), acum câțiva ani biserica a ars până la pământ; numai naosul distrus a rămas în picioare. Pe singurul zid de piatră rămas în picioare, rămăsese scris foarte limpede și clar versetul: „Cuvântul Domnului rămâne în veac.”

III. Pagina de Biblie aprinsă și purtată de vânt

În 16 septembrie 1855, la ora prânzului a izbucnit un incendiu în satul Merchingen din Baden, care, mânat de vânt, alimentat de șurele pline, în câteva ore a prefăcut în cenușă a patra parte din sat. În acest incendiu a zburat o foaie arsă pe jumătate, spre un bărbat profund îngrijorat și când a prins-o, a observat că este o pagină de Biblie. Era arsă în formă de inimă și conținea încă ușor de citit, cuvintele Domnului din predica de pe munte: „Nu vă îngrijați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși, Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?”

IV. Pagina de Biblie în deșeurile arse de pe câmp

În satul Kl., Oberamt Welzheim (Württemberg), în octombrie 1900 i-a ars țaranului până la pământ casa situată chiar lângă pârâu. Chiar și butoaiile din pivnița boltită au devenit o pradă a focului, în afară de doagele de fier. A ars și Biblia ajunsă în casă de puțin timp. – Apoi, după câteva zile, un membru al familiei crunt lovită de incendiu, după cum ni s-a scris de către rudele și prietenii casei, a găsit pe ogorul din apropiere, ajunsă acolo împreună cu deșeurile arse, o pagină arsă pe jumătate din Biblia scumpă, cu cuvântul mângâietor al Domnului, din proorocul Isaia: „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Căci după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” (Isaia 55,9-11).

V. Versetul biblic în moscheea arsă

În anul 1893 a ars până la pământ moscheea Omajad (sau Umayyad) din Damasc, cinstită de mahomedani ca vechi sanctuar, care fusese construită în zidurile înconjurătoare ale unei biserici creștine de odinioară. Focul a distrus interiorul. Atunci a apărut pe grinda superioară a porții portalului rămas în picioare, după ce a căzut tencuiala, vechea inscripție plină de semnificație: „Împărăția Ta este o împărăție veșnică și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile.”

17. DORINȚA NELEGIUITĂ ÎMPLINITĂ

Un prieten scrie despre groaznicul sfârșit al unui primar dintr-un sat din provincia Hessen, următoarele: Acest bărbat era un naș, un frate al bunicului meu, era necăsătorit și era în pensiu la noi. Era foarte înclinat spre băutură și pentru aceasta mai avea încă doi colegi buni. Deci astfel au fost într-o sâmbătă seara toți trei în casa noastră, iar eu, băiat la 12-13 ani, trebuia să le aduc țuica. La început au discutat despre una și alta până au fost cherceliți și apoi au început să batjocorească. Unul dintre colegii lui a spus: „Când te vor duce de aici, atunci o să cântăm: ‚Acum ieșim pe poartă, adio, o, lume, adio!’” La aceasta a răspuns primarul: „Tu crezi că eu mor înaintea ta? Mai bine să mă trântescă trăsnetul în groapă și toate fenomenele naturii să se zbârlească. Încă n-o să mă aveți acolo sus, în curtea bisericii.” Ședeam lângă el și-i ascultam vorbele. Puțin timp după aceea, primarul zăcea într-o dimineață lovit de dambla,

paralizat pe jumătate în patul lui; mama lui a venit să ne anunțe trista veste. Astfel a mai trăit patru ani. Ultimele zile pe care le-a trăit, au fost foarte triste. Striga absolut îngrozitor: „Ajutați-mă, cei negri vin și vor să mă prindă!” Înmormântarea lui a fost în 17 februarie 19.., după-amiaza la ora două. Cortegiul funerar a fost lung. Dar în drum spre cimitir s-a isca o astfel de furtună, încât chiar s-au zbârlit toate fenomenele naturii și aproape că nu l-am putut duce la cimitir. Șase bărbați duceau catafalcul, dar acum bărbații care erau la înmormântare, au trebuit să ajute. Bărbat lângă bărbat se opuneau catafalcului și purtătorilor, dar eram împinși tot mai îndărăt de furtuna îngrozitoare și abia am putut intra pe poarta cimitirului. Am reușit cu multă trudă și efort să-l ducem la groapă. Când purtătorii au vrut să coboare sicriul în groapă, s-a iscat un trăsnet răsunător care a sfărâmat sicriul. Însăpământați, purtătorii au lăsat sicriul să cadă. Preotul, pe nume Bickel, le-a strigat oamenilor. „Oameni buni, fugiți cât puteți, căci altfel suntem pierduți cu toții!” Ajunși acasă, tatăl meu a spus: „Copii, acum puteți vedea că există un Dumnezeu drept în cer, acum totul s-a făcut așa cum și-a dorit nașul, fenomenele naturii s-au zbârlit împotriva lui, iar trăsnetul l-a trântit în mormânt.”

18. PUNGA DE BANI LIPSĂ ȘI COPILUL SALVAT

G. S. scrie două evenimente din viața lui pentru întrebarea noastră: „Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?”

Acum mai mulți ani am vrut într-o bună dimineață să călătoresc la L. Am fost la timp în stație și am mers la ghișeu pentru a-mi cumpăra bilet de călătorie. Mi-am scotocit toate buzunarele – îmi uitasem punga cu bani. Fără nici un ban, normal că nu poți pleca în călătorie. Vrând, nevrând, a trebuit să mă întorc și întâi să-mi iau bani de acasă. M-am prezentat pentru trenul următor și acum imaginați-vă surpriza mea: de la stația R. a venit telegrafic o informare, că trenul cu care am vrut de dimineață să călătoresc, intrase într-un marfar din cauza poziției greșite a macazului: trei călători morți și zece, plus-minus răniți. Deci cu călătoria nici acum nu era nimic de făcut; și nici nu mai aveam chef de ea. Dar am mulțumit într-o rugăciune tăcută Dumnezeului meu, că m-a ocrotit într-un mod atât de minunat.

*

*

*

Cealaltă întâmplare mai simplă, are o dată foarte proaspătă.

Să fie vreo patru săptămâni de atunci, când în casa noastră s-a mutat deasupra noastră un chiriaș nou. Tocmai era vacanță și pentru micuța mea Grete era o distracție plăcută să privească de la fereastră descărcatul mobilei. Aceasta înseamnă că numai o vreme a suportat să privească de la distanță. Apoi, ceva irezistibil a atras-o jos, în stradă, pentru a putea arunca priviri mai adânci în căruța misterioasă cu tot felul de lucruri. Astfel a stat probabil o jumătate de oră în fața căruței cu mobilă, care părea aproape fără fund și ineputabilă, când a fost strigată de prietena ei de la școală, Herta Gündler, care făcuse o oarecare cumpărătură mărunță în prăvălia de peste drum. Greta a mea a fugit dincolo la ea. În clipa aceea, dintr-o pricină oarecare, s-a prăbușit un dulap greu din căruța cu mobilă, pe asfalt – chiar acolo, exact unde tocmai stătuse micuța mea.

19. LUCRURI MICI CA SALVATORI

I. Albina ca salvatoare

Un paroh (J. Gl.) scrie:

În primăvara anului 1895 am mers afară, la sectorul de cartofi din localitatea de domiciliu de atunci, Polzow, districtul Prenzlau, ca să văd dacă este destul de uscat pentru plantatul cartofilor. Un nor mic, cenușiu urca dinspre vest, au căzut și câțiva stropi mici de ploaie pe lumina soarelui strălucitor. Curând după aceea a răsunat numai o dată un uruit slab de tunet, dar pentru că ploaia se întetise puțin, am trecut peste zidul învecinat al curții bisericii și m-am așezat la adăpost lângă fereastra scundă a bisericii. În clipa aceea a venit o albinuță încărcată cu polen galben pe piciorușele posterioare și s-a așezat pe brațul meu, respirând greu. Am admirat micuțul animal pe jumătate auriu cu atât mai mult, cu cât se asemena cu starea mea, căci pe o distanță de mai multe mile nimeni n-avea singurătatea mea. Cum încă cercetam așa cu privirea, că un norișor atât de neînsemnat poate să dea atâta ploaie, albinuța a zburat și s-a grăbit spre casa sa. Lucrul acesta mi s-a părut băcător la ochi și mi-am zis: „Atunci poți și tu să faci acești câțiva pași și să urmezi albina” și am plecat. Dar abia ajunseseam în curte, când un trăsnet a pătruns în turn, a aprins și a străbătut podelele și a trecut prin acea fereastră pe care tocmai o părăsisem. Ce salvare minunată, care mie și alor mei și localnicilor le va rămâne toată viața în amintire! Turnul bisericii a ars e tot.

II. O insectă ca salvatoare a vieții

În timpul revoluției franceze trăia la Paris abatele Latreille, care în afară de o povestire despre salamandre și o lucrare de biologie despre maimuțe, a publicat aproape exclusiv scrieri despre insecte, a și fost, prin urmare, poreclit cu epitetul „Prințul etimologiei”. Acest savant merituos și-a datorat salvarea unei insecte, așa cum se povestește acum într-o scriere publicată despre viața lui. Marea revoluție care l-a ruinat pe Lavoisier, nu l-a cruțat nici pe acest cercetător al științelor naturii. În 1799, Latreille a fost acuzat și condamnat la exil în Cayenne. În timp ce stătea în celula lui din Paris, un gândac, pe care l-a observat imediat ca fiind necunoscut științei de până atunci, a zburat în celulă prin fereastra cu gratii. Medicul, care tocmai intra în celulă, a observat emoția întemnițatului, s-a mirat și a cules după aceea mai multe informații despre el. Pe baza acestora a fost inițiată o mișcare care a dus tocmai la timp la eliberarea marelui naturalist, căci corabia care trebuia să-l ducă la Cayenne, a pierit cu toți cei de pe ea. Latreille, căruia gândacul i-a salvat viața, l-a numit pe acesta în lucrarea despre specia crustaceelor și a insectelor „*Insectum mihi carissimum*” (insecta mea preferată).

III. Mucegaiul de pe pâine ca eliberator

A fost tot în timpul revoluției franceze, când unui bărbat simplu, fidel regelui, care a fost aruncat în închisoare, i s-a dăruit libertatea și viața prin pasiunea băiatului său. Germain, așa se numea băiatul, era un tânăr liniștit, visător, pe care meșteșugul tatălui său, de fapt, îl tenta prea puțin. Acesta era optician și făcea mai ales lupe și microscopie, la care Germain trebuia deja să ajute. Chiar dacă avea numai puțină înclinație pentru lucrul acesta, a fost permanent ascultător. Dar când munca era terminată, își lua lupa și se grăbea în grădină, unde se așeza în iarbă, într-un colț retras. Aici pune sub lupă micul mușchi și ierburile cele mai subțiri și cerceta mirându-se, toate țesăturile ei fine și multele linii încolăcite între ele. Observațiile făcute le nota cu grijă, până unde ajungeau cunoștințele lui. Și cu cât se ocupa Germain mai mult cu micile plante, cu atât mai mare devenea venerația lui față de Dumnezeu, care crease aceste lucruri.

Germain citea mereu cu admirație copilărească pasajul despre creație, pe care-l poseda în rezumat din Sfânta Scriptură, așa cum a luat totul naștere prin Cuvântul lui Dumnezeu: cerul, pământul și toate stelele și cum apoi Dumnezeu a făcut să răsară din pământ iarbă și plante și cum la urmă au fost așezați pe pământ animalele și omul. Ce Dumnezeu mare! Și cine altcineva poate menține toate acestea, să le hrănească, să le îmbrace, decât Dumnezeu care le-a și făcut? Fără a cunoaște marea lucrare de mântuire a lui Dumnezeu încă mult mai mare, Germain se simțea totuși deja fericit într-o anumită privință și liniștit la gândul că Dumnezeu îl cunoaște și-l păzește.

Numai puțin pătrundea în casa mică din spaima îngrozitoare a revoluției care se manifesta pe atunci în Franța și cerea atâtea victime și cu atât mai mare a fost spaima când într-o zi au venit soldați de poliție și în ciuda tuturor rugămintilor și lacrimilor i-au luat legați pe Germain și pe tatăl lui. Ei au fost acuzați de către partidul revoluției, că încă au rămas credincioși vechii case regale și pentru aceasta exista în vremea aceea îngrozitoare o singură pedeapsă: moartea cu ghilotina.

Ce schimbare a împrejurărilor! Tatăl lui Germain stătea ca zdrobit și neconsolat în celula sufocantă din temniță. El și fiul său dați pradă morții, iar nevasta lui și copiii mai mici lăsați în seama unei sorți necunoscute, cum o numea el – da, era dur. Dar Germain nu simțea toată amploarea împrejurărilor, dar un lucru îl credea sigur: că Dumnezeu, Creatorul și susținătorul tuturor lucrurilor, îi va călăuzi și conduce și pe el și tatăl lui, ca și pe celelalte rude și nu-i va părăsi. Iar lucrul acesta îi dădea o astfel de mângâiere, încât putea să-i spună tatălui său lipsit de curaj care stătea acolo: Fii liniștit, tată, Dumnezeu întreține totul, și pe tine și pe mine și pe mama și pe frați.”

Bărbatul încercat a privit îndoielnic în sus și a spus: „Dumnezeu? Ah, tinere, El nu se interesează de noi, oamenii mici. Da, dacă am fi prinți sau altfel de oameni mari, dar așa neînsemnați ca noi...” A tăcut și a privit trist în gol. Ah, să privească în sus, aceasta nu putea.

Germain era, cum am spus, un băiat liniștit și meditativ. Dar celula temniței este o încăpere atât de mică, încât era chiar și pentru el, care doar era obișnuit cu liniștea și singurătatea, aproape prea îngustă și prea mică și l-a apucat dorul de colțul lui izolat din grădină. Dar pentru că acesta era pentru el de neobținut, s-a culcat pe podeaua umedă a celulei. Iar aici a făcut o descoperire atât de minunată, încât a sărit în picioare cu un strigăt tare de bucurie.

„Ce ai?” a întrebat tatăl speriat.

„Uită-te! Uită-te! Tată,” a strigat Germain și i-a pus acestuia în față lucrul găsit de el.

„Dar ce este aceasta?” a întrebat tatăl mai departe.

„Ce este?” a strigat Germain radiind de bucurie, „este o bucată de pâine pe care a crescut mucegai.”

Uluit, tatăl l-a privit fix pe micul său fiu. Nu înțelegea. Dar Germain, după prima lui bucurie, a luat pâinea mucegăită și a pus-o sub lupă, care îi fusese lăsată alături de carnetul de notițe, deoarece droaia de arestări abia dacă făcea posibil un control riguros. Iar el a văzut mai mult decât micile, minusculele ciuperci ale mucegaiului: L-a văzut înăuntru pe Dumnezeu ca pe Creatorul chiar și al acestor plante atât de mici. Iar Dumnezeu care le-a făcut pe acestea să crească într-o celulă de închisoare, Acesta să-i părăsească pe el și pe tata, pe mama și pe frați? Niciodată!

Întărit din nou în credința lui copilărească, i-a arătat tatălui prin lupă micile ciuperci și a spus:

„Uite, tată, toate acestea Dumnezeu le face să crească așa de frumos! Chiar și acestor plante foarte mici El le dă chiar și într-o celulă de închisoare, ce este necesar pentru creșterea lor.”

Și apoi s-a adâncit din nou în observațiile lui, pe care le-a notat cu grijă.

Astfel a trecut o vreme întreagă, dar nu mai era în tristețea deprimantă, neconsolată, ci în admirația voioasă a atotputerniciei și bunătății lui Dumnezeu. Dar Germain își economisea din pâine și o lăsa în locuri deosebit de umede ale celulei închisorii, ca să crească mucegai gros pe ea. Și întotdeauna găsea lucruri noi, pe care i le împărtășea tatălui său.

Apoi, într-o zi a venit o vizită neașteptată. Directorul închisorii a cercetat fiecare celulă în parte și cea a găsit? Pe Germain și pe tatăl acestuia la observarea cu râvnă a unei bucățele de pâine mucegăită. Acesta era un contrast mare față de celelalte celule, din care de atâtea ori au răsunit împotriva lui blesteme și plângeri amare. Plin de uimire a citit însemnările și a luat lupa pentru a face comparații. Apoi s-a întors spre tatăl lui Germain: „Ați făcut poate înaintea botanică? Presupun că dumneavoastră ați scris toate acestea.”

Tatăl lui Germain era în mare încurcătură. Nu voia să mintă, dar nici să-și expună fiul unei primejdii, căci nu putea ști care erau urmările. Totuși, în cele din urmă a arătat mut spre fiul său, iar directorul a exclamat uluit:

„Aceasta este munca ta?” Și după o pauză a continuat: „Acum nu am timp, dar voi lua totul cu mine și apoi veți mai auzi de mine.”

Cei doi întemnițați au fost din nou singuri, foarte singuri; ce au mai avut, li s-a luat. Dar erau singuri? Nu, Dumnezeu era cu ei, iar Germain încerca să-l mângâie cu această referire pe tatăl său, în inima căruia teama și nădejdea se agitau încoace și încolo.

Și iarăși după o vreme, ușa temniței s-a deschis la o oră neobișnuită și Germain și tatăl său au fost conduși afară. La locul execuției? Nu, în locuința directorului. Și ce au găsit acolo? Ah, mult mai mult decât au îndrăznit vreodată să-și imagineze! În două camere frumoase, spațioase sedeau mama și frații lui Germain. Aceasta a fost o bucurie pe care nici un om nu o poate descrie.

Directorul, care el însuși era un botanist zelos, pe care-l interesau în mod deosebit ciupercile, de care aparține și mucegaiul, a citit cu mare uimire însemnările lui Germain și a recunoscut din ele aptitudinea extraordinară a acestuia pentru botanică. Și planul său a fost făcut: voia să-l salveze pe băiat și nu numai pe acesta, ci toată familia lui. Așa s-a făcut că s-au revăzut toți în casa directorului și acolo au rămas până au venit din nou condiții normale.

Dar cea mai mare binecuvântare a fost totuși aceea, că Germain a găsit în cercetările lui ulterioare, că Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor, era și Mântuitorul lui în Isus Hristos.

20. GLASUL SALVATOR

Un om în vârstă povestește:

Casa răposaților mei părinți, în care m-am născut și am crescut, se află în Schaffhausen, pe aceeași stradă pe care se găsește Münsterkirche. Deja din fragedă tinerețe am avut o bucurie deosebită pentru bătaia clopotelor bisericii și curând mi-a făcut plăcere să le bat chiar eu. Chiar multor altor băieți le-a mers așa, iar bărbații angajați să le bată, ne lăsau cu plăcere să privim.

Într-o duminică - era o zi splendidă de vară din anul 1823 - când dimineața trebuia bătut primul semnal cu clopotul cel mare, bărbații au spus: „Astăzi este așa de frumos; să nu batem de data aceasta jos în turn, ci sus!” Cu aceasta s-au suit sus, la clopote și ne-au luat cu ei cu multă plăcere pe noi, băieții. Ajunși sus, s-au suit deasupra clopotelor, pentru a bate de sus în jos - ceea ce se și poate.

Camarazii mei s-au dus sus cu bărbații; eu singur am rămas în pod sub clopote și m-am agățat de una din funiile de care erau trase acestea, bucurându-mă că puteam să trag de această funie numai eu și că nu trebuia s-o împart cu nimeni.

Bătea șapte și jumătate și acum era tras clopotul cel mare. Curând s-a pus în mișcare și cu elan mare. Nimeni n-a bănuțat nimic rău. Numai mie mi se părea ciudată izbirea clopotului și nu ca altădată; dar nu m-am mai gândit la nimic în legătură cu aceasta, ci trăgeam de funia la care stăteam, îndepărtând clopotul și lăsam mereu clopotul să atârne deasupra capului meu. Deodată am auzit un glas spunând apăsător în fața mea:

„Dă-te la o parte, dă-te la o parte!”

Dar eu n-am plecat, ci am continuat să trag.

Curând a răsunat strigătul pentru a doua oară, dar mai tare și mai urgent:

„Dă-te la o parte, dă-te la o parte!”

Dar eu iar n-am ascultat.

Acum a strigat pentru a treia oară, dar de data aceasta foarte puternic:

„Dă-te la o parte, dă-te la o parte!”

În clipa aceea m-a năpădit o spaimă. Am sărit la o parte, în celălalt colț și în același moment a ieșit limba grea de mai multe sute de kilograme din clopot și s-a trântit jos exact în locul unde stătusem la funie.

Deci a atârnat de o clipă. Dacă aș fi rămas pe loc mai mult de o jumătate de secundă, aș fi fost zdrobit inevitabil.

De unde a venit glasul? N-a fost glasul unui om; căci în pod, unde stăteam eu, în afară de mine nu se afla nici un om. Oamenii de deasupra clopotelor n-au strigat nici ei; nici ei n-au bănuțit ce urma să se petreacă și chiar dacă ar fi strigat, ar fi fost cu neputință să pot auzi de sunetul foarte tare, extrem de puternic al clopotelor.

Nu, n-a fost glasul unui om, a fost al unui înger, - aceasta mi-a devenit foarte repede limpede și sigur de tot.

Locșorul unde s-a petrecut această salvare a mea, îl mai văd și astăzi în fața mea. Câteodată am urcat în turn în anii ulteriori și locul de sub clopot, acolo, la funie, mi-a devenit o cămăruță retrasă pentru rugăciune.

21. SALUTUL SALVATOR ȘI FUNCȚIONARUL DEVENIT INVIZIBIL

La gravul accident de cale ferată din Müllheim, în provincia Baden, în 17 iulie 1911, o doamnă a avut parte, așa cum ne relatează „der Christenbote”, de o ocrotire minunată. Doamna tocmai luase loc într-un compartiment de clasa a doua, când și-a auzit limpede strigat numele.

„M-am întors mirată”, povestește ea, „chibzuind o clipă dacă într-adevăr la mine se referea chemarea, dar despre mine era vorba. Din ultimul vagon îmi făcea semn de sub chipiul albastru al unui funcționar de gară, o față bună, zâmbind prietenos. Nu l-am recunoscut pe bărbat, dar de mai multe ori în viață am făcut cunoștință cu oameni din popor și m-am bucurat întotdeauna de asemenea întâlniri. Cu toate că aveam un bilet de clasa a doua, n-am ezitat nici un moment să-l urmez pe cel care mă chemase, chibzuind că prefer o societate bună pe timpul călătoriei, unui loc tapisat mai cald.

Chipiul albastru s-a retras, dar eu am urcat în compartimentul în care l-am văzut dispărând. Era gol, în afară de femeia pe care am întrebat-o despre bărbatul cu chipiu albastru. N-a fost nimeni acolo, a spus ea. După ce m-am uitat zadarnic și în compartimentul alăturat, era timpul să abandonez toate cercetările în legătură cu misteriosul funcționar și să mă stabilesc pe un loc frumos la fereastră. M-am gândit prea puțin la chemarea ciudată care mă adusese pe banca de lemn, admiram liniștită drumul splendid prin câmpul care trecea în fugă, în splendoarea recoltei, al vechiului margraf de Baden-Durlach. Îmi amintesc limpede că m-am gândit la acea dimineață încețoșată, când nobilul mare-duce Friedrich a călătorit în racla lui liniștită prin acest ținut și de la turn la turn clopotele vesteau doliul.

Am ațipit și am vist? Nu știu nimic, chiar nimic până la strigătul înspăimântător, care i-a îngrozit pe toți cei care l-au auzit și n-au putut scăpa de el cu lunile. Vagonul nostru s-a oprit cu o smucitură violentă. Am putut să ieșim nestingherit, ca să vedem că toate vagoanele de clasa a doua erau absolut strivite. Am auzit că un angajat s-a exprimat în legătură cu vagonul în care am stat eu, că fusese atașat în ultima clipă, în Basel, din cauza supraaglomerării din celelalte vagoane; cuplarea, una provizorie, a putut probabil de aceea să se rupă, că au tras de ea vagoanele părții din față a trenului, când s-au prăbușit.”

22. UMBRELA UITATĂ

Era într-o duminică după-amiază, vara. Un învățător tânăr se plimba prin pădure, în apropierea orașului S. Atunci a auzit muzică. Cum? Muzică aici, în pădure? Ce să fie? S-a luat după sunet.

„Uniunea tineretului” din S. își ținea sărbătoarea anuală.

Aici a găsit o mare adunare în pădure. Dar adunarea tocmai ajunsese la sfârșit. Și cântarea se cântase. Acum se spunea rugăciunea de încheiere. Pentru această rugăciune de încheiere a ajuns tocmai la timp.

Tânărul s-a mirat în privința rugăciunii. I se părea că așa nu auzise încă niciodată pe cineva rugându-se. Bărbatul vorbise astfel în rugăciunea lui, ca și când Domnul Isus ar fi fost prezent, ca și când ar fi vorbit cu El față-n față!

Apoi s-a făcut cunoscut că seara este încă o adunare la clubul asociației, în cartierul H., și acolo vorbitorul va mai vorbi o dată.

Deci bărbatul care tocmai se rugase așa de ciudat? Atunci învățătorul și-a zis: dacă știe să se roage atât de remarcabil, atunci, desigur, vreau să-l aud și vorbind! Și într-adevăr – ceea ce nu făcuse niciodată – seara a mers la clubul asociației.

Cuvântul lui Dumnezeu l-a prins. Trebuia să-i dea dreptate. Dar – nu voia. Când vorbitorul a invitat: cine vrea să se predea Mântuitorului și să se întoarcă la Dumnezeu, acela să mai rămână la urmă, tânărul învățător a făcut așa, ca s-o șteargă repede.

Dar când a fost afară, a observat că la plecarea lui precipitată își lăsase acolo umbrela. Ce să facă? Să renunțe la umbrelă? Căci dacă intră iar, atunci poate ajunge chiar pe mâinile vorbitorului! Și de lucrul acesta se temea foarte tare.

Ce să facă? A stat o vreme și a chibzuit încoace și încolo. În cele din urmă a biruit dragostea pentru umbrela lui și s-a decis să se întoarcă și să și-o ia.

Temător, ca și când ar fi mers la furat, s-a întors în sală. Și într-adevăr, acolo s-a întâlnit exact cu domnul E. Acesta a văzut atitudinea lui sfioasă și l-a întrebat prietenos: „Ei, prietene, nici dumneavoastră nu aveți, probabil, încă pace cu Dumnezeu, nu-i așa?” „Nu.” „Ei, atunci să vorbim împreună despre lucrul acesta!”

Și s-a așezat împreună cu învățătorul și i-a arătat calea mântuirii. Iar tânărul bărbat a apucat mântuirea prin credință și s-a întors la Dumnezeu gata și hotărât în ceasul acela. – Astăzi activează în binecuvântare în ținutul D., un oraș în sectorul minier din Renania-Westfalia.

23. SALVĂRI DE COPII

I. Fusta umflată de vânt

Ziarul „Itzehoer Nachrichten” scria în 12 aprilie anul trecut: Luni, în Kl. Bergstrasse, băiatul de doi ani, Hugo Fox, a căzut pe fereastra bucătăriei, care este situată la etajul al doilea al locuinței părintești. În fața ferestrei bucătăriei fusese agățată la uscat o fustă de damă. Fusta s-a umflat, băiatul a căzut în ea și a rămas agățat în partea îngustă a fustei. Negustorul Ludwig Grieger, care stătea la fereastra bucătăriei sale de la primul etaj, a văzut primejdia în care plutea copilul, a sărit fără să se gândească pe pervazul ferestrei, a luat copilul cu mâinile lui și l-a ținut bine până au venit și alte ajutoare.

II. Căzuți în groapa de cărbuni

În seara de 3 februarie 1881, sute de oameni au ieșit liniștiți din Paris cu trenul. Celor puțini, care făceau zi de zi acest drum, le va fi trecut prin minte că viața lor în timpul călătoriei atârna permanent numai de un fir de ață. Ceața deasă care se așeza în fiecare seară pe câmp, îi făcea,

în orice caz, pe unii să spună ce ușor s-ar putea petrece o nenorocire; dar aceasta se făcea, în general, în glumă și râzând.

Un sfert de oră mai târziu se apropia suierând un tren rapid și a intrat cu o asemenea forță în cel din față, încât un șir întreg de vagoane au fost sfărâmate de tot, iar șinele au fost acoperite cu rămășițele. Cam o sută, mai mulți sau mai puțini, de răniți și de morți au fost scoși de sub acestea din urmă.

În ultimul vagon al primului tren, ai cărui ocupanți au fost aproape toți omorâți sau răniți, se aflau și doi copii, de zece și de trei ani. Aceștia au căzut, când a avut loc ciocnirea, la care vagoanele s-au despicat în mii de bucăți, prin podea pe șine și anume, chiar într-o gaură de cărbuni, așa cum se găsesc ici și acolo între șine, așa că și următoarele vagoane au trecut peste capetele lor fără să-i atingă și nu li s-a clintit nici un fir de păr.

III. Copilul și îngerul

„Mamă, mamă”, striga o fetiță din M. într-o seră în pătuțul ei, „acolo stă un înger la ușă și îmi face semn cu mâna. Am voie să merg la el? Te rog, ia-mă afară!” Mama a rugat-o pe micuță să tacă și să doarmă. Dar aceasta nu se liniștea. Atunci, în cele din urmă mama a luat-o pe braț și a dus-o la ușă. Și iată, în clipa aceea s-a prăbușit o parte din tavanul camerei și a sfărâmat pătuțul în care fusese culcată fetița. Cine a salvat-o? O întâmplare?

24. LOCOMOTIVA CARE A MERS ÎNAINTE

Acum câțeva vreme, următoarea notiță din Hamburg a străbătut cotidienele:

Printr-o întâmplare? s-a reușit să se evite un mare accident de cale ferată. Trenului rapid din Köln, care sosește în Hamburg în timpul nopții, pe la ora douăsprezece și jumătate, cică se obișnuiește să i se lege în față, în Bremen, o a doua locomotivă. Dar pentru că trenul rapid din Köln avea o întârziere de o jumătate de oră în noaptea spre duminică, între timp locomotiva a fost lăsată în mod excepțional să plece singură pe calea ferată, ca să-și găsească întrebuintare în circulația căilor ferate de aici. Dar când locomotiva a vrut să treacă peste un pod din lemn de fag, care se afla în apropiere de Hamburg, acesta s-a rupt și locomotiva s-a prăbușit în taluz. La anunțul făcut imediat, trenul rapid din Köln care urma să vină curând după aceea, a fost oprit în fața podului, iar călătorii au putut după patru ore să schimbe trenul și să continue călătoria. Altfel, dacă locomotivei nu i s-ar fi dat singură drumul „întâmplător”, nu s-ar fi accidentat ea singură, ci tot trenul rapid gonind în noapte cu o viteză nebună, s-ar fi transformat în „trenul morții”.

25. CAPRICIUL CĂPITANULUI DE CAVALERIE

Un medic povestește din amintirile lui din război, următoarele: „Era în 5 și 6 august 1870, când ne aflam pe drum spre Franța. În partea din față a trenului eram noi, medicii, cu asistenții noștri și obiectele de spital; partea din spate o ocupa o coloană de cai. Când pe drum am vrut iar să urcăm în tren, căpitanul de cavalerie care comanda coloana de cai, a avut chef să mute caii în primele vagoane și pe noi în ultimele și a menținut această dispoziție nefondată chiar și în ciuda opoziției căpitanului de cavalerie care ne comanda pe noi. După mai multe ore de mers, am fost treziți în toiul nopții de un trosnet îngrozitor și o izbitură violentă. Trenul se ciocnise cu un alt tren. Primele șapte vagoane au fost absolut distruse, iar caii aflați înăuntru au fost sfâșiați și

zdobiți. Care ar fi fost soarta noastră dacă am fi stat în vagonul al cincilea, ca înainte de acest eveniment, ne stătea limpede și zguduitor în fața ochilor.”

26 TRANSFORMARE CIUDATĂ

I. În Spania

Ziarul „Volksbote” scrie: „Palatul ducelui de Alba din Madrid, care și-a câștigat o atât de tristă faimă prin prigonirea sângeroasă a protestanților în secolul al 16-lea, servește astăzi ca locuință pentru reprezentanții Societății Biblice britanice și străine. Sălile unde odinioară aveau loc întrunirile secrete ale inchiizitorilor, sunt acum pline de Biblii, care sunt răspândite în toată Spania. Bărbații care lucrează la evanghelizarea Spaniei, posedă astăzi camera în care locuia pe atunci dușmanul crud al hughenotilor, care se lăuda singur că numai în Țările de Jos a pus să fie omorâți 18 000 de oameni.”

II. În Franța

„Altarul”, masa de piatră, al bisericii evanghelice din Montpellier, are o poveste ciudată. El nu este vechi, ci a fost construit abia în ultima perioadă a revoluției franceze, când după multe secole evanghelicii au obținut din nou dreptul să se adune în clădiri publice. Artistul care a creat așa-zisul „altar”, i-a spus pe atunci preotului: „Cu greu vă veți da seama cine mi-a furnizat marmura pentru altarul dumneavoastră. Am folosit cioburile statuii ecvestre ale lui Ludovic al XIV-lea, după ce statuia a fost dărâmată acum trei ani de popor.” O coincidență ciudată! Statuia a fost construită în anul 1685 în Place du Peyrou din Montpellier și avea ca scop să preamărească una din faptele cele mai nedrepte și mai dezastruoase ale lui Ludovic al XIV-lea: **abolirea edictului de la Nantes**, care le accepta evanghelicilor practica religioasă liberă. După ce edictul a fost abolit, au început groaznicele prigoniri ale populației evanghelice. – Și ce s-a ales de statuia glorioasei sale fapte nelegiuite? –

27. DE TREI ORI SALVAT

Într-o călătorie de la New York la New Orleans, în mijlocul pădurilor și mlaștinilor din Alabama, trenul a oprit lângă o casă izolată construită din bârne. Vieuxtemps, vestitul violonist, a coborât cu însoțitorii lui pentru a bea ceai, dar s-a adâncit așa de tare cu tovarășii lui într-o discuție despre calitățile opuse ale lui Haydn, Mozart și Beethoven, încât trenul a plecat înainte ca ei să se fi gândit măcar să urce iar. Următorul tren venea abia în 24 de ore și în afară de aceasta, odată cu trenul pierdut și-au luat adio și de bagajul călătorilor, ca și de la violina lui Vieuxtemps. Nu cu puțină îngrijorare a fost apoi continuată călătoria a doua zi. Dar abia călătoriseră șase ore, când trenul s-a oprit. De jur-împrejur zăceau împrăștiate în pustie, pasagerii și bunurile în parte grav vătămați din trenul anterior, a cărui locomotivă se spărsese. Dar violina era neatinsă, spre bucuria artistului salvat astfel pentru prima dată. Altă dată era în Petersburg, unde un înger păzitor i-a purtat de grijă. Invitat cu o societate numeroasă să călătorească cu bărci mici la sărbătoarea anuală de la curtea lui Petru, era pe cale să meargă, când i-a venit o idee nouă pentru concertul E-Dur, cu care tocmai se ocupa. Cu aceasta sărbătoarea și-a pierdut atracția; în ciuda insistenței prietenilor, a rămas acasă; ideile le-a obținut astfel, dar pe prieteni nu i-a mai revăzut niciodată. Ziua de sărbătoare s-a transformat pentru Rusia în zi de doliu. O furtună neașteptată a atacat iahturile și i-a îngropat în valuri pe veseli navigatori. Dacă „arta” lui l-a salvat de două ori „întâmplător”, atunci a treia oară s-o

facă amabilitatea lui. Tocmai pe cale de a pleca cu un vapor de la Petersburg la Lübeck, i-a cedat unui străin care nu mai obținuse bilet, biletul lui la rugămințile exprese ale acestuia. El a rămas în urmă; vaporul pe care-l părăsise n-a mai ajuns niciodată la locul destinației; vaporul „Vladimir” a ars pe marea deschisă.

Artistul, care a fost de trei ori salvat așa de evident, oare s-a lăsat avertizat și s-a lăsat salvat pentru veșnicie? (Citește Iov 33,29-30).

28. ANIVERSAREA DOAMNE RAT

„Peter, poți să-mi fierbi o ceașcă de cafea?” Peter ședea pe scaunul lui de cizmar și bătea înaintea; auzise bine chemarea nevastei lui bolnave răzbătând din cameră, dar ar fi preferat să nu-l audă, căci îi amintea de nenorocirea lui. Nici o boabă de cafea în casă și nici bani și atunci să faci cafea, aceasta era o artă. Peter Lorenz era un bărbat cinstit, harnic, dar de când doctorul și farmacia pentru nevasta lui bolnavă au înghițit atât, câștigul nu mai era suficient, iar de ieri era sărac lipit pământului. „Peter, nu mai este cafea?” a strigat ea iar din cameră. „Stai liniștită, Elise, o să meargă”, a răspuns el acum și a mers în bucătăria mică. A apucat cutia de pe etajeră. Dar când s-a uitat în ea, era goală, numai mirosul de cafea mai era în ea. Tot așa de goală era și pungă de bani a lui Peter și să împrumute de la vecini, nu era treaba lui. Știa o soluție mai bună. Peter Lorenz era un creștin. Citise dimineața un psalm și acum își amintea un verset din el: „Căci ale mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor.” (Psalmul 50,10.) Deci cămărilor cu provizii ale lui Dumnezeu încă nu erau goale. El doar Își hrănea zilnic animalele, cu atât mai mult făpturile Sale omenești și să nu poată El să facă o ceașcă de cafea în casa aceasta goală? Peter și-a plâns rugămintea Domnului și a avut încredere că va fi ajutat. „Ah, Peter”, a răsunat iar din cameră, „când îmi aduci, în sfârșit, cafeaua?” – „Imediat, imediat, Elise, numai să taci, că acum aprind focul”, a strigat înapoi bătrânul. Și a făcut focul și a pus pe el apă în ceainic. Apoi a dus ceștile înăuntru, pe masă. El zăngănea tare cu vasele, ca bolnava să le audă și să se bucure în nădejde de învierea dorită. Apa de pe sobă clocotea și fierbea și în același timp bătea cineva la ușă. O fată-n casă a intrat cu un coș greu pe braț.

„Domnule Lorenz, doamna Rat vă trimite aceasta. Avem aniversare în casă și ea dorea mult să facă o bucurie cuiva, atunci s-a gândit la soția dumneavoastră bolnavă.”

Așa a spus și uș! dusă a fost! Peter Lorenz a îngenuncheat în fața coșului său plin și a despachetat, dar și-a vărsat și mulțumirea fierbinte a inimii lui; dar cui? Nu „întâmplării”! Curând a uruit râșnița de cafea și în mai puțin de un sfert de oră ședeau înăuntru, în camera pentru bolnavi, doi oameni fericiți și beau cafea. Dar în coș nu fusese numai o jumătate de funt de boabe de cafea, ci și pâine, zahăr, ouă, carne și tot ce este posibil. Apoi a mai intrat un prieten bun care venea de pe drum. A privit mirat masa așternută îmbelșugată la sârmanul Peter. „Vino!” a strigat acesta și l-a tras în fața dulapului de bucătărie foarte plin. „Iată aici”, a spus el, „că Dumnezeu este dragoste. L-am rugat pentru câteva boabe de cafea și atunci El mi-a dat toate acestea; oare nu sunt un om fericit în sărăcia mea!”

Peter Lorenz și soția lui au intrat de mult în acea țară unde nu mai există încercări. Un bun prieten de-al lor mi-a povestit acest mic eveniment și mi-a spus că nu trebuie să-l trec sub tăcere. Astfel că l-am povestit aici mai departe și mai adaug: „Fericit cel ce știe în luptă aici jos, că Dumnezeu este dragoste!”

29. ASTĂZI ESTE ZIUA DE PLATĂ A DOBÂNZII

În primele zile ale lui octombrie 1855, înainte de prânz, - așa povestea pastorul Buechsel, fiul întemeietorului misiunii orășenești din Berlin, în „Pilger von Sachsen” – stăteam în casa parohială „Matthaeus” din Berlin, la pupitrul tatălui meu, acum decedat, și scriam pentru el.

Atunci a bătut la ușă. La răspunsul „Intrați!” al tatălui meu, a intrat în cameră un bărbat arătând sărăcăcios și a spus că era croitor, că locuia în parohia „Matthaeus”, că era ziua de plată a dobânzii. Dacă până la ora douăsprezece la prânz nu și-a plătit chiria - cincizeci de taleri -, va fi aruncat în stradă împreună cu soția lui bolnavă și cei șase copii ai lui. Tata s-a dus la masă pentru a-i înmâna un ajutor bănesc. „Nu, eu nu-i cer pe aceștia. Doar nu puteți să-mi dați cincizeci de taleri. Dar în Psalm scrie: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi.” L-am chemat sincer. Dumnezeu credincios va auzi și va ajuta. Am venit la dumneavoastră și vreau să aud cum o va face Dumnezeu și Domnul credincios. Este deja ora unsprezece. Până la ora douăsprezece trebuie să fie bani aici.” Bătrânul tată a dat să răspundă: „Așteptați ora și atunci veți vedea.”

Croitorul a plecat. Tata a dictat mai departe. Cam zece minute înainte de ora douăsprezece m-am uitat la ceas. „Probabil vrei să vezi ce va fi cu croitorul nostru.” „Desigur, tată.” Am luat repede haina și pălăria. Ne-am îndreptat spre locuința croitorului din strada Potsdam. Curând am văzut în fața unei case de pe partea dreaptă a străzii, o saltea pe pământ, pe ea o femeie bolnavă și în jurul ei o ceată de copii plângând. „Dar unde este croitorul?” Tata s-a oprit. Eu am mers mai departe pe stradă în jos și curând l-am văzut pe croitor, cum stătea pe partea cealaltă a străzii, de unde pe atunci încă se putea vedea turnul bisericii „Matthaeus”, cu ochii îndreptați spre turnul bisericii. Buzele i se mișcau. Am trecut pe lângă el și am auzit cum spunea încet: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi.” Erau trei minute înainte de ora douăsprezece. Profund mișcat m-am întors la tata. În clipa aceea o doamnă s-a apropiat de tata. „Bine că vă întâlnesc aici. Când soțul meu a vrut azi-dimineață să plece la birou, mi-a spus: „Astăzi este ziua de plată a dobânzii. Astăzi este multă nevoie printre săracii noștri. Ia aici bancnota de 50 de taleri și du-o pastorului nostru. El va ști unde să ajute cu ea.” Ea a vrut să-i înmâneze tatălui meu banii; tata a spus: „Nu mie, nu, celui de acolo” și a arătat spre croitor. Am însoțit-o pe doamna. Ea i-a îndesat croitorului bancnota în mână. El a spus tare: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi.” – și – în clipa aceea a bătut ora douăsprezece în turnul bisericii „Matthaeus”.

30. ÎN CĂLĂTORIE

În călătoria mea în calitate de calfă de cizmar, în 1881, am ajuns, printre altele, la Dortmund. Aici și în împrejurimi aș fi putut, într-adevăr, să găsesc de lucru, dar gândul îmi stătea în depărtare. Voiam să ajung întâi la Hamburg, apoi, pe cât posibil, în America. La Osnabrück, pe care de asemenea voiam să-l străbat, mi-am trimis deja bani la post-restant pentru a-mi putea cumpăra cizme, căci ale mele cele de acum erau așa de sparte, încât umblam în sensul strict al cuvântului „pe pământ german”.

Cu toate că atunci nu mă gândeam la Dumnezeu și nu-L cunoșteam, ochiul lui totuși veghea asupra mea și avea intenții de har și de mântuire cu mine. Când eram pe cale să părăsesc hanul din Dortmund și deja îmi pusesem în spate bocceaua de călătorie, a venit o ploaie așa de furtunoasă, încât am hotărât să mai aștept o vreme scurtă, până aceasta se mai potolește. Atunci a venit întâmplător, așa cum se spune, poștașul și a adus stăpânului casei o carte poștală. În ea scria că la Castrop, cam două ore și jumătate de la Dortmund, se caută un cizmar. Stăpânul casei a întrebat printre oamenii prezenți, dacă era acolo vreun cizmar, iar eu m-am anunțat. În mod ciudat m-am simțit dintr-odată pregătit să renunț la planul meu de până atunci și să accept postul. Stăpânul hanului mi-a dat cartea poștală ca legitimație și mi-a descris drumul pe care trebuia să apuc și fără a sta după ploaie, am pornit bine dispus la drum.

Meșterul din Castrop m-a și acceptat fără discuții, cu toate că în cartea poștală ceruse un bărbat tânăr îmbrăcat ca lumea, iar hainele mele lăsau mult de dorit. În prima duminică după intrarea mea în slujbă, m-am întors seara de la o ieșire. Când am intrat în locuința meșterului meu, am auzit prin ușa întredeschisă a camerei de locuit, că erau musafiri acolo. Am trecut pe

alături neobservat și înainte să merg în camera mea, am ascultat puțin ce se vorbea în cameră. Erau discuții cum nu mai auzisem înainte niciodată. Se întrețineau despre lucruri din Biblie și nu m-am gândit niciodată că oamenii obișnuiți se pot preocupa de așa ceva, ci credeam că acestea sunt numai pentru pastori și oameni învățați. Lucrul acesta a făcut o impresie asupra mea, cum n-o pot descrie, dar n-am îndrăznit să întreb sau să spun ceva în legătură cu aceasta. Când săptămâna a trecut pe jumătate, am văzut cum meșterul își ia seara Biblia sub braț și sta pe cale de a pleca. Și pentru că până acum fusese atât de prietenos cu mine, am avut curaj să-l întreb unde merge. A răspuns că merge la adunare, unde se citește în comun Cuvântul lui Dumnezeu și se roagă; dacă vreau, aș putea cu plăcere să-l însoțesc. M-am făcut repede gata și am mers și eu. Acolo, în adunare, am văzut și am auzit lucruri care îmi erau absolut noi; niciodată nu ajunsese la urechea mea asemenea cuvinte, asemenea cântări, asemenea rugăciuni. Totul a făcut o impresie profundă asupra mea, de care n-am mai putut să scap. De atunci l-am însoțit de multe ori pe meșter, când mergea seara acolo. Doream cu ardoare să am și eu ce aveau acești oameni; făceau toți o impresie așa de fericită, de plină de bucurie. Meșterul meu și alții dintre „frați”, când au văzut că Dumnezeu lucra în sufletul meu, au vorbit cu mine despre starea mea launtrică și despre mântuirea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru păcătoșii pierduți. M-am recunoscut în prezența lui Dumnezeu ca un astfel de om și mi-am găsit adăpostul în Isus, Fiul lui Dumnezeu, iar El mi-a dăruit odihnă și pace adevărată pentru conștiința mea încărcată de vină. Am putut dintr-odată să-L laud pe Dumnezeu pentru harul Lui nesfârșit, că El L-a lăsat pe Fiul Său să sufere și să moară și pentru păcatele mele. Acum am văzut limpede și am recunoscut cum acolo a fost mâna lui Dumnezeu, că ploaia atunci, în Dortmund, m-a reținut atâta în han, până a venit poștașul și a adus cartea poștală. Altfel n-aș fi ajuns niciodată la Castrop, la meșterul credincios și poate niciodată n-aș fi cunoscut și n-aș fi apucat minunatul har al lui Dumnezeu în Hristos Isus.

31. „DECI NU FIȚI ÎNGRIJORAȚI!”

Într-un oraș cu multă industrie din Saxonia, așa ne scrie un învățător credincios din Saxonia, locuia un muncitor brav cu soția lui și familia constând din șapte copii. Casa, aproape dărăpănată, era situată destul de aproape de capătul localității. Bărbatul își avea ocupația în afara casei, în timp ce mama cu cei trei copii mai mari brodau harnici acasă și câștigau câțiva groși. Deci cât timp mersul afacerii a fost unul ușor, a mers și în casă bine, dar de îndată ce a intervenit stagnarea, a scăzut și termometru bunăstării casei de multe ori sub zero. O asemenea criză a intervenit și în anul 18.. La sfârșitul verii au lipsit toate comenzile. Acum sfatul bun era scump. Ce-i drept, acesta s-a schimbat deja spre octombrie încolo, dar alte furtuni s-au abătut asupra acestei familii. Capul familiei s-a îmbolnăvit și în cele din urmă și copiii. Dar nimeni nu s-a îngrijit de ei. Proprietăreasa, o persoană aspră, robustă, care cunoștea împrejurările, a devenit zi de zi tot mai respingătoare și pentru că se temea să nu piardă banii de chirie, a hotărât deci, ca de aici înainte aceștia să-i fie plătiți ei săptămânal. Atunci au fost griji mari. Mâhnirea și necazul și-au făcut intrarea. Lacrimi amare udau îmbucăturile mici și uscate. Așa s-a apropiat sărbătoarea Crăciunului. Peste tot se cocea și se cumpăra și se împodobea și în timp ce copiii din vecini își povesteau despre toate lucrurile minunate care le-au fost dăruite, sărmanii copii ai muncitorului stăteau înfrigurați și flămânzi în fața ușii. În ziua dinaintea sărbătorii nu mai era nici un pfenig și nici pâine. Printre suspine mama a mai brodat un lucru mărunț pe care îl primise de dimineață. Tare ar fi vrut să-l și livreze, căci proprietara casei își cerea energie banii. Spre seară brodatul s-a terminat. Negustorul își închisese deja casieria, dar impresionat de trăsăturile palide, necăjite ale sărmaneii femei, a luat din milă lucrul făcut și a și plătit prețul neînsemnat. După ce femeia a părăsit casa, s-a oprit lângă un felinar. Ce să facă? Putea număra ori de câte ori ar fi vrut, că mereu ieșea până la centima numai chiria. Dar oare nu avea ea și șapte copii flămânzi acasă, care o așteptau cu dor? Da, bineînțeles! Dar unde să se

ducă dacă chiria n-ar fi plătită, iar proprietărea sa îi dă afară din locuință? „Plătește ce datorezi, iar Dumnezeu va purta de grijă și pentru restul”, așa o consola o voce interioară. Hotărâtă prompt, și-a îndreptat pașii spre căsuță. Fără nici o vorbă plângătoare, i-a înmănat banii proprietăresei care stătea pregătită. Micuții i-au venit în întâmpinare sărind bucuroși. „Mamă, ai pâine?” Ea n-a dat nici un răspuns. Dar lacrimi grele, grele care curgeau pe copii și pe pietrele holului casei, i-au făcut și pe copii să amuțească. Două perechi de ochi s-au întâlnit în odaie – cea a bărbatului și cea a nevastei lui. El știa tot. A ieșit în tăcere afară. Sus în mansardă a îngenuncheat și s-a rugat. De câte ori n-a făcut-o! Să fie totul zadarnic? Când a coborât, copiii stăteau în jurul mesei ca și când ar fi așteptat cina. „Este târziu”, a spus el, „haideți, mergeți la culcare”. S-au supus plângând. Mama l-a mai alăptat pe micuțul sugar, apoi a început să măture și să curețe odaia. Dar cât de multe lacrimi au căzut în găleata de spălat în timpul lucrului – aceasta o știe numai El, Cel care numără toate firele de păr de pe capul alor Săi și toate lacrimile lor. În cele din urmă a venit și pentru ea ora de odihnă. S-a culcat. Bărbatul a mai rămas. Atunci, când totul era liniștit în casă, când nimic nu se mai mișca, el s-a strecurat afară pe ușa curții și departe, în spate, la colțul de la capătul grădinii și al pajiștii, a îngenuncheat încă o dată în zăpada adâncă și s-a rugat, chiar s-a rugat așa încât a uitat de timp și de toate. Bărbatul mare, cu voință tare, pe care altfel nu-l vezi niciodată plângând, a plâns chiar amarnic înaintea lui Dumnezeu și acolo și-a vărsat toată inima înaintea Lui. Nimeni n-a fost martor. Și totuși! – Nenumărate stele au luminat din cer într-o strălucire plăcută. Clipeau în jos atât de blând, de prietenos, ca și când voiau să-l mângâie și să-l consoleze pe cel ce se ruga și să-i spună: „Suntem martore. Așteaptă-L copilărește pe Dumnezeu!” În sfârșit, s-a ridicat. În clipa aceea a răsunat din turn cântarea, așa de solemn și de serios:

„Aceasta-i ziua creată de Dumnezeu,
De ea-și va aminti toată lumea mereu.
Pe El să-L laude tot ce-i prin Isus Hristos,
În ceruri sus și pe pământ aicea jos.”

Fără să vrea a rămas pe loc, cu toate că era cam frig. Niciodată n-o auzise trâmbițată în felul acesta, ca în ceasul miezului de noapte de acum. Voia Dumnezeu să-i dea un răspuns la rugăciunea lui? Așa a luat-o. Dar Cel Preaînalt i-a dat și mai mult. Căci când a răsunat a doua strofă:

„Popoarele Te-au așteptat pân' la sfârșit,
Până când vremea s-a împlinit.
Atunci Dumnezeu a trimis de la tronul Său
Mântuirea lumii, pe Tine, Fiul Său.”

a recunoscut dintr-odată plinătatea harului și dragostei lui Dumnezeu. În ceasul acela L-a apucat **pe Hristos** – mântuirea. În clipa aceea i-a răsunat minunatul cuvânt al îngerului atât de limpede, cum nici chiar păstorilor de la Betleem nu le-a putut răsună mai limpede, când solii cerești au cântat lăudând:

„Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte
și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!”

Aici, acum, acum putea să spună împreună cu Iov: „Știu că Răscumpărătorul meu trăiește!” Și astfel a putut, de asemenea, să spună: „Tu, care n-ai cruțat nici chiar pe Fiul Tău, ci L-ai dat pentru noi toți, cum nu ne vei da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?” (Romani 8,32.) Da, acum avea mângâiere bogată și s-a putut culca în pace. Da – dis-de-diminează – totul era încă în liniște profundă -, cineva bătea la ușa casei și îi striga numele. S-a sculat și a deschis. „Scuzați-mă, domnule N.”, a început cel care stătea afară, „meșterul meu, domnul meșter brutar Ludwig,

a avut azi-noapte un vis serios, în care i s-a spus să vă trimită imediat pâine. Acum mă trimite pe mine, ucenicul, de dimineață. Cu acestea, i-a dat două pâini mari. Abia dacă a putut bărbatul să-i mulțumească băiatului, de bucurie. Dar când tocmai ducea pâinile în cameră, și-a auzit din nou numele strigat. Deja credea că ucenicul s-a înșelat și mai stătea afară, numai că de data aceasta era o servitoare, care aducea mai mulți pfunzi de carne diferită și i-a împărțit că stăpânul ei, meșterul măcelar M., a avut un vis în care i s-a cerut să trimită neîntârziat carne familiei N., care locuiește în căsuța mică a doamnei G., pentru că are nevoie de ea neapărat. Încă mai vorbea cu această fată, când a venit băiatul de casă al unui negustor bogat cu un coș și i-a dat la însărcinarea stăpânului său, un număr de pungi de hârtie umplute cu: orez, arpacaș, fasole, linte, cafea, zahăr și multe asemenea. Abia părăsise acesta camera, când a apărut o doamnă bogată, de asemenea cu un coș plin cu prăjitură și jucării pentru copii. Da, când doamna aceasta tocmai părăsea casa, a intrat un bărbat tânăr și i-a dat în numele mai multor persoane, un dar considerabil în bani. O, ce fericire poposise la ei! Harul, bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu s-au arătat copleșitoare. În timp ce în ziua trecută încă mai curgeau lacrimi de mâhnire, în ziua aceasta au curs lacrimi de recunoștință și bucurie.

De la acest eveniment au trecut deja multe zile. Dar Dumnezeu a făcut în continuare lucruri mari pentru familia aceasta. Căci din ceasul acela s-au îmbunătățit vizibil circumstanțele. Dar nu numai aceasta, ci copiii și nepoții acestui bărbat s-au întors treptat la Dumnezeu și mai vorbesc și astăzi despre el, amintindu-și de el cu respect și dragoste. Acum aproximativ doisprezece ani a plecat fericit acasă. A adormit cu laudă și mulțumire față de Dumnezeu și cu proslăvirea lui Isus Hristos, Mântuitorul lui. Ai lui îl vor regăsi sus, în Casa cerească a Tatălui.

32. MÂNA TĂIATĂ

Tatăl meu, așa scrie un domn din W., avea o fabrică chimică și făcea în laboratorul lui de multe ori experiențe cu tot felul de substanțe ușor explozibile. Nouă, copiilor, ne era strict interzis să atingem ceva în laborator, toate aceste substanțe însemnau pentru noi „otravă” și aveam față de ele o teamă salutară. La o reconstrucție a casei, a fost și laboratorul transferat. Retortele, borcanele, mojarale și așa mai departe, au fost împachetate în lăzi și închise cu grijă, până au fost așezate mai târziu iar, în spațiul nou. După un timp oarecare, tatăl meu a căutat un mojar de porțelan, pentru a face o nouă experiență. Zadarnic, n-a fost de găsit. Tot personalul casei a fost convocat să-l caute: n-a fost nici un colț al casei, oricât ar fi fost de ascuns, în care să nu se fi uitat; degeaba, n-a fost găsit. Pierderea în sine a mojarului era de suportat, cu toate că ele sunt scumpe și sunt greu de obținut acolo, pe loc; dar în obiectele folosite în laborator, se găsesc de multe ori resturi ale substanțelor amestecate în ele, căci acolo numai tatăl meu le atinge pe acelea, așa că nu găsea necesar să le curețe imediat, că doar știa cum trebuia să te porți cu ele. De aceea s-a temut că și în acel vas s-ar afla oarecare substanțe și în mâna unui profan puteau face pagube îngrozitoare. Însă nu i-a rămas nimic altceva de făcut, decât să descrie cât mai exact vasul tuturor colocatarilor, chiar și celor care au lucrat în casă numai temporar, zilierilor, spălătoreșelor și așa mai departe și să-i avertizeze pe toți cât mai serios, să nu-l atingă, dacă ar fi, cumva, să-l găsească.

A trecut o vreme fără să se fi arătat și treptat a fost uitat. Din personalul casei făcea pe atunci parte și o văduvă săracă, deja la o vârstă avansată, care era mult preocupată din cauza sărăciei ei și în afară de plata ei era subvenționată cu unele daruri constând în lucruri depozitate îndelungat sau alimente, căci avea de îngrijit mai mulți nepoți. Era harnică, aparent atașată și recunoscătoare. Dar curând am remarcat că lipsea câte ceva după ce ajuta ea, era fie o rufă de la albire, un cârnat din afumătoare sau alt lucru mărunț puțin bătător la ochi. La început s-a crezut că este o încurcătură, o greșeală, dar curând n-a mai fost îndoielnic că avem de-a face cu un hoț în casă, care trebuie să se priceapă foarte bine. Așadar, cei care circulau prin casă au fost supuși unui control foarte riguros și curând n-a mai fost nici o îndoială că văduva era hoța. Dorința

mamei mele, să n-o mai angajeze, a respins-o tatăl meu, la fel și denunțul și pedeapsa judiciară, pentru că nu voia s-o ducă la nenorocire.

Pentru a testa femeia, mama mea i-a povestit despre furturi; plină de indignare morală, aceasta a condamnat apoi cel mai aspru o asemenea faptă reprobabilă. Atunci ea a considerat aceasta ca pe o încredere deosebită și îi credea pe părinții mei pe urme cu totul false, pe scurt, a devenit din ce în ce mai îndrăzneță și o dată a lipsit chiar și o șuncă întregă. Aceasta a fost pentru mama mea totuși prea grav și s-a exprimat față de femeie până într-acolo, că hoțul tot își va primi odată pedeapsa. „Da”, a spus doamna K., „este prea rușinos! Cine poate face așa ceva, aceluia Dumnezeu ar trebui imediat să-i taie mâna de la trup!” Involuntar ne-a trecut un fior când am auzit cuvântul batjocoritor și nu ne-am putut abține de la o presimțire rea.

Curând după aceea s-a întâmplat că iar a fost în casă pentru o spălare. Cu o râvnă deosebită s-a ocupat de data aceasta de cazanul de spălat și s-a oferit cu totul împotriva obișnuinței ei, seara târziu să mai aducă lemne din pod, ca în dimineața următoare să fie imediat la îndemână. A sosit dimineața următoare, dar în locul spălătoresei a venit vestea îngrozitoare că în seara trecută își tăiasse mâna și zăcea în spital. – La început, groaza a paralizat orice gând. Mâna tăiată! Cum a fost posibil? Apoi ne-am adus aminte de cuvintele nelegiuite pe care ea le spusese puțin mai înainte și gândul că ea este acum pedepsită pentru ele, nu voia să ne părăsească. Mama mea s-a dus în locuința văduvei, ca să se convingă ce s-a întâmplat propriu-zis și să se ocupe de nepoți. Acolo a aflat următoarele detalii zguduitoare:

Cu o zi înainte, doamna K. luase lemne din pod și atunci a dat de o ladă îngropată sub ele. A dat repede la o parte toate lemnele și a deschis lada; în afară de alte lucruri fără valoare, a găsit în ea și mojarul pierdut, l-a pus deoparte, ca seara să fie ușor de luat, apoi a acoperit lada din nou cu lemnele. Când a plecat acasă, mojarul a plecat cu ea, pe care a știut să-l ascundă perfect sub gulerul mare al paltonului, pe care-l poartă toate femeile din acel ținut. Ajunsă în camera ei, nu și-a făcut timp nici măcar să dezbrace acest palton, - a luat imediat o lingură de pantofi din metal, care atârna la ușa sobei și de aceea se încălzise și a început cu acest instrument să râcăie afară presupusa murdărie din mojar. Masa a explodat dintr-odată, mojarul s-a sfărâmat în cioburi, bucățile au zburat prin fereastră; din comoda pe care sprijinise mâna au fost smulse bucăți, iar mâna care ținuse mojarul, atârna zdrobită de braț, trei degete au fost smulse, celelalte erau sfâșiate de tot. Buimăcită și înnebunită de durere, bătrâna s-a repezit afară din casă și a băgat mâna zdrobită în zăpadă, pentru a potoli chinul. Aici a fost găsită de către colocatari, care s-au grăbit într-acolo în urma detunăturii. Au dus-o în casă și s-au grăbit să cheme medicul; acesta a întrebat ce s-a întâmplat, dar ea era ca ieșită din minți, n-a dat răspuns la nici o întrebare și scâncea încet pentru ea: „Să taie mâna! Să taie mâna!” Pentru că medicul nu putea cerceta cauza, s-a temut de septicemie și i-a amputat toată mâna și încă o bucată din antebraț.

Astfel s-a împlinit cu ea ceea ce a dorit ea însăși cu gură nelegiuită; judecata lui Dumnezeu a lovit-o într-un mod îngrozitor. A zăcut mult în spital și în cele din urmă s-a însănătoșit; primul ei drum a fost la părinții mei să-i roage pentru iertare și să mărturisească cât de grav a păcătuit cu vorbele ei și că recunoaște ca dreaptă pedeapsa suferită și de aceea vrea s-o poarte cu răbdare. Dar tatăl meu nu s-a putut liniști în legătură cu acest accident. Se acuza de neglijență și a devenit aproape melancolic. Zadarnic i s-a prezentat cum a avertizat toți colocatarii și că și ea o știuse și că în nici un caz nu avea voie să-și însușească ceva care nu era proprietatea ei. Vocația lui l-a dezgustat, a vândut fabrica mult sub valoarea ei, iar noi am părăsit zona și ne-am mutat pe o moșie care îi aparținea lui, nu fără să ne fi îngrijit de sărmana femeie, pe cât posibil; i s-a aranjat o mică prăvălie, pentru că nu mai putea munci.

După ani, într-o călătorie în timpul verii am ajuns din nou în acea zonă; într-o plimbare prin păduri, am văzut deodată o măicuță ocupată să-și adune o legătură de lemne uscate. Privind mai de aproape, am observat că lucra din greu, numai cu o mână; m-a străfulgerat o amintire, mi-o amintea pe spălătoreasa noastră de altădată, chiar dacă arăta foarte îmbătrânită și sărăcăcioasă. Am intrat în vorbă cu ea și m-am interesat cum îi merge; la început m-a privit bănuitoare, apoi m-a recunoscut și a izbucnit în lacrimi. „Ah, cum le merge părinților dumneavoastră? Mai

trăiesc? Mama dumneavoastră a fost întotdeauna așa de bună cu mine! Da, dacă ar fi rămas aici, atunci sigur nu mi-ar fi mers așa de rău. N-am mai furat niciodată, să mă credeți sigur, dar oamenii nu mai au încredere în mine și pot să câștig numi puțin. Ah, nu credeți cât de mult am regretat că am furat vreodată. Dumnezeu m-a pedepsit aspru, dar pedeapsa Lui a fost dreaptă.” Și-a șters ochii cu mâna zbârcită și s-a târât de acolo; m-am uitat mult timp după ea, adâncit în gânduri serioase.

33. AJUTOR ÎN NEVOIE

I. Predicatorul H.

Credinciosul predicator H. s-a aflat odată, împreună cu familia lui în mare nevoie. Martha, slujnica devotată, care deja de multe ori pusese micile ei economii la dispoziția iubiților stăpâni, n-a putut nici ea să ajute mai mult de data aceasta. În ciuda tuturor acestora, H. a rămas neclintit în încrederea lui în Domnul. Mereu își aducea iar nevoia înaintea Lui. Dar iată, copiii chinuți de foame plâneau amarnic și nu apărea nici un ajutor. În cele din urmă, H. a spus slujnicei: „Ia un coș pe braț, du-te la negustorul N. și roagă-l să-mi împrumute cinci mărci. Dacă ți le dă, cumpără cele necesare, pentru a potoli foamea sărmanilor noștri copii.” Martha s-a dus. H. și soția lui s-au rugat din nou fierbinte Domnului, ca El să nu lase slujnica să se întoarcă cu coșul gol. Când aceasta a ajuns în apropierea casei negustorului N., i-a fost penibil să-l deranjeze din nou cu o rugămintă pe omul bun care ajutase de atâtea ori, și astfel a trecut de câteva ori dus și întors prin fața ușii prăvăliei, fără să intre. Atunci a ieșit o dată domnul N.; când a observat-o, a abordat-o: „Nu sunteți slujnica predicatorului H.?” Martha a confirmat. „Sunt bucuroasă”, a spus el, „că tocmai treceți pe aici; căci niște prieteni mi-au dat ieri 100 de mărci pentru stăpânii dumneavoastră și tocmai mă gândeam în ce fel să-i fac să ajungă acolo. Marthei i-au dat lacrimile. Cât de minunat a purtat Dumnezeu aici iar de grijă! Ea i-a povestit negustorului, care era și el un creștin, din ce cauză venise și care era situația la stăpânii ei. Domnul N. a trebuit și el să se mire de ajutorul milostiv și devotat al lui Dumnezeu. Totodată a cerut slujnicei, că dacă iar va fi nevoie, să nu se sfiască nici o clipă de a veni la el; va ajuta cu plăcere. Martha a făcut repede cumpărăturile cele mai urgente și s-a grăbit cu ceilalți bani spre casă. Cine poate să descrie mirarea și recunoștința covârșitoare a predicatorului și a soției lui, când Martha și-a despachetat coșul și în plus le-a mai predat și o asemenea sumă considerabilă de bani! Printre lacrimi au îngenușat împreună cu slujnica și copiii și au mulțumit Dumnezeului și Tatălui credincios, pentru minunata salvare din necaz. El Și-a împlinit cuvântul: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!” (Isaia 65,24).

II. Suma necesară găsită

Lavater, cunoscutul fizionomist și poet, povestește: „Eram casierul unei fundații filantropice și într-o asemenea calitate avem în administrare banii acesteia. Atunci a venit un prieten la mine și m-a rugat să-i împrumut o anumită sumă; dacă n-o va primi, în ziua următoare va fi falit. „V-aș da cu plăcere banii”, am răspuns eu, „dar nu-i am.” – „Aveți banii fundației în administrare; încredințați-mi banii; îi voi da înapoi înainte de a trebui să dați socotelile. Salvați-mă de la prăbușire!” – M-am împotrivit mult timp, dar m-am lăsat înduplecat să-i fac pe voie, de rugămintele lui imploratoare. Cum m-am temut înainte, așa s-a și întâmplat: ziua în care trebuia să prezint conturile, s-a apropiat, iar nefericitul nu putea plăti. În strâmtorarea mea m-am rugat fierbinte lui Dumnezeu, să-mi arate o cale și să-mi pună un mijloc în mână, ca să fiu scăpat din această situație. M-am ridicat atunci de pe genunchi și în strâmtorarea mea am început să caut cu de-amănuntul în toate sertarele și să adun la un loc ceea ce posedam. Atunci, deodată,

privirea mi-a căzut pe un plic mic închis, pe care nici nu-l cunoșteam; l-am luat în mână – erau bani înăuntru; l-am deschis cu degetele tremurânde – și iată, am găsit exact suma de care aveam nevoie pentru a putea prezenta conturile. Dar cum au ajuns banii acolo, aceasta mi-a rămas până în ziua de azi o taină nepătrunsă.”

34. MAI MULTĂ BUCURIE DECÂT PENTRU UN MILION DE DOLARI

Un ziar din New York relatează: Domnul Gould și un alt domn, au avut în timpul unei călătorii cu trenul, o staționare de mai multe ore într-un mic oraș vestic. Au hotărât să facă un drum prin împrejurimile cele mai apropiate.

Încă nu merseseră departe, când au auzit sunetul unui clopot. În jurul unui agent care conducea o licitație, se adunase o mulțime de oameni și îi asculta strigătele: „500 de dolari (1 dolar=4,20 mărci), 500 de dolari, cine oferă mai mult?”

„Dar ce se licitează aici?” l-a întrebat Gould pe un bărbat tânăr.

„Ei, aș!” a răspuns acela, „'evlavioșii' au dat faliment.”

„Cum așa?” a întrebat domnul Gould.

„Vedeți dumneavoastră, și-au cumpărat un local de adunare, dar li s-au terminat banii și acum negustorul de lemne licitează toată treaba.”

Domnul Gould s-a dus la agentul de licitație și l-a întrebat care este negustorul de lemne, apoi a început cu acesta o discuție: „La ce sumă se ridică datoria?”

„700 de dolari.”

Domnul Gould și-a scos portofelul, i-a înmănat agentului mai multe bancnote și a obținut dovada pentru cumpărarea stocului de lemne.

Atunci s-a îndreptat deodată spre el un bărbat în vârstă și a spus: „Domnule, sunteți un străin, ce veți face acum, că ați câștigat dreptul asupra clădirii?”

„De ce vreți să știți lucrul acesta?” a întrebat Gould.

„De ce?” a răspuns bătrânul, „eu sunt portarul localului și toți membrii adunării și copiii școlii duminicale stau înăuntru în genunchi și se roagă lui Dumnezeu, să-i ajute în nevoie și să le salveze localul.” Domnul Gould a luat în tăcere chitanța și dovada pretenției legale asupra localului și le-a pus în mâinile portarului, apoi s-a întors repede și a mers înapoi la gară. Dar omul s-a grăbit apoi în clădirea fără datorii și a povestit tot; atunci adunarea a intonat bucurându-se, o cântare de laudă. Apoi oamenii s-au dus la gară să-l caute pe binefăcătorul lor și să-i mulțumească. Dar trenul plecase între timp și ei au trebuit să fie bucuroși că au reușit să obțină măcar adresa celui care îi ajutase.

Domnul Gould a povestit mai târziu, că în toată viața lui el nu s-a putut bucura de nimic așa din inimă, ca de scrisoarea pe care a primit-o de la această adunare, pe care a semnat-o fiecare membru al adunării. Această scrisoare a fost pentru el o bucurie mai mare, decât dacă cineva i-ar fi dăruit un milion de dolari.

35. JUNG-STILLING

Evlaviosul Jung-Stilling (decedat în 1817), a spus: „Am tras concluzia că nimic nu se petrece și nu se poate petrece întâmplător.” El a avut parte de mai multe ori de câte o providență a lui Dumnezeu într-un mod deosebit. Iată aici un caz dintre multele: Goethe a împrumutat în anul 1772 manuscrisul despre „Tinerețea lui Stilling” și a pus să fie tipărit în secret după câțiva ani. Atunci, pe vremea aceea, Stilling a trebuit să plătească într-o anumită zi 70 de taleri. Termenul se apropia tot mai mult și nu se arăta nici o perspectivă să obțină banii. Stilling s-a rugat, a căzut cu fața la pământ, a plâns și nevasta lui împreună cu el – n-a venit nici un ajutor. În cele din urmă a venit ziua temută, un suspin după altul s-au înălțat spre Dumnezeu și iată, la ora

zece a venit poștașul: Goethe trimisese onorariul librarului pentru biografie, cu 115 taleri! Cine vrea să numească aceasta „întâmplare”, poate s-o facă; creștinul credincios spune uimit: „Minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui.”

36. GRENADA

Regimentul nostru – așa povestește un subofițer – înainta în războiul germano-francez din 1870, fără zgomot, spre miezul nopții, din tabăra lui prin Schiltigheim pe drumul spre Strasbourg. Când am ajuns la locul unde șoseaua face o cotitură, s-a comandat oprirea.

Favorizați de întuneric, oamenii noștri au mers înainte să sape șanțurile de comunicație, în timp ce noi am rămas pe șosea și, după ce a fost făcută acoperirea pentru cei care lucrau, să ne lăsăm jos în dosul șoselei și să ne culcăm la margine. Abia începuse să se lumineze de ziuă, că ne-au observat dușmanii din Strasbourg. Curând a și început focul de artilerie, încât se cutremurau văzduhul și pământul. Noi stăteam destul de feriți și ne strângeam încă și mai tare. De la mine puțin spre dreapta, pe partea cealaltă a șoselei, era o casuță simplă. Părea nelocuită. Brusca a explodat acolo o grenadă. A smuls cu o pocnitură aproape tot acoperișul și a azvârlit căpriorii departe în jur. O clipă după aceea a venit un bătrân cu părul alb prin ușa casei și a vrut, atât de repede cât îl puteau duce picioarele lui bătrâne, să ajungă la șosea, dincoace la noi. Abia ajunsese la mijlocul șoselei, că a trecut vâjâind o grenadă nu departe de el. Suflul l-a dat înapoi. Eu am văzut. Ce am gândit, nu știu; primejdia înconjurătoare în care oscila, îmi era limpede; am sărit în picioare, m-am repezit la el, l-am înșfăcat de la subsuori și am sărit cu el spre partea noastră de șosea în jos și am alunecat cu el în jos. În aceeași clipă a răsunat o nouă bubuitură îngrozitoare. – i-am auzit pe camarazi gemând, zăceau acoperiți cu pământ. Totul s-a petrecut mai repede ca un gând. Apoi, când am început din nou să gândesc și să văd, privirea mi-a căzut prima dată pe locul meu, acolo unde trebuiau să fie ranița și pușca mea – erau azvârlite la o parte și exact locul unde stătusem eu culcat, era răscolit și sfâșiat de o schijă de grenadă. Involuntar mi-am ridicat ochii în sus rugându-mă și buzele mele au șoptit încet: „Doamne, Te-ai gândit la mine!” – Da, în asemenea situații este desigur fiecare pregătit să se gândească la dragostea și îndurarea lui Dumnezeu: dar oare nu trecem zilnic neatenți pe lângă atâtea dovezi ale dragostei lui Dumnezeu?

37. BIRUINȚA BLÂNDEȚII

Un creștin din A. (Westfalia) și soția lui, aveau vecini neînțorși la Dumnezeu. Într-o zi, doamnei ... i-a lipsit o unealtă de grădină și pentru că o cunoștea pe vecină ca fiind necinstită, i-a spus acesteia de-a dreptul, că în caz că a luat sapa, să i-o dea imediat înapoi. Vecina s-a enervat și a negat că a luat sapa și i-a turnat o găleată de cenușă în cap. Fără să se răzbune, creștina a plecat de acolo, să se curețe de cenușă. Apoi vecina a adus pe tăcute sapa dispărută înapoi. În ziua următoare, doamna ... ședea în fața ușii casei și cosea. Atunci a venit vecina cea rea și a turnat murdărie în fața ei, cu cuvintele: „Na, tu, delicato (ca și când ar fi zis ‚evlavioas’ sau ‚ipocrito’), să ai ceva de mirosit!” Plină de suferință pentru fapta urâtă și vorbele rele ale vecinei, doamna ... a ridicat privirea spre cer, în timp ce în lăuntru ei se ruga Domnului, să poată să înfrângă inima dușmănoasă a vecinei. În timp ce doamna ... încă privea în sus, a observat că de sub acoperișul casei ei ieșea fum. S-a sculat repede și a văzut că în casa ei, sub acoperiș, începuse să ardă. A putut încă să stingă focul, înainte să fi făcut multă pagubă și a mulțumit apoi Domnului din inimă pentru cuvintele de ocară ale vecinei, care au determinat-o să privească în sus și să observe focul la timp.

După o vreme, prietenii noștri au avut ocazia să adune cărbuni aprinși pe capul dușmancei lor. Soțul acesteia a făcut într-o noapte, deodată, o hemoragie. În teama și necazul ei, i-a trezit pe

domnul și doamna ..., care au venit amabili să ajute; ei aveau un mijloc bun la îndemână, care a oprit curând sângerarea; apoi domnul ... s-a așternut la drum, încă noaptea, să cheme medicul. Prin bunătatea lui Dumnezeu, bolnavul a fost curând restabilit. Acum dușmănia amară a vecinei s-a transformat în recunoștință adâncă și aceasta a și făcut ca oamenii dușmănoși înainte, să fie de acum receptivi pentru evanghelia lui Dumnezeu, aducătoare de mântuire, pe care prietenii noștri au căutat zadarnic atâta timp să le-o aducă aproape.

38. BĂRBATUL FĂRĂ INIMĂ

Într-un sat mai mare din provincia Württemberg, în primăvara lui 1906, un negustor bogat, într-o duminică seară, pe care și-a petrecut-o în mod obișnuit în cârciumă, îi admonesta violent pe consilierii comunalii, că au pus să se monteze un iluminat stradal. Când i s-a răspuns că ar fi totuși necesar să fie făcut iluminatul din cauza pârâului care curge nestingherit prin sat, la doi metri, atunci el a răspuns și nelegiuit și feroce: **„Dacă vreunul cade în pârâu, atunci o să vadă el cum iese.”** Pe drumul spre casă, omul a mai vizitat și o a doua cârciumă, cam o sută de pași de la locuința lui. Apoi, când a vrut să plece de aici spre casă, se făcuse între timp întuneric de tot, iar drumul îl ducea 20 de pași chiar de-a lungul pârâului amintit mai sus; el s-a împiedicat și a căzut; a căzut în pârâu. Când nevasta lui a devenit neliniștită că bărbatul ei n-a venit acasă la timpul obișnuit, a plecat cu felinarul ca să vadă de el și spre marea ei spaimă l-a găsit zăcând în pârâu. L-au scos afară și au văzut că are o rană despicată la frunte. Și în câteva minute a fost deja un cadavru.

39. UNUL A VĂZUT CE S-A ÎNTÂMPLAT

Publicația „Christliche Volksbote” din Basel a comunicat un eveniment impresionant. Îl redăm aici așa cum este tipărit în „Christlichen Volksfreund” din Stuttgart: Când acum mulți ani – așa povestește un martor ocular – călătoream de la Brighton la Londra, poștalionul a fost reținut într-o localitate mică din cauza unei îmbulzeli pe care a pricinuit-o o mulțime de oameni. Ni s-a povestit că autoritățile s-au adunat pentru a se sfătui în privința morții unui bărbat necunoscut. Acesta petrecuse noaptea la proprietarul unei moșii învecinate, iar dimineața a fost găsit mort în pat. Cu toate că domnul O., la care fusese peste noapte, n-avea reputație bună, cadavrul a fost înmormântat fără doar și poate. Apoi a venit într-o zi un negustor londonez și a obținut împuternicire să dezgroape cadavrul și și-a recunoscut fratele, un bogat negustor de bijuterii, pe care l-a așteptat să se întoarcă dintr-o călătorie, cu o sumă însemnată de bani. Dar la înmormântare nu se găsiseră bani și de aceea au intrat la bănuială împotriva domnului O. Autoritățile nu știau prea bine ce să facă. Pe cadavru nu s-au putut găsi urme de moarte violentă și de fapt nu înțelegeau cum i s-ar putea dovedi ceva lui O. Nu mai puțin de datoria lor considerau procurorii de instrucție, să-l trimită pe acesta curții de justiție din Londra. Și eu m-am grăbit cu o mare mulțime de curioși în sala de judecată din Londra.

Prima dată a fost introdus O. Era un bărbat de cincizeci de ani, cu ochi negri adânciți și trăsături faciale dure, mândre. Am prins imediat o antipatie involuntară față de el și totuși trebuia să-mi spun singur, că toată comportarea lui era calmă. S-a înclinat în fața juraților, a privit liniștit la judecători și la spectatori și aștepta cu brațe încrucișate începutul ședinței, de sfârșitul căreia depindea onoarea, ba poate chiar viața lui.

Grefierul a citit atunci actele de acuzare; apoi președintele i-a prezentat acuzatului întrebarea: „Sunteți vinovat sau nevinovat?” – „Nevinovat.” A răspuns O. cu glas apăsător.

A fost chemat primul martor; era fratele celui răposat; el a declarat că fratele său a fost un bogat negustor de bijuterii, care făcea afaceri mari în Germania și Olanda. Paisprezece zile înaintea morții sale începuse din nou o călătorie și pe drumul de întoarcere a încheiat o afacere

mare. Noaptea următoare a petrecut-o la O. unde în dimineața următoare a fost găsit mort și jefuit de toate lucrurile lui.

Al doilea martor a fost medicul, care examinase cadavrul. „Există otrăvuri”, a întrebat președintele, „care nu lasă deloc urme pe mort?” – „Da, există o otravă care are ca efect să oprească dintr-odată circulația sângelui și care omoară pe loc, fără să se poată descoperi vreo urmă de unde vine moarea.”

„Dar cercetați acest dop de cristal, care a fost găsit în camera nefericitului călător.” Când președintele a spus aceasta, privirile mele tocmai erau îndreptate spre O. și i-am văzut fața pâlind pentru o clipă scurtă. „Domnule”, a spus medicul, „acest dop de cristal aparține unei carafe de sticlă, cum nu se fabrică aici în țară. Numai aceasta pot să spun, că farmaciștii germani pun asemenea dopuri pe sticle al căror conținut se evaporă ușor.”

Al treilea martor a declarat că el „a trecut pe la ora trei dimineața pe lângă casa lui O. și a văzut lumină în camera musafirului. A fost mirat de lucrul acesta și s-a oprit o clipă și a observat că o umbră mare a ascuns lumina pentru un timp scurt. Apoi a văzut două umbre de persoane părăsind camera și curând totul s-a întunecat iar.”

Dar lipsea, desigur, mărturia menajerei, dar s-a spus că aceasta n-a fost de găsit: ea părăsise în ziua de după eveniment casa lui O. și nu se știe unde a ajuns.

Deci pe aceasta se baza toată acuzația; aici nu erau nimic altceva decât presupuneri, care nu pot duce niciodată la o condamnare. Judecătorii deja se strângeau pentru a se înțelege asupra achitării, când O. a cerut permisiunea să spună câteva cuvinte juraților. El a început: „Domnilor jurați! Am fost acuzat de o crimă abominabilă; o suspiciune îngrozitoare, numai la gândul căreia inima mea se revoltă, a planat deasupra capului meu și ar mai plana și după achitarea mea, dacă n-aș mai spune nimic. Dar nu trebuie să mai rămână nimic întunecos în această problemă, după ce mă veți fi ascultat.

S-a spus că nefericitul care a murit în casa mea, a fost în posesia unor sume mari de bani. Chiar dacă lucrul acesta ar fi adevărat, oare cine poate dovedi că el mai avea aceste sume când a venit în casa mea? Oare nu putea să fi fost jefuit pe drum? N-am anunțat eu însumi tragicul eveniment? N-a fost toată casa cercetată amănunțit? Un martor a explicat cum călătorul ar fi putut fi omorât printr-o otrăvă specială și că dopul de cristal găsit în camera lui, s-ar potrivi la un soi de sticlă în care farmaciștii germani își păstrează esențele lichide. Domnii mei! Toate cercetările după o otrăvă și o sticlă, au fost fără rezultat; la fel de inutilă și căutarea aurului și a bancnotelor, pe care călătorul trebuie să le fi posedat. Dar acceptați, de asemenea, că s-ar fi găsit sticla, oare de unde aș fi aflat ceva despre numele și despre întrebuițarea unor astfel de otrăvuri? De unde mi le-aș fi procurat, câtă vreme n-am fost nici o zi a vieții mele în Germania?

Un al treilea martor a spus că ar fi văzut lumină noaptea în camera călătorului. Aceasta este într-adevăr așa; mi-a fost rău în noaptea aceea și m-am sculat să chem menajera, a cărei odaie era lângă camera musafirului. Aceasta explică apariția și dispariția celor două umbre, despre care vorbea martorul. Și acum, domnii mei, mai am a vă ruga, ca și ultimul martor să fie audiat; mă refer la menajeră, care a fost căutată zadarnic și care va apărea în fața dumneavoastră de îndată ce veți cere lucrul acesta. Ea a fost între timp în casa avocatului meu; căci am știut că am mulți dușmani și pentru a sustrage o femeie slabă amenințărilor lor, am considerat ca necesară această regulă de precauție și am ascuns-o într-un loc sigur. Dar acum nu mai avem a ne teme nici eu și nici ea. De aceea va veni să răspundă la întrebările dumneavoastră și să confirme adevărul a tot ceea ce v-am spus eu acum.”

Acest discurs solemn a dărâmat orice bănuială; orice om credea în nevinovăția lui. Avocatul lui O. a chemat menajera. Putea să aibă vreo 30 de ani și avea o față impasibilă. La întrebările puse ei de președinte, a răspuns absolut corespunzător cu ceea ce spusese O. Audiarea s-a încheiat; oricine a considerat chestiunea terminată și se mirau că judecătorul de instrucție declara că mai are câteva întrebări de pus menajerei: „Ați declarat”, a început cu o indiferență aparentă, „că stăpânul dumneavoastră noaptea nu s-a simțit bine și a mers în camera călătorului, pentru a lua de acolo, dintr-un dulap oarecare, mixtura de care avea nevoie.” – „Da, domnule.”

Acest răspuns în aparență neimportant, părea să-i sugereze judecătorului de instrucție, că totuși a fost un dulăpior sau un dulap în odaia călătorului, a cărui ușă să fi putut provoca umbra mare specificată de al treilea martor, cu toate că O. explicase atât de exact, că înăuntru nu este absolut nimic decât pat, masă și scaune.

Judecătorul de instrucție a întrebat mai departe. „Unde era așezată mixtura pe care stăpânul dumneavoastră voia s-o ia?” – „Pe masă.” – „Unde stătea această masă?” – „Între cămin și fereastră.” – „În dreapta sau în stânga?” – „În stânga.” – „Și lumina?” – „Pe masă.” – „Dulăpiorul sau dulapul din care stăpânul dumneavoastră a luat mixtura, a rămas fără îndoială deschis în timp ce el o înghițea?” – „Da, domnule.” – „Oare cât timp să fi rămas deschisă această ușă?” La această întrebare, menajera n-a răspuns, tocmai aruncase o privire spre stăpânul ei și l-a văzut pälind. De spaimă n-a putut să scoată nici o silabă. „Răspundeți”, a strigat judecătorul de instrucție cu glas puternic, „cât timp să fi rămas ușă deschisă?” – „Un minut.” – „Face ușă aceasta gălăgie când este deschisă?” – „Nu.” – „Știți aceasta sigur?” – „Da, domnule.” – „Aveți în mod obișnuit cheia de la acest dulap?” – „Nu, domnule, nu-l deschid niciodată.” – „Atunci cine are cheia?” – „Stăpânul meu.”

O căzătură a întrerupt audierea. O. leșinase. L-au dus afară și în același timp președintele tribunalului a mai trimis câțiva slujitori în casa lui O., pentru a întreprinde încă o cercetare exactă a odăii cunoscute.

În toată sala s-a iscat acum o șoaptă de uimire și de curiozitate; căci aproape nimeni n-a luat în seamă declarația celui de-al treilea martor, care acum devenise atât de importantă. Toți erau foarte curioși de sfârșitul acestui proces ciudat.

În sfârșit, acuzatul a fost adus din nou la bară. Fața lui trăda spaimă de moarte: buzele lui erau palide, ochii încremeniți, iar picioarele se prăbușeau sub el.

„Mai am să vă pun câteva întrebări”, a spus acum judecătorul de instrucție menajerei. „Vorbiți fără reținere: cui îi aparține acest dop de cristal?” – „Stăpânului meu.” – „Când l-ați văzut ultima dată în mâinile stăpânului dumneavoastră?” – „În noapte aceea, când a murit călătorul.”

În clipa aceea au intrat din nou în sală slujbașii tribunalului care fuseseră trimiși și au adus un portofel, un ceas, o casetă de bijuterii, lăncișoare de aur și o carafă de cristal, la care se potrivea perfect dopul de cristal cunoscut.

„Am dărâmat un perete în camera celui omorât”, a spus unul dintre slujbașii tribunalului, „acolo am descoperit un dulap secret și acolo am găsit toate aceste obiecte.”

Fratele celui ucis a recunoscut imediat portofelul și lucrurile de preț, iar medicul a mai găsit la cercetarea carafei câteva picături în ea din otrava specială știută. Acestea erau acum dovezi zdrobitoare. O. a fost condamnat la moarte.

Astfel a trebuit să-și pricinuiască singur condamnarea, prin aceea că în clipa achitării lui, a pus să fie adusă menajera lui.

40. HEMORAGIA

Din „Christliche Botschafter” preluăm următoarea povestire:

„Ce vreți să faceți acum” a întrebat un colonel bătrân pe un bărbat tânăr, care i s-a plâns de situația lui penibilă, de a trebui să îndeplinească o misiune care pentru el este foarte neplăcută.

„Vreau să mă scuz că sunt bolnav.”

„Chiar dacă sunteți sănătos tun? Ascultați-mă, eu n-aș face lucrul acesta!”

„Dar un alt motiv l-ar supăra pe stăpânul meu.”

Colonelul a dat din cap. „Eu am făcut lucrul acesta odată în viața mea, dar vă asigur că nu-l mai fac niciodată. Trebuie să aflați povestea: eram abia sublocotenent în școala de artilerie din Berlin și aveam coleg de cameră un prieten bun. Țineam sincer unul la altul și împărțeam binele și răul, așa cum veneau. – Odată, era puțin înainte de examen, aveam de făcut o lucrare foarte

mare și ne-am folosit timpul atât de rău, încât a trebuit să folosim noaptea dinaintea zilei de livrare, pentru a o termina. Ne-am făcut cafea și am lucrat o vreme silitor. Apoi colegul meu de cameră a obosit și s-a culcat; trebuia să-l scol peste o oră, așa a spus. Așa am făcut, dar abia începuse din nou să lucreze, când somnolența l-a biruit din nou și cu toată deconsilierea mea, s-a culcat din nou. Spunea că dacă l-aș trezi la ora cinci, încă ar avea timp să termine. Dar dacă n-a reușit să se înviioreze la ora patru, cu atât mai puțin când eu mi-am terminat lucrarea și m-am putut culca. A dormit până dimineța, când a fost timpul de sculare. Dar acum venea marele impas. Fără lucrare nu putea veni la cursuri, așa că trebuia să rămână acasă. „Scuză-mă cum trebuie”, m-a însărcinat el, „spune că sunt bolnav, din partea mea, spune orice îți trece prin cap.” Nu prea mi-a convenit treaba, dar nici nu puteam să-l las în voia soartei pe camaradul meu, așa că la întrebarea profesorului despre el, am răspuns: „K. este bolnav!”

Dar locotenentul R. avea un fel batjocoritor de a fi, care supăra mereu. „Este de-a dreptul curios”, a ironizat el, „că este bolnav tocmai astăzi, la predarea mării lucrări; probabil că îi pare foarte rău.” „Foarte rău, domnule locotenent”, am confirmat eu. „Este într-adevăr foarte grav?” a întrebat el cu zâmbet batjocoritor. „Sper că nu, domnule locotenent.” „Oare ce suferință l-a lovit așa de subit, că ieri era încă foarte sănătos?” În fața chipului batjocoritor, continuam să mă adâncesc tot mai mult în minciună. La ce puteam să mă gândesc repede? – „A avut o hemoragie”, mi-a scăpat mie.

Dacă m-a crezut, nu știu, dar m-a lăsat în pace și lecția și-a urmat cursul. Totuși, nu mă simțeam în apele mele că am pus în cârcă prietenului meu o hemoragie. Și dacă se află? Aceasta era teama mea și la sfârșitul cursului m-am grăbit acasă, pentru a-i spune că trebuie să stea foarte liniștit și câteva zile n-are voie să iasă, ca nimeni să nu observe nimic. Spre mulțumirea mea nu l-am văzut nici stând la fereastră, desigur, n-a vrut să se dea singur de gol. Dar când nu l-am găsit în cameră, m-am mirat, am deschis dormitorul și atunci mi-a trecut o spaimă prin mădulare, pe care n-o pot descrie și n-o voi putea uita în viața mea. Colegul meu zăcea pe pat palid ca moartea, nu numai că plutea ca în sânge, ci, oriunde priveam în cameră, vedeam bălți de sânge. Cam cu o oră înainte fusese apucat de o hemoragie puternică.”

„Ce credeți despre această poveste?” l-a întrebat povestitorul pe tânărul bărbat.

„Că, în orice caz, faceți parte dintre oamenii care au presimțiri.”

„Ei, mai cred”, a spus bătrânul colonel serios: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit!”

41. PĂIANJENUL ÎN SUPĂ

Aceasta a fost o audiere ciudată, cea care a avut loc acum câțiva ani în Paris. Împrejurările au fost următoarele: Un bărbat, care avea o căsnicie nefericită cu nevasta lui, și-a propus s-o otrăvească. A așteptat mult timp după o ocazie potrivită, pentru a duce la împlinire planul groaznic.

Odată a reușit la prânz, să amestece praful otrăvitor în mâncarea de prânz a nevastei lui, fără ca aceasta să observe, dar n-a putut privi cum o va mânca, prin urmare, a părăsit camera sub un pretext oarecare. În lipsa lui și înainte ca femeia să se atingă de mâncare, a căzut un păianjen în supă; priveliștea i-a insuflat femeii o asemenea scârbă, încât i-ar fi fost imposibil să mănânce supa, dar s-a gândit că bărbatul ei nu văzuse aceasta și i-ar putea fi indiferent, așa că a schimbat repede farfuriile, înainte ca el să intre iar. Bărbatul a mâncat și după scurt timp a fost apucat de crampe și s-au arătat mai multe simptome de otrăvire, așa că femeia a fost pusă sub pază, sub bănuiala că a vrut să-și omoare soțul. Ea își susținea nevinovăția și a spus la anchetă întâmplarea cu păianjenul, prin care a fost determinată să schimbe farfuriile. În culmea uimirii că a fost oprit de la o crimă printr-un păianjen, bărbatul a mărturisit plin de căință tot, înainte să-l răpună durerile.

42. BILETELE DE INTRARE UITATE ȘI CHEIA ÎNFUNDATĂ

Sunt învățătoare în Schönenberg, așa scrie o creștină editorului – și aveam un cămin plăcut la o colegă și mama acesteia. Acestea m-au rugat într-o zi să merg la filarmonică; primiseră două bilete și mama nu putea să meargă, așa că să folosesc eu biletele împreună cu sora mea adoptivă. Pentru că deja spusese de multe ori „nu” la rugăminți asemănătoare și întotdeauna au fost triste pentru aceasta, n-am vrut să le refuz din nou rugămintea și am promis să merg. Dar lăuntru nu tânjea după muzica din sala de concert plină, mai mult după o oră liniștită la picioarele Mântuitorului meu; în afară de aceasta, ar fi trebuit făcute și pregătiri pentru școală, care, în caz că mergeam, trebuiau să rămână nefăcute. Oare ce să fac? În necazul meu l-am spus Domnului meu ce aveam pe inimă: că am făcut pripit o promisiune imprudentă pentru a nu mâhni niște oameni dragi, dar cum El Însuși doar știa că – mulțumită Sfântului Său Duh credincios și muștrător – toată inima mea dorește, ca în locul muzicii lumești, să mănânc pâinea veșniciei și să beau apa vie în ceasul liniștit de seară și cum aș vrea, de asemenea, mai mult să-mi îndeplinesc îndatoririle pentru profesiunea mea. L-am rugat să-mi împiedice plecarea sau în ciuda tuturor acestor lucruri, să satisfacă celelalte nevoi profunde ale mele, numai cum vrea El.

După-amiaza a trecut, n-a apărut nici o piedică, - a sosit seara, era timpul să pornim. – De aici înainte plecam în acceptarea că Domnul meu voia ca eu să merg, iar mâine la școală îmi va dăruia ajutorul Lui și acum apropierea Lui, care face fericită în mijlocul învălmășelii omenești. Când am ajuns la gara situată la cinci minute depărtare, prietena mea a spus: „Ah, biletele de intrare! Le-am uitat” Ne-am întors să le luăm și să plecăm cu trenul 20 de minute mai târziu. Prietena mea a urcat repede, eu am rămas la ușă, au trecut 10, 20 de minute. În sfârșit, a venit; n-a reușit să deschidă ușa, - n-aveam bilete de intrare. Deci, într-un cuvânt, a trebuit să renunțăm la concert. Într-un sfert de oră am deschis ușa cu cheia administratoarei de pensiune, care a venit și ea acasă între timp. – Am cercetat cealaltă cheie, care n-a închis. Care era cauza? Câteva firimituri foarte mici de pâine pătrunseseră în floarea cheii.

Prietena mea mi-a cerut iertare că uitase ea să-mi dea o asemenea distracție. – Dar eu i-am mărturisit totul. În cămăruța mea am căzut în genunchi rugându-mă și închinându-mă și am mulțumit Aceluia care a numărat perii capului meu și al Cărui ochi zi și noapte, clipă de clipă ne păzește, apoi am petrecut în părtășia intimă ore prețioase cu Domnul și Dumnezeu și Tatăl meu, în munca pentru școală și în odihnă pașnică la picioarele lui Isus.

43. CANA GĂSITĂ

(Din acte vechi)

Într-un orașel din principatul Bayreuth (Bavaria), a trăit un meșteșugar sărac și evlavios, pe care l-a chemat Adolf Hornberg. Într-o duminică după-amiază a mers într-o pădure din apropiere. Acolo a văzut cum nu departe de acolo, un câine de vânătoare scurmă pământul și când s-a apropiat, a găsit în gaura pe care o făcuse câinele, o cană mare argintie, care era plină de tot cu monede de aur. Atunci a căzut în genunchi și a mulțumit lui Dumnezeu pentru bogăția pe care i-a dăruit-o. – Dar curând și-a dat seama că totuși, banii nu-i aparțin lui. Așa că întâi s-a dus acasă și i-a povestit nevastei lui despre lucrul găsit. Ce-i drept, la început au mai trebuit să se lupte o vreme unul cu altul împotriva poftelor rele care se manifesta mereu. Dar curând au ajuns la aceeași părere. El a plecat seara, a luat cana cu banii și i-a dus la preotul localității; acesta s-a bucurat de cinstea lui și i-a dat o scrisoare către predicatorul curții din Bayreuth, ca el să-l trimită la prinț. Când predicatorul curții a citit scrisoarea, l-a condus pe Adolf Hornberg la prinț și aici a trebuit mai întâi să povestească istoria lucrului găsit. Apoi au fost scoși banii și numărați. Erau din timpul războiului de treizeci de ani, 8000 de guldeni, numai monede. Prințul s-a bucurat foarte tare de cinstea bărbatului și i-a dat 20 de ducați. Cu aceștia a mers vesel acasă la nevasta lui și amândoi s-au bucurat cu conștiința liniștită, de bogăția câștigată cinstit. – Pe

fundul căinii a mai fost găsit apoi un pergament: „În anul 1626, în 28 iunie, Hans von Hornberg din Rosendorn a ascuns banii aici noaptea, în vremuri grele de război. Cine îi găsește, acela să mi-i dea mie sau moștenitorilor mei.”

Moșia Rosendorn era în posesia prințului, o mare și frumoasă moșie seniorială. Străbunicul prințului a ocupat-o ca domeniu reversibil, pentru că din familia Hornberg nu mai exista nimeni. Dar acum prințul a pus să se caute în vechea corespondență pe care a preluat-o împreună cu moșia și care acum era în arhivă. Acolo era un pachet de scrisori îngălbenite de tot, cu titlul: „Informații despre familia Hornberg”. Acolo se putea citi că domnul Hans von Hornberg a fost omorât în războiul de treizeci se ani, dar văduva cu copiii ei, dintre care cel mai vârstnic se numea Hans Dietrich, s-a mutat în Danemarca. Aici se găsea și informația că administratorul familiei Hornberg, Klaus Dilken, i-a trimis văduvei anual 200 de guldeni în Danemarca până în 1640, când n-a mai putut să-i trimită din cauza vremurilor de război grele și jalnice, când nici oamenii, nici animalele nu mai găseau strictul necesar. În ultima scrisoare din pachet, văduva se plângea administratorului, că îi merge foarte rău cu copiii și că fiul ei Hans Dietrich Hornberg s-a însurat cu o fată de țăran de acolo. În continuare nu s-a mai găsit nici o informație. Prințul a ordonat să se scrie în Danemarca și să se culeagă informații, dacă acolo într-adevăr mai trăiește cineva din familia Hornberg. Atunci i s-a dat vestea că Hans Dietrich Hornberg a fost un țăran cinstit, care s-a întreținut cum trebuie și a murit în anul 1692. Fiul său Friedrich Hornberg s-a însurat și a rămas în casă și pe moșie și a murit în anul 1740. Fiul cel mai în vârstă al acestuia a posedat ca țăran aceeași gospodărie țărănească. Singurul lor fiu s-a mutat în Germania, în principatul Bayreuth și a locuit acolo ca țăran.

Prințul s-a mirat foarte tare de lucrul acesta și a pus să se comunice în toate bisericile: cine se numește Hornberg, să vină în cutare zi la Bayreuth, la primărie. Adolf Hornberg a fost și el la biserică și în ziua hotărâtă a plecat la Bayreuth. După ce a ajuns la cancelarie și și-a spus numele și a întrebat ce poftesc domnii, domnul director al cancelariei l-a privit foarte mirat și l-a întrebat: „Nu sunteți dumneavoastră omul care a găsit comoara?” „Desigur, eu sunt acela”, a răspuns el. „Aceasta este foarte curios”, a spus directorul cancelariei și l-a chemat la ora 11 la castel.

Prințul a început atunci să întrebe încoace și încolo, cine este, cum îl cheamă, dacă nu știe nimic despre înaintașii lui. Atunci i-a relatat prințului că a auzit de la tatăl lui, că se trag dintr-o familie nobilă din Danemarca și că tatăl străbunicului său se numea Hans von Hornberg. Prințul i-a cerut atunci certificatul de botez și după ce l-a citit, a spus: „Ce minunate sunt totuși căile lui Dumnezeu! Comoara pe care ați găsit-o vă aparține datorită lui Dumnezeu și pe drept. Moșia a produs la început numai 900 de guldeni, dar acum aduce 1500, iar eu vă datorez 600 000 de guldeni, de care ne-am bucurat până acum de pe moșie.” –

Adolf stătea plângând tare în fața prințului și în sfârșit a spus printre sughițuri: „Nu, nu, Alteța Voastră să păstreze tot.” Dar prințul a spus: „Ferească Dumnezeu să păstrez ceva din moștenirea dumneavoastră, ce vă revine de la Dumnezeu și pe drept.”

Așa că prințul a pus să i se dea înapoi cana cu banii de aur, i-a cedat moșia Rosendorn și a făcut să i se reînnoiască de către împărat originea nobilă. Dar să mai accepte și cei 600 000 de guldeni, aceasta n-a reușit prințul să-l înduplece și a spus: „Ei, atunci trebuie să-i păstrez și vă mulțumesc pentru ei, domnule Hornberg din Rosendorn, ca pe un dar pe care mi l-ați făcut.”

44. LUPII URMĂRITORI, SALVATORII COPIILOR

Un ofițer de odinioară povestește: În 30 decembrie 1885, am mers cu soția mea la socri mei, cinci mile cu sania. Deci, în 31 decembrie era aniversarea socrului meu. Pe micuții noștri gemeni, care abia aveau o jumătatea de an, i-am lăsat acasă, în paza unei îngrijitoare de copii de nădejde. Am petrecut aniversarea foarte plăcut. Dar în seara de revelion, soția mea a fost năpădită de un dor bolnăvicios după cei doi micuți ai noștri. Deoarece m-am lăsat molipsit și în

afară de aceasta m-am temut că nu mai putem ajunge acasă cu sania, înainte de toate că nu putem trece peste Vistula, spre seară ne-am pornit la drum spre casă. Drumul era minunat, caii alergau bine, și deja pe la ora nouă am ajuns la pădurea din Ostrometzko. Aerul a devenit mai curat și au răsărit câteva stele. Atunci caii în început să devină neliniștiți, au început să se cabreze, ca și când n-ar fi vrut să meargă mai departe, iar apoi au început să gonească înainte cu o grabă nebună. În depărtare se auzea lătratul răgușit a doi câini, în rest nimic. Bătrânul Franzek făcea tot ce putea pentru a liniști caii; zadarnic; goneau înainte. Deoarece lătratul se apropia, m-am uitat înapoi și am văzut doi câini bătrâni și sfrijiți, care ne urmăreau sania. „Lasă-i să se apropie și dă-le una cu biciul!” am poruncit eu vizitiului, tot nebănuind încă nimic rău. „Ah”, a gemut el, „sunt lupi!” Era bătrân, era din ținutul acela și îi cunoștea de mai înainte; în vremea a ceea ce aparțineau deja marilor rarități și în anul amintit au fost izgoniți din ascunzătorile lor și au devenit hrăpăreți numai datorită ninsorii venită devreme și de lungă durată. Am biciuit caii ca să-i mân la extrem; ei zburau cu sania, iar urmăritorii noștri găfâiau în urma lor. – Soția mea ședea fără nici un cuvânt, cadaveric de palidă și mi se părea deja că simt în spatele meu respirația fierbinte a bestiiilor. Când au fost foarte aproape de sanie, Franzek și-a aruncat jos blana; am auzit atacul furios asupra ei, lupta pentru pradă, iar noi am câștigat un avans; dar curând s-au apropiat din nou lătratul și găfâitul, iar teama noastră creștea. Numai o distanță scurtă! Moșia se întindea înaintea noastră. Dar dacă poarta este închisă pentru că suntem așteptați să ne întoarcem numai a doua zi, ce se va alege de noi? Urmăritorii aproape că ne ajunseseră când am ajuns la țintă. Din fericire am găsit poarta deschisă. – Cu recunoștință față de Dumnezeu am intrat în casă. Primul nostru drum a fost la camera copiilor. Am deschis ușa: ne-a întâmpinat un fum gros, îngrijitoarea zăcea horcăind în pat, copiii se odihneau palizi în leagăn. I-am smuls pe toți din paturi, i-am cărat spre dormitorul nostru, am trimis după medic, care din fericire era acasă și am reușit cu forțe unite să-i trezim pe toți la viață. Camera fusese seara încălzită cu turbă; probabil că o bucată o fi căzut afară și a aprins treptat scândurile, din care o parte a fost carbonizată de tot. Dacă am fi ajuns o jumătate de oră mai târziu, încercările de reanimare pentru copiii noștri ar fi fost sigur zadarnice. În noaptea aceea am învățat să-L cunosc pe Dumnezeu și să-I mulțumesc pentru protecția Lui. Era evident că mâna Lui milostivă a fost în joc. Tot ce am trăit s-a întrunit pentru a-i menține în viață pe copiii noștri. Animalele sălbatice, pe care le-am considerat urmăritorii noștri, au trebuit să devină salvatorii copiilor noștri.

Într-adevăr, cât de adevărată și binecuvântată este vorba poetului:

„Fericit cel care-n luptă aicea pe pământ,
Știe că Dumnezeu este dragoste!”